„Cea mai frumoasă poveste de Crăciun scrisă în ultimele decenii" STEPHEN FRY

Un Băiat Numit CRĂCIUN

MATT HAIG

Ilustrații
CHRIS MOULD

nemi

MATT HAIG, scriitor şi jurnalist, s-a născut pe 3 iulie 1975 la Sheffield, în Marea Britanie. Este un scriitor prolific, multe dintre cărţile lui fiind bestselleruri sau în curs de ecranizare. Printre cele mai cunoscute sunt: *The Last Family in England* (2004), *Shadow Forest* (2007), *Runaway Troll* (2008); *Umanii* (2013; trad. rom. Nemira, 2015), *Băiatul Echo* (2014; trad. rom. 2015) sau *Reasons to Stay Alive* (2015). Apărută în limba engleză în 2015, *Un băiat numit Crăciun* a avut un succes imens, fiind tradusă în peste 20 de limbi şi va fi ecranizată de Blueprint şi Studio Canal. În 2016 a apărut şi continuarea, *The Girl Who Saved Christmas.*

CHRIS MOULD a început Şcoala de Arte la 16 ani. A câştigat Nottingham Children's Book Award şi a fost nominalizat la Sheffield Children's Book Award. În prezent locuieşte în Yorkshire, este căsătorit şi are doi copii. Îşi iubeşte munca şi-i place să scrie şi să deseneze genul de cărţi pe care i-ar fi plăcut să le aibă în bibliotecă în copilărie.

Un Băiat Numit CRĂCIUN

MATT HAIG

ilustrații
CHRIS MOULD

Traducere din limba engleză
VERONICA D. NICULESCU

nemi

MATT HAIG

UN BĂIAT NUMIT CRĂCIUN

Titlul original: *A BOY CALLED CHRISTMAS* (2015)

Ilustraţii: CHRIS MOULD

Traducere din limba engleză:

VERONICA D. NICULESCU

virtual-project.eu

2016

Pentru Lucas şi Pearl

Imposibil.
O veche înjurătură din limba elfă

Un băiat obişnuit

Chiar acum veţi citi adevărata poveste a lui Moş Crăciun.

Da. Moş Crăciun.

V-aţi putea întreba cum de ştiu eu adevărata poveste a lui Moş Crăciun, aşa că o să vă spun că n-ar trebui să puneţi la îndoială asemenea lucruri. Cel puţin, nu chiar de la începutul unei cărţi. În primul rând, nu-i politicos. Tot ceea ce trebuie să înţelegeţi este că eu chiar ştiu povestea lui Moş Crăciun, fiindcă altfel de ce aş scrie-o?

Poate că voi nu îi spuneţi Moş Crăciun.

Poate-i spuneţi altfel.

Moşu' sau Moş Gerilă sau Santa Claus sau Sinterklaas sau Kris Kringle sau Pelznickel sau Papa Noël sau Burtosul Ăla Ciudat Care Vorbeşte cu Renii Şi-Mi Dă Mie Cadouri. Sau poate că i-aţi inventat voi un nume, doar al vostru, aşa, să vă distraţi. Însă, dacă aţi fi elf, i-aţi spune mereu Moş Crăciun. Spiriduşii sunt cei care au început să-i spună Santa Claus şi să răspândească numele ăsta doar ca să creeze confuzie, neastâmpăraţi cum sunt ei.

Însă, indiferent cum i-aţi spune, important e că ştiţi despre cine-i vorba şi asta e tot ce contează.

Vă vine să credeţi că a fost o vreme când nimeni nu ştia despre el? O vreme când el era doar un băieţel obişnuit, pe nume Nikolas, care trăia într-un ţinut îndepărtat, undeva prin Finlanda, şi care nu se folosea deloc de magie, ci doar credea în ea şi-atâta tot? Un băiat care ştia foarte puţine despre lume, în afară de gustul supei de ciuperci, de vântul aspru al nordului şi de poveştile care i se spuneau. Şi care avea o singură jucărie: o păpuşă făcută dintr-un nap.

Dar viaţa lui Nikolas avea să se schimbe, într-un fel pe care nici el nu şi l-ar fi imaginat vreodată. Aveau să i se întâmple nişte lucruri.

Lucruri bune.

Şi lucruri rele.

Lucruri imposibile.

Dar dacă sunteţi vreunul dintre cei care cred că anumite lucruri sunt imposibile, atunci ar trebui să puneţi imediat deoparte cartea asta. Mai mult ca sigur că nu e pentru voi.

Fiindcă această carte este plină de *lucruri imposibile.*

Încă mai citiţi cartea asta?
Bine. (Elfii ar fi mândri.)
Atunci haideţi să începem

Fiul unui tăietor de lemne

Aşadar, Nikolas era un băiat fericit.

Adică, de fapt, nu era.

V-ar fi zis că e fericit, dacă l-aţi fi întrebat, şi cu siguranţă că *încerca* să fie fericit, dar uneori să fii fericit e o treabă destul de complicată. Bănuiesc că vreau să spun că Nikolas era un băiat care credea în fericire, în acelaşi fel în care credea în elfi, în troli şi-n spiriduşi, dar, de fapt, nu văzuse niciodată cu ochii lui un elf, un trol sau un spiriduş şi, tot aşa, nici fericirea adevărată nu o cunoscuse. Cel puţin, nu vreme îndelungată. Nu era ceva aşa de uşor de obţinut. De pildă, de Crăciun.

Iată lista cu toate cadourile primite de Nikolas. În toată viaţa lui.

1. O sanie de lemn.
2. O păpuşă cioplită dintr-un nap.

Asta-i tot.

Adevărul e că Nikolas avea o viaţă grea. Dar se descurca admirabil.

Nu avea fraţi sau surori cu care să se joace, iar oraşul cel mai apropiat – Kristiinankaupunki (Kris-tii-nan-kau-punki) – era la mare depărtare. Să ajungi acolo dura chiar mai mult decât să-i pronunţi numele. Şi oricum, nici în Kristiinankaupunki nu era mare lucru de făcut, în afară de mersul la biserică sau uitatul în vitrina magazinului de jucării.

— Tată! Uite! Un ren de lemn! zicea Nikolas oftând cu nasul lipit de vitrina acelui magazin cu jucării.

Sau:

— Uite! Un elf de jucărie!

Sau

— Uite! O păpuşă rege, de pluş!

Iar o dată chiar a întrebat:

— Îmi iei şi mie una?

A ridicat privirea spre chipul tatălui. O faţă lungă şi îngustă, cu sprâncene groase şi dese şi-o piele mai dură decât a unor vechi pantofi purtaţi prin ploaie.

— Ştii cât costă? l-a întrebat Joel, tatăl său.

— Nu, a zis Nikolas.

Iar atunci tatăl său a ridicat mâna stângă, cu degetele desfăcute. Nu avea decât patru degete şi jumătate la mâna stângă, din cauza unui accident cu un topor. Un accident cumplit. Cu mult sânge. Şi probabil că n-ar trebui să zăbovim prea mult asupra lui din moment ce asta este o poveste de Crăciun.

— Patru ruble şi jumătate?

Tatăl lui părea supărat.

— Nu. *Nu.* Cinci. Cinci ruble. Iar cinci ruble pentru un elf de jucărie e prea mult. Ai putea să-ţi iei o căsuţă cu banii ăştia.

— Dar, tati, eu am crezut că o căsuţă costă o sută de ruble, nu-i aşa?

— Nu fă pe isteţul, Nikolas.

— Dar parcă tu mi-ai zis să mă străduiesc să fiu isteţ.

— Nu şi acum, a spus tatăl lui. Şi, oricum, ce ţi-ar trebui ţie un elf de jucărie, când ai păpuşa aceea din nap pe care ţi-a făcut-o mama ta? Nu poţi să zici şi tu că napul este un elf?

— Ba da, tati, desigur, a răspuns Nikolas, fiindcă nu voia să-şi supere tatăl.

— Nu-ţi face griji, fiule. O să muncesc din greu şi într-o bună zi o să fiu bogat, iar tu vei putea primi toate jucăriile pe care le vei dori şi vom avea şi-un cal *adevărat*, cu propria noastră trăsură, şi-o să mergem cu ea la oraş de parcă am fi un rege şi-un prinţ!

— Să nu munceşti prea din greu, tati, a zis Nikolas. Uneori mai trebuie să ne şi jucăm. Iar eu *chiar sunt* fericit cu păpuşa mea din nap.

Însă tatăl lui trebuia să muncească din greu. Tăia lemne cât era ziua de lungă, şi asta zi de zi. Muncea de cum se lumina până se întuneca.

— Problema e că noi locuim în Finlanda, i-a explicat tatăl în ziua în care începe povestea noastră.

— Păi nu locuieşte toată lumea în Finlanda? a întrebat Nikolas.

Era dimineaţă. Se îndreptau spre pădure, trecând pe lângă vechea fântână de piatră la care nu se puteau uita niciodată. Pământul era presărat cu un strat fin de zăpadă. Joel avea un topor la spinare, iar lama lui scânteia în lumina soarelui rece al dimineţii.

— Nu, a răspuns Joel. Unii oameni locuiesc în Suedia. Şi mai sunt şi vreo şapte oameni care locuiesc în Norvegia. Poate chiar opt. Lumea-i un loc mare.

— Şi care e problema dacă locuieşti în Finlanda, tati?

— Copacii.

— Copacii? Dar credeam că-ţi plac copacii. De asta îi tai.

— Da, dar copaci sunt peste tot. Aşa că nimeni nu plăteşte mare lucru pentru…

Joel s-a oprit. S-a întors.

— Ce s-a întâmplat, tati?

— Mi s-a părut c-am auzit ceva.

N-au văzut însă nimic, doar mesteceni şi pini, tufe de buruieni şi iarbă neagră. Pe o creangă stătea o pasăre mică, cu piept roşu.

— Pesemne că n-a fost nimic, a zis Joel nu prea sigur.

Joel s-a uitat în sus la un pin uriaş, apăsând cu palma pe scoarţa aspră.

— Ăsta-i.

A început să lovească cu toporul, iar Nikolas s-a apucat să caute ciuperci şi fructe de pădure.

Nikolas nu avea decât o ciupercă în coş, când a zărit un animal în depărtare. Iubea animalele, dar de obicei vedea doar păsări, şoareci şi iepuri. Uneori mai zărea şi câte-un elan.

Dar acum era ceva mai mare şi mai puternic.

Un urs. Un urs brun uriaş, cam de trei ori mai mare ca Nikolas, stând pe picioarele din spate şi cu labele din faţă umplându-şi gura cu fructe de pădure. Lui Nikolas a început să-i bubuie inima de emoţie. A hotărât să se uite mai de aproape.

S-a apropiat în linişte. Acum era foarte aproape.

Îl ştiu pe ursul ăsta!

Clipa înfiorătoare când şi-a dat seama că îl recunoaşte pe urs a fost şi cea în care a călcat pe o crenguţă care a trosnit. Ursul s-a întors şi s-a uitat ţintă spre el.

Nikolas a simţit cum ceva îl apucă puternic de braţ. S-a întors şi l-a văzut pe tatăl său cum îl priveşte supărat.

— Ce faci? a şuierat tatăl. O s-o păţeşti.

Tatăl îl strângea aşa de tare, încât durea. Dar apoi i-a dat drumul.

— Fii pădurea, i-a şoptit Joel.

Îi spunea asta adesea, ori de câte ori plutea prin preajmă un pericol. Nikolas nu pricepuse niciodată ce anume însemna. A rămas nemişcat. Dar era prea târziu.

Nikolas şi-a amintit de o întâmplare când avea şase ani şi era cu mama lui – mama lui cea veselă, care cânta şi era rumenă în obraji. Se duseseră să ia nişte apă de la fântână când văzuseră exact acelaşi urs. Mama îi spusese lui Nikolas să fugă înapoi în căsuţă, iar Nikolas fugise. Ea, nu.

Nikolas şi-a privit tatăl cum apucă zdravăn toporul, dar se vedea că îi tremurau mâinile. L-a tras pe Nikolas înapoi, în spatele lui, în caz că ursul avea să atace.

— Fugi, i-a zis tatăl.

— Nu. Stau cu tine.

Nu era clar dacă ursul avea să-i atace. Probabil că nu. Probabil că era prea bătrân şi obosit. Dar a răgit spre ei.

Apoi, chiar în clipa aceea, s-a auzit un şuierat. Nikolas a simţit ceva vâjâindu-i pe lângă ureche ca o pană iute. Peste o clipă, o săgeată cu pene cenuşii a străpuns copacul chiar lângă capul ursului. Ursul s-a lăsat jos în patru labe şi s-a îndepărtat.

Nikolas şi Joel s-au uitat în spatele lor, încercând să vadă cine trăsese, dar, în afară de pini, nu se vedea nimic.

— Probabil c-a fost vânătorul, a zis Joel.

Cu o săptămână înainte, găsiseră un elan rănit, care avea o săgeată de acelaşi fel, cu pene cenuşii, înfiptă în el. Nikolas îşi convinsese tatăl

sa ajute bietul animal. Îl privise cum adunase zăpadă şi o apăsase în jurul rănii înainte să scoată săgeata.

S-au tot uitat printre copaci. A trosnit o rămurică, dar n-au văzut nimic.

— Bine, Crăciun, hai să mergem, a zis Joel.

Lui Nikolas nu i se mai spusese aşa de mult timp.

Cu mult timp în urmă, tatăl său obişnuia să glumească şi să se amuze în felul acesta. Le punea tuturor porecle. Mama lui Nikolas era „Cozonac”, deşi o chema Lilja, iar Nikolas era poreclit „Crăciun” fiindcă se născuse în ziua de Crăciun. Tatăl îi gravase porecla pe sania de lemn.

— Cozonac, ia te uită la el, băieţelul nostru, Crăciun.

Acum rareori i se mai spunea aşa.

— Dar să nu te mai duci niciodată să tragi cu ochiul după urşi, bine? C-ai s-o păţeşti. Stai pe lângă mine. Eşti, totuşi, doar un băieţel.

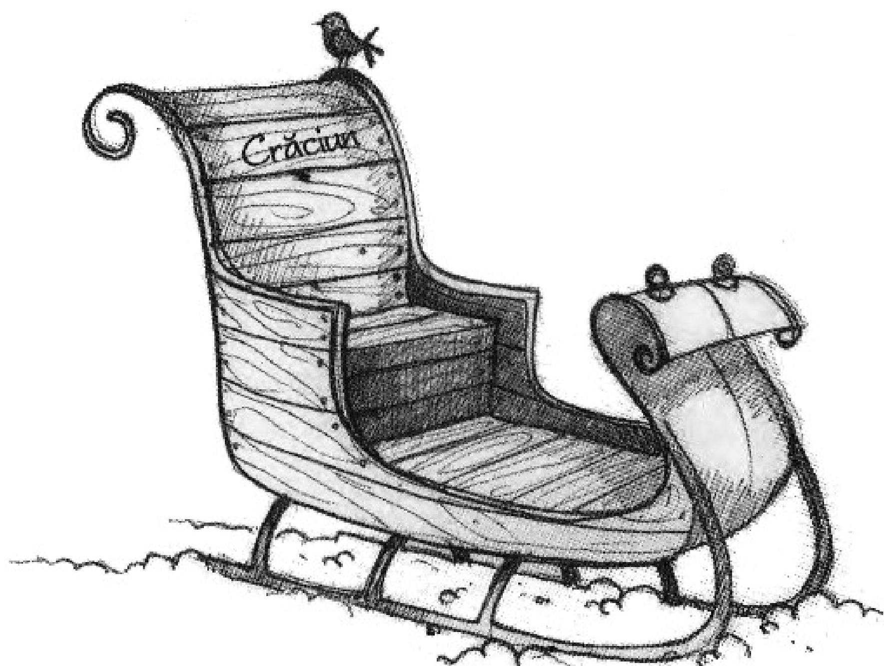
Un pic mai târziu, după ce a tăiat la copaci vreme de o oră, Joel s-a aşezat pe un ciot.

— Te-aş putea ajuta, s-a oferit Nikolas.

Tatăl său a ridicat mâna stângă.

— Uite ce se întâmplă când copiii de unsprezece ani folosesc toporul.

Aşa că Nikolas a rămas cu privirea în pământ, căutând ciuperci şi întrebându-se dacă o să fie vreodată amuzant să ai unsprezece ani.

Căsuţa şi şoarecele

Căsuţa în care locuiau Nikolas şi tatăl său era cea mai mica din toată Finlanda, cu excepţia unei singure alte căsuţe.

Avea o singură cameră. Aşa că dormitorul era şi bucătărie, şi sufragerie, şi baie.

De fapt, nu exista baie. Nu exista nici măcar toaletă. Toaleta nu era decât o gaură mare şi adâncă în pământ, afară. În casă erau două paturi cu saltele umplute cu paie şi pene. Sania era întotdeauna ţinută afară, dar Nikolas îşi ţinea întotdeauna păpuşa din nap lângă pat, ca să-i amintească de mama sa.

Însă pe Nikolas nu-l deranjau toate acestea. Chiar nu conta cât de mică era o casă, dacă aveai o imaginaţie bogată. Iar Nikolas îşi petrecea timpul visând cu ochii deschişi şi gândindu-se la lucruri magice, cum ar fi spiriduşii şi elfii.

Cea mai frumoasă parte a zilei era pentru Nikolas ora de culcare, fiindcă atunci tatăl îi spunea o poveste. Un şoricel maro, pe care Nikolas îl botezase Miika, se strecura şi el în căsuţă la căldură, ca să asculte.

Adevărul e că aşa-i plăcea lui Nikolas să creadă, că Miika asculta, dar, de fapt, şoricelul avea fantezii cu nişte brânză. Nişte fantezii complicate, fiindcă Miika era un şoarece de pădure, iar în pădurea asta nu erau nici vaci, nici capre, iar el nu văzuse şi nici nu mirosise vreodată brânză, darămite să guste.

Însă, ca toţi şoarecii, Miika credea în existenţa brânzei şi ştia că dacă i s-ar ivi o asemenea ocazie, gustul i s-ar părea foarte, foarte bun.

În tot cazul, Nikolas stătea întins acolo, fericit în pijamalele lui confortabile, şi asculta atent poveştile spuse de tatăl său. Joel părea mereu obosit. Avea cearcăne. Părea să i se adauge un cerc nou în jurul ochilor în fiecare an. La fel cum în trunchiurile copacilor se mai adaugă un inel.

— Aşa, a zis tatăl lui în seara aceea. Ce poveste ai vrea să auzi astă-seară?

— Aş vrea să-mi spui despre elfi.

— *Iarăşi?* Dar asculţi doar poveşti despre elfi în fiecare seară, de când ai trei ani.

— Te rog, tată. Aş vrea să îmi spui despre ei.

Aşa că Joel i-a spus o poveste despre elfii din Nordul îndepărtat, care trăiau la poalele singurului munte din Finlanda, un munte tainic, de-a cărui existenţă unii oameni se şi îndoiau. Elfii locuiau într-un tărâm magic, un sat numit Elfhelm, acoperit de nea şi înconjurat de dealuri împădurite.

— Şi ei chiar există? a întrebat Nikolas.

— Da. Eu nu i-am văzut niciodată, i-a răspuns sincer tatăl, dar cred că există. Iar uneori a crede este la fel de important ca a şti.

Nikolas era de acord cu asta, însă şoarecele Miika nu era, sau, mai bine zis, n-ar fi fost dacă ar fi înţeles. Dacă ar fi înţeles, ar fi zis: „Aş prefera mai degrabă să gust nişte brânză adevărată, decât să cred în existenţa ei şi-atât."

Însă pentru Nikolas era de ajuns.

— Da, tată, ştiu că e la fel de important să crezi cum este să ştii. Cred că elfii sunt prietenoşi. Nu crezi?

— Ba da, a zis Joel. Şi poartă haine foarte viu colorate.

— Şi tu porţi haine colorate, tată!

Asta aşa era, dar hainele lui Joel erau făcute din resturi de pânză pe care le primea pe gratis de la croitorul din oraş. Îşi făcuse singur nişte pantaloni din multe petice colorate şi o cămaşă verde şi – cea mai frumoasă din toate – o căciulă mare, roşie, pleoştită, cu o margine albă din blăniţă şi-un moţ pufos, tot alb, de bumbac.

— A, da, dar hainele mele-s din ce în ce mai vechi şi ponosite. Hainele elfilor arată mereu de parcă ar fi noi-nouţe şi…

Atunci tatăl s-a oprit.

De afară se auzea ceva.

Iar peste o clipă au răsunat trei ciocănituri puternice în uşă.

Vânătorul

Ciudat, a zis Joel.

— Poate că-i mătuşa Carlotta, a zis Nikolas, dar sperând din suflet să nu fie mătuşa Carlotta.

Joel s-a dus la uşă. N-a avut cine ştie cât de mers. Nu era decât un pas de făcut. A deschis uşa şi s-a ivit un bărbat.

Un bărbat înalt, solid, lat în umeri, cu maxilare pătrate, cu părul ca nişte paie aurii. Avea ochi de-un albastru deschis, mirosea a fân şi părea puternic cât douăzeci de cai la un loc. Sau cât jumătate de urs. Părea suficient de puternic ca să ridice căsuţa de la pământ, dacă asta şi-ar fi dorit. Dar azi n-avea chef să ridice căsuţe de pe pământ.

Tatăl şi fiul au recunoscut săgeţile pe care le avea omul la spate, cu penele lor cenuşii.

— Tu eşti, a zis Joel. Vânătorul.

Nikolas îşi putea da seama că tatăl său era impresionat.

— Aşa e, a zis bărbatul.

Până şi glasul lui părea să aibă muşchi.

— Mă cheamă Anders. Era s-o cam păţiţi, mai devreme, cu ursul.

— Da, îţi mulţumim. Intră, intră. Eu sunt Joel. Iar el e bunul meu fiu, Nikolas.

Omul cel mare a remarcat şoarecele care şedea într-un colţ al camerei, mâncând o ciupercă.

— Nu-mi place de tine, a zis Miika, uitându-se la pantofii mari ai bărbatului. Picioarele tale, sincer o spun, mă-ngrozesc.

— Vrei sa bei ceva? a întrebat Joel cu sfială. Am nişte vin de mur pitic.

— Da, a zis Anders, iar apoi l-a văzut pe Nikolas şi i-a zâmbit prietenos. Ar fi bun nişte vin. Văd că porţi căciula roşie şi-n casă, Joel.

— Păi, da, îmi ţine de cald.

Vin de mur pitic, şi-a repetat Nikolas în gând, în timp ce Joel a dat jos o sticlă care era ascunsă sus de tot pe bufet. Nici măcar nu ştia că tatăl lui are vin de mur pitic.

Taţii sunt nişte adevărate mistere.

— Am venit să te întreb dacă mă poţi ajuta cu ceva, a zis Anders.

— Ia spune, a zis Joel, turnând vin în două ceşti.

Anders a sorbit. Apoi a luat o duşcă. Şi-apoi a băut toată ceaşca. Şi-a şters gura cu mâna dreaptă, mare.

— Vreau să faci ceva. Ceva pentru rege.

Joel era uluit.

— Regele Frederick?

Apoi a râs. Pesemne că era umor negru vânătoresc.

— Ha! Preţ de-o clipă chiar te-am crezut! Ce, păcatele mele, ar putea vrea un rege de la un umil tăietor de lemne ca mine?

Joel a aşteptat să râdă şi Anders, dar a urmat doar o lungă tăcere.

— Te-am urmărit toată ziua. Te pricepi la mânuitul toporului…

Anders s-a oprit, văzându-l pe Nikolas cum şade în pat în capul oaselor ascultând cu ochi mari cea mai interesantă discuţie pe care o auzise vreodată.

— Poate că ar trebui să vorbim între patru ochi, a continuat.

Joel a dat din cap aşa de tare, încât moţul alb al căciulei i-a căzut în faţă.

— Nikolas, nu te duci tu în cealaltă cameră?

— Dar, tată, noi *n-avem* altă cameră.

Tatăl lui a oftat.

— A, da. Ai dreptate… Păi, i-a spus oaspetelui uriaş, poate c-ar trebui să mergem afară. E o noapte de vară destul de blândă. Dacă vrei, poţi împrumuta căciula mea.

Anders a râs mult, zgomotos.

— Cred c-o să supravieţuiesc fără ea!

Astfel că bărbaţii s-au dus afară, iar Nikolas s-a întins în pat, străduindu-se să audă ce vorbeau. Asculta vocile şuşotind şi putea auzi cuvinte numai pe sărite.

„…bărbaţi… rege… ruble… Turku… demult… munte… arme… distanţă… bani… bani…” Banii au fost menţionaţi de câteva ori. Însă a auzit un cuvânt care l-a făcut să se ridice în fund. Un cuvânt magic. Poate cel mai magic cuvânt din câte există. *„Elfi.”*

Nikolas l-a văzut pe Miika foindu-se pe la marginea podelei. S-a ridicat pe picioarele din spate, holbându-se la Nikolas de parcă era pregătit de conversaţie. Adică, atât de pregătit de conversaţie cât poate părea un şoarece. Deci nu cine ştie ce.

— Brânză, a zis şoarecele în limba şoricească.

— Am un presentiment rău în legătură cu asta, Miika.

Miika a ridicat privirea spre fereastră, iar lui Nikolas i s-a părut că ochişorii mici şi negri păreau plini de îngrijorare, iar nasul îi zvâcnea agitat.

— Iar dacă nu pot avea brânză, atunci o să mănânc arătarea asta de legumă veche şi împuţită.

Miika s-a întors spre păpuşa din nap care se afla lângă patul lui Nikolas şi a luat o muşcătură.

— Hei, ăsta-i un dar de Crăciun! a zis Nikolas.

— Sunt şoarece. Nu-mi pasă mie de Crăciun.

— Hei! a zis iarăşi Nikolas, dar era greu să te superi pe-un şoarece, aşa că l-a lăsat pe Miika să ronţăie în continuare urechea păpuşii din nap.

Bărbaţii au stat multă vreme afară, în faţa ferestrei, şuşotind lucruri neînţelese şi bând vin de mur pitic, în timp ce Nikolas stătea întins în întuneric, îngrijorat, cu un presentiment rău apăsându-i în burtă.

Şi Miika simţea o apăsare în burtă. Dar aşa ţi se întâmplă dacă mănânci nap crud.

— Noapte bună, Miika.

— Aş fi vrut să fi fost brânză, a zis Miika.

Şi Nikolas a stat aşa, întins, cuprins de un gând îngrozitor. Gândul era: O *să se întâmple ceva rău.*

Şi avea dreptate.

Chiar aşa urma.

Sania (şi alte veşti proaste)

— Ascultă, fiule, trebuie să-ţi spun ceva, i-a zis tatăl când mâncau nişte pâine de secară veche la micul dejun.

Acest fel de mâncare la micul dejun era pe locul al doilea în preferinţele lui Nikolas (imediat după pâinea de secară care *nu* era veche).

— Ce-i, tată? Ce ţi-a cerut Anders să faci?

Joel a inspirat profund, de parcă ar fi trebuit să înoate prin următoarea propoziţie.

— Mi s-a oferit de lucru, a zis. E vorba de o grămadă de bani. Ar putea fi rezolvarea tuturor problemelor noastre. Dar…

Nikolas a aşteptat, ţinându-şi respiraţia. Şi apoi a căzut vestea.

— Dar va trebui să plec.

— Ce?

— Nu te îngrijora. Nu pentru mult timp. Doar două luni.

— Două *luni?*

Joel s-a gândit un pic.

— Cel mult trei.

Părea să fie o eternitate.

— Dar ce fel de muncă durează trei luni?

— Este o expediţie. Un grup de bărbaţi se îndreaptă spre Nordul îndepărtat. Vor să găsească Elfhelm.

Lui Nicholas abia de-i venea să creadă ce aude. Mintea îi vâjâia de entuziasm. El crezuse întotdeauna în elfi, dar nu-şi imaginase cu adevărat vreodată că oamenii chiar se pot duce să-i vadă. *Elji.* Elfi vii, în carne şi oase.

— Satul elfilor?

Tatăl a încuviinţat dând din cap.

— Regele a zis că oferă o recompensă oricui găseşte dovada că satul elfilor există. Douăsprezece mii de ruble. Împărţit la şapte oameni, înseamnă peste trei mii de căciulă.

— Nu cred că înseamnă atât, a zis Nikolas.

— N-ar mai trebui să ne mai facem griji legate de bani niciodată!

— Ooo! Pot să vin şi eu? Eu zăresc o ciupercă de la o milă distanţă chiar şi-n zăpadă. O să fiu foarte, foarte folositor.

Faţa lungă şi tăbăcită a tatălui părea tristă. Pielea de sub ochi mai căpătase un inel. Sprâncenele i se depărtau ca nişte omizi care nu se mai iubesc. Până şi căciula roşie, murdară şi veche părea mai pleoştită şi mai tristă ca de obicei.

— E prea periculos, a zis Joel, iar răsuflarea îi mirosea a mure acre. Şi nu mă refer doar la urşi… O să fie multe nopţi dormite afară, în

frig. Finlanda este o ţară mare. O sută de mile la nord de aici, e un sat pe nume Seipäjärvi. Iar dincolo de el, doar câmpii îngheţate, lacuri şi câmpuri acoperite de nea. Până şi pădurile sunt îngheţate. Şi până când ajungi în Laponia, mâncarea – chiar şi ciupercile – va fi greu de găsit. Iar de acolo expediţia devine şi mai anevoioasă. Şi tocmai de-asta nimeni n-a reuşit să ajungă până în Nordul îndepărtat.

Ochii lui Nikolas s-au umplut de lacrimi, dar era hotărât să nu plângă. S-a uitat lung la mâna tatălui şi la jumătatea de deget lipsă.

— Şi *tu* de unde ştii că o să ajungi?

— Sunt încă şase bărbaţi. Bărbaţi puternici, zdraveni, din câte mi s-a spus. Avem şi noi o şansă, ca oricine.

Tatăl i-a zâmbit aşa cum făcea el, încreţindu-şi ochii, şi a continuat:

— O să merite. Îţi promit. O să facem mulţi bani din expediţia asta, ceea ce înseamnă că nu va mai trebui să mâncăm niciodată supă chioară de ciuperci şi pâine veche.

Nikolas ştia că tatăl lui era trist şi nu voia să-l facă să se simtă şi mai rău. Şi ştia că trebuie să se arate curajos.

— O să-mi fie dor de tine, tată… Dar înţeleg că trebuie să mergi.

— Eşti un copil al pădurii, a zis Joel, cu glas tremurat. Ai un caracter puternic. Însă, ţine minte, să nu te apropii de pericol. Trebuie să-ţi înfrânezi curiozitatea. Ai prea mult curaj… Mă voi întoarce până în septembrie, când se strică vremea. Şi vom mânca şi noi ca regele!

Tatăl a ridicat o bucată de pâine de secară uscată, cu un aer dezgustat.

— Cârnaţi, pâine proaspătă cu unt şi munţi de plăcintă cu afine.

— Şi brânză? a întrebat Miika, însă nu l-a auzit nimeni.

Plăcintă cu afine! Nikolas mai că a leşinat la aşa gând. Era atât de înfometat, încât doar ideea fructelor mov şi dulci prinse în foietajul care ţi se topeşte în gură părea raiul, nu alta. Gustase odată o afină şi fusese minunată, dar toată lumea ştia că dacă vrei ca un lucru să fie şi mai minunat, atunci îl pui într-o plăcintă. Însă apoi s-a întristat iarăşi şi i-a trecut ceva prin minte. Cu siguranţă Joel – care uneori se temea să-l scape pe Nikolas din ochi – nu avea să-l lase singur, de capul lui.

— Cine o să aibă grijă de mine?

— Nu te-ngrijora! a zis Joel. O să îi scriu soră-mii. O să aibă ea grijă de tine.

Soră! O, nu. Asta era şi mai cumplit. Era destul de rău şi când trebuia să petreacă toată după-amiaza de Crăciun cu mătuşa Carlotta, dar să petreacă trei luni întregi cu ea!

— Dar nu e nevoie. Pot să mă descurc singur. Sunt un copil al pădurii. Pot…

Acum tatăl l-a întrerupt.

— Nu. Este o lume periculoasă. Iar tu eşti încă un copil. Am văzut şi ieri. Mătuşa Carlotta este o femeie singură. E mult mai mare ca mine.

Acum este, de fapt, o doamnă în vârstă. Are patruzeci şi doi de ani. Aproape nimeni nu mai trăieşte cât să apuce patruzeci şi doi de ani. O să fie drăguţ să aibă şi ea pe cineva în grijă.

Tatăl şi-a privit fiul mult, înainte să-i dea şi ultima veste proastă.

— Ah, şi va trebui să-ţi iau sania. Anders consideră că ne-ar putea fi de folos. Să ne ţinem… proviziile. Şi oricum, e vară! Zăpada e prea subţire pe-aici.

Nikolas a încuviinţat dând din cap. Nu-i venea în minte niciun răspuns.

— Dar îţi rămâne păpuşa din nap.

Joel a arătat spre napul cu figură tristă şi cu o faţă cioplită, care se afla lângă patul lui Nikolas.

— Da, a spus Nikolas.

Bănuia că, dintre toate păpuşile făcute din nap, asta era cât se poate de drăguţă. Poate că era chiar cea mai frumoasă păpuşă făcută dintr-un nap puturos şi putrezit din toată Finlanda.

— Aşa e. Îmi rămâne asta.

Astfel că, peste zece zile, într-o dimineaţă rece, dar însorită, Nikolas şi-a privit tatăl plecând.

Joel purta căciula roşie, ducându-şi toporul la spate şi târând sania de lemn în urma sa. A pornit pe sub un cer trandafiriu, printre pinii înalţi, să se întâlnească cu ceilalţi bărbaţi în Kristiinankaupunki.

Iar apoi, chiar după aceea, au început să se întâmple lucrurile *cu adevărat* rele.

Sosirea mătuşii Carlotta

Chiar şi în acele timpuri, când majoritatea mătuşilor erau răutăcioase şi groaznice, mătuşa Carlotta era *deosebit* de rea.

Era o femeie înaltă, slabă, îmbrăcată în gri, cu păr alb şi-o faţă lungă şi severă şi cu o gură micuţă ca un punct. La ea totul, până şi vocea, părea acoperit de gheaţă.

— Deci, a zis ea cu asprime, e important să stabilim nişte reguli. Prima regulă este că trebuie să te trezeşti la răsăritul soarelui.

Nikolas a oftat. Era îngrozitor. În Finlanda era vară!

— Dar soarele răsare la miezul nopţii!

— A doua regulă este să nu mă contrazici. Niciodată. Şi mai ales când vine vorba de prima regulă.

Mătuşa Carlotta s-a uitat la Miika, care abia se căţărase pe piciorul mesei şi acum fugea pe masă în căutare de firimituri. Mătuşa părea dezgustată.

— Şi a treia regulă, a zis ea, fără şobolani!

— Dar nu-i şobolan!

Însă era prea târziu. Îl apucase pe şoricelul Miika de coadă şi ducea biata creatură care se zbătea spre uşă, pe care a deschis-o înainte să-l arunce afară.

— Hei! Nu poţi să faci asta! a strigat Miika cu toate puterile.

Dar cum puterile lui erau *mult* mai mici decât cea mai lină şoaptă a majorităţii oamenilor, nu l-a auzit nimeni. Femeia a închis uşa, şi-a tras nasul şi privirea i-a căzut pe păpuşa din nap de lângă patul lui Nikolas.

A ridicat-o.

— Şi fără legume oribile şi putrezite!

— E o păpuşă. Uite. Are şi faţă!

— De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, o păstrez. Poate că aşa simt mai puţin cum miroşi tu.

Mătuşa Carlotta îl trata pe Nikolas cu şi mai mult dispreţ decât arătase faţă de napul putrezit.

— Uitasem cât de tare *urăsc* copiii. Şi mai ales băieţii. Mi se par… *revoltători.* E cât se poate de limpede. Fratele meu cel ignorant, cu nouă degete, a fost prea îngăduitor cu tine.

S-au uitat de jur împrejur prin căsuţa mică, cu o singură cameră.

— Ştii de ce-am venit? l-a întrebat. Ţi-a spus?

— Ca să ai grijă de mine.

— Ha! Ha! Ha, ha, ha, ha, ha!

Râsetele ei ieşeau din ea fâlfâind, brusc şi înspăimântător, ca nişte lilieci dintr-o peşteră. Avea să fie prima şi ultima oară când Nikolas o

auzea râzând.

— Ca să am grijă de tine! Ah, asta-i bună. Ce *amuzant.* În ce lume trebuie că trăieşti, de-ţi imaginezi că oamenii fac gesturi frumoase doar aşa, fără motiv! Tu chiar crezi că am venit aici fiindcă *îmi pasă* de tine? Nu. N-am venit aici pentru un prostovan mic, slab şi soios. Am venit pentru bani.

— Bani?

— Da. Tatăl tău mi-a promis că-mi dă cinci sute de ruble când se întoarce. Cu ei aş putea să-mi cumpăr cinci căsuţe.

— Păi, şi la ce ţi-ar trebui cinci căsuţe?

— Ca să fac şi mai mulţi bani. Şi apoi şi mai mulţi bani…

— Banii sunt tot ce contează?

— Chiar că vorbeşti ca un adevărat sărăntoc soios! Aşa, deci tu unde dormi?

— Acolo, a zis Nikolas, arătând întâi patul lui şi apoi înspre celălalt capăt al camerei. Şi acolo doarme tata.

Mătuşa Carlotta a scuturat din cap.

— Nu.

— Nu înţeleg, a zis Nikolas.

— Nu pot să-ţi permit să stai aici, să mă vezi în cămaşă de noapte! Şi-n plus, mă doare rău spatele. Am nevoie de ambele saltele. Doar nu vrei să mi se înrăutăţească durerea, nu?

— Nu, sigur că nu, a zis Nikolas.

— Bine. Deci, da, tu vei dormi afară.

— *Afară?*

— Da. Afară. Aerul proaspăt face bine la suflet. Nu înţeleg de ce în zilele noastre copiii nu mai stau decât prin casă. Ştiu că suntem aproape în secolul al nouăsprezecelea, dar chiar şi aşa. Hai, du-te. Gura, şşşt! Se-ntunecă.

Aşa că în noaptea aceea Nikolas s-a culcat pe iarba din faţa casei. Îşi luase vechea haină de iarnă a mamei ca să se acopere cu ea şi s-a întins pe cel mai moale petic de iarbă pe care l-a găsit, între două cioturi de copaci pe care-i tăiase tatăl lui cu ani în urmă, dar tot simţea pietricele pe sub el. Vântul bătea. S-a uitat în depărtare la mătuşa Carlotta, cum se lasă deasupra gropii din pământ, săltându-şi jupele ca să meargă la toaletă, şi a sperat că o să cadă acolo, apoi s-a simţit vinovat că se gândise la una ca asta. Mătuşa a intrat iarăşi în căsuţa caldă, iar el a tremurat sub un cer plin de stele care licăreau, strângând în mână napul putrezit, ca să se simtă un pic mai bine. A început să se gândească la cât de nedrept este universul şi şi-a dorit să existe o cale ca să îl îndrepte la loc. Şi, când se gândea la asta, Miika a venit târâş şi i s-a alăturat, a trecut peste braţul său şi i s-a aşezat pe piept.

— Îmi pare rău pentru mătuşa Carlotta, a zis Nikolas. Cred că-i greu să fii mereu aşa de nefericit. Nu?

— Nu ştiu, a zis Miika.

Nikolas se uita lung în sus, la cerul nopţii. Deşi nu prea avea motive de fericire, îi plăcea că putea admira asemenea privelişti. O stea căzătoare a brăzdat cerul.

— Ai văzut, Miika? Înseamnă că trebuie să ne punem o dorinţă.

Aşa că Nikolas şi-a dorit să poată înlocui răutatea cu bunătate.

— Crezi în magie, Miika?

— Cred în brânză, dacă se pune şi asta, a răspuns Miika.

Nikolas n-avea cum să ştie sigur dacă şoarecele credea sau nu în magie, dar, încălzit de speranţă, împreună cu micul său prieten rozător, a reuşit să adoarmă, lent şi uşor, în timp ce briza rece continua să sufle şi să şoptească tainele necunoscute ale nopţii.

Maţe care chiorăie şi alte coşmaruri

Nikolas a dormit afară toată vara. Şi-a petrecut fiecare zi – după cum îl pusese mătuşa Carlotta – căutând mâncare, de la prima rază de lumină până la căderea nopţii. Într-o zi, a văzut iarăşi ursul. Animalul s-a ridicat în două picioare. Dar Nikolas a aşteptat. Şi-a păstrat calmul. *Fii pădurea.* Ursul stătea acolo, calm şi înfricoşător în acelaşi timp. Ursul care o fugărise pe mama lui spre fântână. Dar el nu putea să urască această făptură.

— Uită-te la mine, a zis Nikolas. Sunt slab ca o greblă. N-am carne pe oase.

Ursul a părut să fie de acord şi s-a îndepărtat agale, în patru labe. Oare exista pe lume băiat mai ghinionist? Da, de fapt exista. Era un băiat pe nume Gatu, care locuia în India şi care fusese lovit de trăsnet când îşi făcea nevoile într-un pârâu. Foarte urâtă poveste. Dar chiar şi aşa, *era* o perioadă cu adevărat grea pentru Nikolas. Mătuşa Carlotta nu era niciodată mulţumită de ciupercile şi ierburile pe care reuşea el să le găsească. Singura alinare adevărată – în afară de Miika – o găsea în numărarea zilelor, săptămânilor şi lunilor până la întoarcerea tatălui, lucru pe care-l făcea scrijelind liniuţe pe scoarţa pinului cel mai apropiat de căsuţă.

Au trecut două luni. Apoi trei.

— Unde eşti? se întreba, printre copaci.

Singurul sunet care se întorcea la el era cel al vântului sau al vreunei ciocănitori în depărtare.

Mătuşa Carlotta era tot mai rea cu fiecare zi care trecea, aşa cum se acreşte oţetul. Ţipa la el din nimic.

— Nu mai fă aşa! a ţipat mătuşa Carlotta într-o seară, în timp ce ea mânca supa pe care i-o pregătise el. Sau o să te dau de mâncare unui urs.

— Ce să nu mai fac?

— Sunetele acelea oribile din corpul tău dezgustător.

Nikolas era derutat. Singura cale să oprească chiorăitul maţelor era să mănânce, însă, ca în majoritatea zilelor abia găsise suficiente ciuperci ca să facă o supă pentru mătuşa Carlotta. Cele pe care şi le mai strecurase în gură în pădure nu-i fuseseră de ajuns.

Dar chiar atunci mătuşa Carlotta a zâmbit. Un zâmbet pe chipul ei era ceva la fel de neobişnuit ca o banană pe zăpadă.

— Bine, mănâncă şi tu nişte supă.

— Ah, mulţumesc mătuşă Carlotta! Mi-e aşa de foame şi ador supa de ciuperci.

Mătuşa Carlotta a scuturat din cap:

— Cum tu îmi faci mie mereu supă, m-am gândit să îţi fac şi eu un favor. Aşa că, atunci când erai în pădure, am pregătit şi eu o supă special pentru tine.

Miika se uita pe fereastră.

— Nu mânca! a chiţăit el, dar zadarnic.

Nikolas părea îngrijorat, privind lichidul tulbure, gri-maroniu.

— Din ce e făcută? a întrebat.

— Din dragoste, a zis mătuşa Carlotta.

Nikolas îşi dădea seama că probabil glumea. Mătuşa Carlotta nu putea iubi mai mult decât era în stare de iubire un ţurţure. Asta-i un pic nedrept faţă de ţurţuri. Ţurţurii se topesc. Mătuşa Carlotta era îngheţată ca un lucru îngheţat care e foarte-foarte îngheţat şi n-o să se topească niciodată.

— Haide! Mănâncă.

A fost cel mai oribil lucru pe care l-a gustat vreodată. Era ca şi cum ar fi mâncat noroi şi ţărână în apă de băltoacă. Dar îşi dădea seama că mătuşa Carlotta stătea cu ochii pe el, aşa că a continuat să mănânce.

Ochii reci şi cenuşii ai mătuşii Carlotta îl făceau pe Nikolas să se simtă de o sută de ori mai mic decât era, când ea a spus, parcă pentru a suta oară:

— Ce prost e taică-tu!

Nikolas nu i-a răspuns. A continuat să soarbă supa mizerabilă, simţindu-se tot mai rău.

Dar mătuşa Carlotta n-avea de gând să se oprească.

— Toată lumea ştie că nu există elfi, a zis ea scuipând în timp ce vorbea. Taică-tu e un prostovan bleg ca un ţânc dacă crede în treburi de-astea. Aş fi foarte surprinsă să mai fie în viaţă. Nimeni nu a ajuns vreodată în Nordul Îndepărtat şi nimeni nu s-a întors să povestească ce e acolo. Ce proastă am fost să vin aici, să aştept cinci sute de ruble care n-o să sosească niciodată.

— Poţi oricând să te duci acasă.

— Ah, nu. Acum nu mai pot. E octombrie. S-a stricat vremea. Nu pot să merg zece mile pe jos pe-o vreme ca asta. Acum trebuie să stau toată iarna. Şi de Crăciun. Nu că ar însemna ceva pentru mine Crăciunul. E o perioadă oribilă a anului.

Ei, asta era deja prea mult.

— Crăciunul e minunat, a zis Nikolas. Eu iubesc Crăciunul şi nici nu-mi pasă că e deodată cu ziua mea.

Era cât pe ce să adauge: „Singurul lucru care strică Crăciunul eşti tu”, dar s-a gândit mai bine şi a tăcut.

Mătuşa Carlotta părea foarte derutată.

— Cum se poate să iubeşti tu Crăciunul, un băiat soios şi murdar, orfan de mamă? Aş înţelege dac-ai fi vreun fiu de negustor bogat din Turku sau Helsinki, dar fratele meu a fost mereu prea sărac ca să-ţi

cumpere vreun cadou!

Nikolas a simţit cum îl năpădeşte un val de furie care-i înroşeşte pielea.

— Întotdeauna a fost magic. Şi prefer o păpuşă făcută cu dragoste, decât una care costă o grămadă de bani.

— Dar singurul lucru pe care ţi l-a făcut el vreodată a fost sania. Era mereu prea ocupat cu muncitul.

Nikolas s-a gândit la vechea lui păpuşă din nap şi s-a întrebat unde era. Nu era după uşă, unde o lăsase.

— Taică-tu e un mincinos.

— Nu, a zis Nikolas.

Terminase de mâncat supa, dar acum se simţea foarte rău.

— Ţi-a promis c-o să se-ntoarcă. Ţi-a zis că elfii sunt adevăraţi. Uite, două minciuni dintr-un foc… În tot cazul, acum sunt obosită, a zis mătuşa. E vremea să mă culc. Aşa că, dacă tot ţi-ai terminat supa, poţi să dispari frumuşel de sub ochii mei şi-o să fiu mai fericită ca regina Finlandei. Asta-i casa mea acum. Sunt tutorele tău. Aşa c-o să încep să fac ce spun, exact cum spun. Ieşi afară. Du-te.

Nikolas s-a ridicat. Îl durea burta. S-a uitat prin cameră.

— Dar *unde* mi-e păpuşa din nap?

Mătuşa Carlotta a zâmbit. Era un zâmbet adevărat, unul care în curând s-a transformat într-un soi de râs. Iar atunci i-a zis:

— Tocmai ai mâncat-o.

— Cum?

I-a luat o secundă. Nu. Două secunde. Poate trei. Trei şi jumătate. De fapt, nu. Doar trei. Dar atunci Nikolas a priceput ce îi zisese mătuşa. Singura lui jucărie din lume se afla acum la el în stomac.

A fugit afară şi a vomitat în gaura care era toaleta.

— De ce-ai făcut asta? a întrebat de afară, nevenindu-i să creadă. Era făcută de mama!

— Ei, mama nu mai este aici, nu-i aşa? i-a răspuns mătuşa Carlotta prin ferestruica pe care o deschisese ca să-l vadă mai bine pe Nikolas cum se simte rău. Slavă Domnului! Pe vremuri mă lua cu dureri de cap când o auzeam ce prost cântă cât e ziulica de lungă. M-am gândit că ar cam fi vremea să creşti mare şi să le laşi încolo de jucării.

Nikolas terminase. A intrat iarăşi în casă. S-a gândit la mama lui. S-a gândit cum se ţinea ea de lanţul găleţii când încerca să scape de urs. Cum de îndrăznea mătuşa Carlotta să spună lucruri urâte despre ea? Acum mai avea o singură opţiune. Să fugă. Nu mai putea sta aici cu mătuşa Carlotta. *Avea* să-i arate el că tatăl lui nu era un mincinos şi asta era singura cale s-o facă.

— La revedere, mătuşă Carlotta, a zis, abia şoptit, în barbă, dar foarte hotărât.

Pleca. Avea să-şi găsească tatăl. Avea să vadă elfii. Avea să pună

lucrurile în ordine.

Un capitol foarte scurt, cu un titlu lung, în care nu se întâmplă mare lucru

Bombănind ceva, mătuşa Carlotta nici nu s-a mai uitat la el când se baga în patul ei din doua saltele.

Nikolas a luat nişte pâine veche de pe masă, şi-a îndesat-o în buzunar şi a ieşit afară, în noaptea rece. Era obosit. Încă se mai simţea rău – îl durea burta şi avea pe limbă gustul de nap putred, dar se mai simţea într-un fel – *hotărât.* Da. Avea să pornească pe jos spre Nordul Îndepărtat.

Miika ronţăia dintr-o frunză uscată.

Şoarecele îi era, bănuia Nikolas, cel mai apropiat prieten.

— Plec spre Nordul Îndepărtat. O să fie o călătorie foarte lungă şi periculoasă. Sunt şanse foarte mari să mor. Cred că tu ar trebui să rămâi aici, Miika. O să fie mai cald, dar dacă vrei să vii cu mine, dă-mi un semn.

Şoarecele s-a uitat agitat spre uşa căsuţei.

— Nu trebuie să stai neapărat chiar *aici,* i-a spus Nikolas. Ai la dispoziţie toată pădurea.

Miika a aruncat o privire spre toată pădurea.

— Dar în pădure nu-i brânză.

Nikolas tot nu putea vorbi şoriceşte, dar a priceput esenţialul.

— Deci, vrei să vii cu mine?

Miika s-a ridicat pe picioarele din spate şi, deşi Nikolas nu putea fi absolut sigur, i s-a părut că şoarecele dă din căpşor. Aşa că l-a ridicat şi l-a pus în buzunarul stâng al hainei.

Apoi, cu Miika privind la drumul ce li se deschidea înainte, Nikolas a făcut stânga-mprejur şi s-a îndreptat spre nord, printre copaci, către locul unde bănuia că îşi va găsi şi tatăl, şi elfii, străduindu-se din răsputeri să creadă şi-n una, şi-n alta.

Bătrâna

A mers toată noaptea şi toată ziua următoare. Era cu băgare de seamă la ursul acela brun înalt şi a văzut urme de labe pe pământ, dar nu şi animalul în sine.

A mers până la marginea pădurii de pini şi a urmat cărarea care dădea ocol Lacului Blitzen. Lacul era aşa de mare şi apa atât de pură şi liniştită, încât oglindea perfect cerul.

A călătorit zile şi nopţi de-a rândul. A zărit nişte elani şi, da, de vreo două ori a văzut şi alţi urşi. Urşi negri. Iar o dată a trebuit să se suie într-un copac şi să aştepte o oră cocoţat în ramuri până când unul dintre urşi s-a plictisit şi a plecat anevoie prin zăpadă. Dormea cuibărit pe lângă rădăcinile copacilor, cu Miika în buzunar sau pe pământ, lângă el. Se hrănea cu ciuperci şi fructe de pădure şi bea apă proaspătă, rece.

Se înveselea fredonându-şi singur cântece de Crăciun, deşi nu erau deloc în preajma Crăciunului, şi făcând găurele în zăpadă atunci când se uşura. Îşi imagina că e bogat şi se trezeşte în ziua de Crăciun cu toate jucăriile de la magazin. Apoi îşi imagina ceva mult mai bun – că-i dăruieşte tatălui său un cal şi o trăsură.

Însă, pe măsură ce înainta, era tot mai frig. Uneori îl dureau picioarele. Uneori îi era foame, dar era hotărât să meargă mai departe.

În cele din urmă, a trecut prin satul numit Seipäjärvi de care îi spusese tatăl său. Era doar o stradă plină de căsuţe de lemn zugrăvite în roşu. A străbătut acea stradă.

Pe drum venea o bătrână fără dinţi, cocoşată şi sprijinită-ntr-un baston. Din experienţa sa limitată în privinţa satelor, Nikolas ştia că în fiecare asemenea aşezare trebuie să existe o persoană bătrână şi fără dinţi care hoinăreşte zicându-le lucruri înspăimântătoare străinilor, aşa că a fost încântat să vadă că Seipäjärvi nu face excepţie.

— Încotro, misterios băieţel cu un şoarece-n buzunar? l-a întrebat femeia.

— Spre nord, i-a răspuns el.

— După brânză, a adăugat şoarecele, care încă nu pricepuse cu adevărat sensul călătoriei.

Bătrâna era destul de ciudată, dar nu atât de ciudată încât să priceapă limba şoricească, aşa că n-a făcut decât să se uite la Nikolas şi să scuture din cap.

— Nu spre nord, a zis ea, cu faţa ca cearşaful. (Un cearşaf alb, desigur.) Du-te spre est, a spus ea, sau spre sud, sau spre vest… Numai un prost ar merge spre nord. Nu trăieşte nimeni în Laponia. Nu-i nimic acolo.

— Păi, pesemne că sunt un prost, a zis Nikolas.

— Nu-i nimic în neregulă să fii prost, a zis un Prost{1}, cu nişte clopoţei la pantofi, care tocmai trecea pe acolo.

— Chestia e că îl caut pe tata. E tăietor de lemne. Îl cheamă Joel. Poartă o căciulă roşie. Are nişte ochi foarte obosiţi. Are doar nouă degete şi jumătate. Era împreună cu încă şase bărbaţi. Mergeau spre Nordul Îndepărtat.

Bătrâna l-a cercetat mai atentă. Faţa i s-a încreţit ca o hartă. Şi, apropo de hărţi, a scos ceva mototolit din buzunar şi i l-a dat.

O hartă.

— Da, au trecut nişte bărbaţi, dacă stau să mă gândesc… Şapte la număr. Au fost pe-aici pe la începutul verii. Aveau hărţi.

Nikolas a simţit cum îl cuprinde entuziasmul.

— Pe asta au pierdut-o, a continuat bătrâna.

— Şi s-au întors?

Femeia a scuturat din cap.

— Ascultă la mine. Ăia care se duc în nord nu se-ntorc niciodată.

— Păi, vă mulţumesc foarte mult, a zis Nikolas.

A încercat să zâmbească, pentru a-şi ascunde îngrijorarea. Trebuia să-i dea femeii ceva şi s-a hotărât asupra fructelor de pădure, fiindcă nici nu prea avea altceva.

— Vă rog, luaţi aceste fructe.

Bătrâna a zâmbit ca răspuns şi Nikolas a văzut că avea gingiile maro şi putregăite.

— Eşti un băiat bun. Ia şalul meu. O să ai nevoie de cât mai multă căldură.

Iar Nikolas, care putea să-şi dea seama că până şi Miika începuse să tremure, deşi în buzunarul lui era relativ cald, a luat darul, i-a mulţumit din nou şi şi-a continuat drumul.

A mers şi-a mers, urmărind harta, peste câmpii şi lacuri acoperite de gheaţă, câmpuri înzăpezite şi păduri dese de molid.

Într-o după-amiază, Nikolas şedea sub unul dintre molizii grei de nea şi îşi verifica picioarele. Erau pline de băşici. Singurele părţi care n-aveau băşici erau de un roşu aprins. Iar pantofii, care fuseseră ponosiţi de la bun început, se făcuseră practic zob.

— N-are niciun rost, i-a spus lui Miika. Nu cred că mai pot continua. Sunt prea obosit. Se face prea frig. Va trebui să mă întorc acasă.

Dar chiar când a rostit cuvântul acela – „acasă” – şi-a dat seama că nu mai avea casă. Exista o căsuţă în pădurea de pini. Dar aceea nu mai era casa lui. Nu aşa, cu mătuşa Carlotta locuind acolo. Nu când el nu putea nici măcar să doarmă în patul lui.

— Ascultă, Miika, a zis hrănind şoarecele cu o ciupercă, în timp ce stătea aşezat lângă copac. Pentru tine s-ar putea să fie cel mai bine să rămâi în pădurea asta. Uită-te la hartă. Nu ştiu dacă ne vom descurca.

Nikolas şi Miika s-au uitat atenţi la hartă, dar cărarea pe care trebuia să o urmeze era ilustrată printr-o linie punctată care arăta ca nişte paşi în zăpadă. Harta nu avea pe ea nicio linie dreaptă. Era o singură cărare lungă şi plină de curbe, şerpuind prin păduri şi în jurul lacurilor, spre un munte mare. Nikolas îşi dădea seama că muntele era foarte mare fiindcă pe hartă era numit chiar aşa – „Muntele Foarte Mare”.

A scos şoricelul din buzunar şi l-a aşezat pe pământ.

— Haide, Miika. Părăseşte-mă. Uite, frunze şi fructe. O să poţi trăi aici.

Şoarecele a ridicat privirea spre el.

— Frunze şi fructe? Nu mă insulta cu discuţii despre frunze şi fructe!

— Serios, Miika, e mai bine aşa.

Însă Miika doar s-a căţărat înapoi pe piciorul lui Nikolas şi atunci el a pus iarăşi şoarecele în buzunar. Nikolas şi-a aşezat capul pe pământul acoperit cu muşchi, a tras peste el şalul bătrânei şi, acolo şi atunci, la lumina zilei, a adormit.

În timp ce dormea, a început să ningă.

A visat că era copil şi se ducea pe dealurile de lângă Lacul Blitzen, că era tras pe sanie de tatăl său şi mama sa râdea. Era aşa de fericit în acel vis.

Dar deodată a simţit un râcâit şi s-a trezit. Miika îl zgrepţăna cu lăbuţele pe piept şi chiţăia de frică.

— Ce e, Miika?

— Habar n-am! a chiţăit Miika. Dar e foarte mare şi are coarne în cap!

Şi-atunci a văzut şi Nikolas.

Creatura.

Era atât de aproape, încât pentru o clipă nici nu şi-a dat seama ce anume este. Cu siguranţă părea mare de unde stătea Nikolas. Dar nu era un urs. Era acoperit cu blană de-un cenuşiu întunecat şi avea un cap lat şi puternic. Ca un elan, deşi în mod limpede nu era aşa ceva. Pieptul creaturii tresălta ridicat de răsuflările profunde şi nu era gri, ci alb ca zăpada. Animalul scotea nişte sunete ciudate, de parcă ar fi fost un porc combinat cu un lup. Nikolas i-a văzut coarnele mari, catifelate, care se aplecau şi se răsuceau ca nişte copaci ce se leagănă în vânt.

Şi atunci şi-a dat seama.

Era un ren.

Un ren foarte mare şi foarte furios.

Şi se uita ţintă la Nikolas.

Calea spre Nordul Îndepărtat

Renul

Stătea pe loc, părând mare şi feroce. Blana sa de-un cenuşiu întunecat avea culoarea norilor de furtună de deasupra. Îşi legăna capul uriaş de la stânga la dreapta şi apoi în sus şi scotea un răget ciudat, mârâit, ca un tunet prăvălindu-se din cer.

Miika chiţăia speriat. Nikolas s-a ridicat cu chiu, cu vai în picioare.

— Cuminte, renule, cuminte! Băiat bun! Eşti băiat? (Nikolas s-a uitat.) Eşti băiat. Stai liniştit. Nu-ţi fac nimic. Bine? Sunt prieten.

Cuvintele nu aveau niciun efect.

Ba chiar l-au făcut pe ren să se salte pe picioarele din spate. Animalul s-a înălţat deasupra lui Nikolas, iar copitele din faţă au ajuns la doi centimetri de fata băiatului, lovind cu furie aerul.

Nikolas s-a tras înapoi, lipindu-se de un copac. Îi bubuia inima.

— Ce să facem? l-a întrebat pe Miika, dar era clar că şoarecele n-avea niciun plan pe care să simtă nevoia să-l destăinuie.

— Oare să fugim?

Nikolas îşi dădea seama că sub nicio formă n-avea cum să alerge mai repede ca renul. Răsuflarea i se vedea albă în aer, iar el înţepenise de spaimă.

Renul era o masă solidă şi grea de muşchi şi blană, învăluită de răsuflarea ca un nor ce-i ieşea prin nări. Prin aerul tulbure se apropia, sălbatic, mârâind, fumegând, ţinând capul plecat acum şi coarnele mari îndreptate chiar spre faţa lui Nikolas. Probabil că era cel mai mare şi mai furios ren din întreaga Finlandă.

Fulgere brăzdau cerul. Nikolas a aruncat o privire în sus.

— Ţine-te bine, Miika, a zis Nikolas.

Şi a sărit în sus, apucând creanga de deasupra capului cu două mâini şi ţâşnind din calea renului chiar când tuna. Renul s-a izbit drept în molid, în timp ce Nikolas se agăţa cu picioarele de creangă şi se apuca şi mai bine de ea. Nikolas spera că, în cele din urmă, renul se va plictisi şi-l va lăsa în pace, dar animalul a rămas acolo, dând roată în jurul copacului şi răscolind pământul.

Nikolas a observat ceva.

Renul şchiopăta. Un băţ de lemn, subţire şi rupt, îi ieşea dintr-unul dintre picioarele din spate. Fusese lovit de o săgeată.

Bietul animal, şi-a zis Nikolas.

Şi tocmai atunci a simţit cum se rupe creanga de sub el şi s-a prăbuşit spre pământul acoperit de zăpadă, aterizând greoi pe spate.

— Aaa!

O umbră a înaintat spre el. Era renul.

— Ascultă, a oftat Nikolas. Pot să ţi-o scot.

A făcut un gest de parcă ar fi tras o săgeată dintr-un picior. Renii, în general, nu sunt prea buni la priceput mima, aşa că animalul şi-a legănat capul şi l-a trosnit cu coarnele pe Nikolas în coaste. Asta l-a făcut şi pe Miika să zboare din buzunar, sărind prin aer şi lovindu-se în cele din urmă de un copac.

Nikolas s-a ridicat cu greutate în picioare, luptându-se cu durerea.

— Eşti rănit. Pot să te-ajut.

Renul s-a oprit. A scos un mârâit fornăit. Nikolas a inspirat profund, şi-a adunat tot curajul pe care-l avea şi a înaintat. A atins cu blândeţe piciorul renului, chiar deasupra săgeţii. S-a oprit.

Penele săgeţii erau gri. Exact ca la săgeata care fusese trasă spre urs. Săgeata asta era a vânătorului Anders.

— Au trecut pe aici, a gândit cu voce tare Nikolas.

A tras puţin de săgeată şi a luat nişte zăpadă în palme, amintindu-şi cum îl ajutase cândva tatăl său pe elan. A bătucit zăpada în jurul rănii, unde săgeata străpunsese pielea.

— O să doară, da? Dar apoi o să te simţi mai bine.

Săgeata pătrunsese adânc în carne, dar Nikolas a văzut că sângele se închegase şi şi-a dat seama că probabil stătuse acolo cu zilele, dacă nu cu săptămânile. Bietul animal se mişca din nou acum, smucindu-şi piciorul încolo şi încoace de durere. Apoi a scos un geamăt lung, chinuit.

— Stai liniştit. E în regulă, a zis Nikolas trăgând săgeata afară.

Renul a tremurat un pic de la şoc şi s-a răsucit, muşcându-l pe Nikolas de coapsă.

— Hei! Eu încerc să te-ajut.

Iar apoi renul şi-a plecat capul, a stat neclintit o clipă şi şi-a făcut nevoile.

— Aşa, a zis Nikolas, adunându-şi ultimele fărâme de curaj.

A mai luat nişte zăpadă între palme şi a aşezat-o pe rană.

După câteva minute, renul s-a oprit din tremurat şi părea mai liniştit. Norii de aburi care îi ieşeau pe nări s-au micşorat, iar animalul a început să caute smocuri de iarbă prin zăpadă.

Simţind că, în sfârşit, renul îl va lăsa în pace, Nikolas s-a ridicat pe picioarele sale dureroase, îngheţate şi pline de băşici, şi s-a scuturat. Miika a venit fuga la el şi Nikolas l-a pus iarăşi în buzunarul de la haină. Au privit amândoi în sus şi au văzut cea mai mare şi mai puternică lumină de pe cerul nopţii. Steaua Nordului. Nikolas s-a uitat împrejur şi a văzut un lac mare spre est şi câmpii îngheţate spre vest. S-a uitat în jos, la hartă. Trebuia să meargă direct spre nord, în cea mai dreaptă linie posibilă. A început să meargă în acea direcţie, făcând zăpada densă să trosnească. Însă după puţin timp a auzit paşi.

Renul.

Numai că de data asta nu încerca să-l atace. Nu făcea decât să-şi

încline capul, aşa cum fac câinii.

— Nu-mi place renul ăla înspăimântător, căruia-i cresc copaci din cap, a mormăit Miika.

Nikolas a continuat sa meargă şi, de fiecare dată când se oprea să se uite înapoi, se oprea şi renul.

— Marş, a zis Nikolas. Nu vrei să vii cu noi, crede-mă. Mai am cale lungă de mers şi nu-s o companie prea plăcută.

Dar renul se tot ţinea după el. În cele din urmă, după câteva mile, Nikolas a obosit iarăşi. Îşi simţea picioarele grele. Îşi putea vedea tălpile picioarelor prin pantofi. Şi îl durea capul de frig şi epuizare. Renul însă, în ciuda rănii de la picior, nu părea deloc obosit. Iar atunci când Nikolas a fost nevoit să se oprească pentru a-şi odihni picioarele şi a-şi mai uşura durerea din băşici, renul a venit în faţa lui şi, observând pantofii distruşi ai lui Nikolas şi picioarele rănite, a plecat capul şi s-a lăsat în genunchii din faţă.

— Vrei să mă sui la tine în spinare? a întrebat Nikolas.

Renul a scos un sunet ca un pufăit, uşor mârâit.

— Asta înseamnă „da” în reneză? Miika, tu ce crezi?

— Eu cred că „nu”, a zis Miika.

Dar Nikolas îşi simţea picioarele atât de obosite şi-l dureau aşa de tare labele şi tălpile, încât a hotărât să rişte.

— Dar îţi dai seama că suntem doi? Şi eu, şi şoarecele meu. E-n regulă?

Părea să fie. Aşa că Nikolas s-a urcat în spinarea renului şi, ce mai încolo şi-ncoace, a făcut singurul lucru pe care-l putea face.

A sperat că totul o să fie bine.

Ceva roşu

Să călăreşti un ren este ceva mai uşor decât ţi-ai imagina, avea să descopere Nikolas. E o călătorie cam zdruncinată, dar tot e mult mai bine decât să mergi pe jos, mai ales când ai băşici la picioare. Şi, într-adevăr, Nikolas s-a obişnuit până şi cu hurducăiala. Stătea acolo, acoperind delicat cu mâna buzunarul de la haină, încercând să-i ţină de cald lui Miika.

— Trebuie să-ţi pun un nume, i-a spus renului. N-or fi importante numele pentru reni, dar pentru oameni sunt. Ce-ai zice de…

A închis ochii şi şi-a amintit de visul pe care-l avusese, cu el mic dându-se cu sania pe Lacul Blitzen.

— *Blitzen?*

Renul a ciulit urechile şi şi-a înălţat capul. Nikolas a hotărât să-i rămână numele Blitzen.

— Aşa o să-ţi zic, dacă-ţi place.

Şi se părea că renului îi plăcea.

Nikolas, Miika şi Blitzen au călătorit împreună o vreme îndelungată, li s-a părut să fie zile în şir. Se făcea tot mai frig, iar Nikolas era recunoscător că-i avea pe Blitzen, şalul bătrânei şi pe Miika în buzunar, să-şi încălzească mâna. Adesea se apleca înainte, ca să îmbrăţişeze renul şi să-i dea să mănânce din mica rezervă de ciuperci şi fructe pe care o avea în buzunarul din dreapta.

În cele din urmă, peisajul a devenit complet alb, iar Nikolas a ştiut că ajunseseră în porţiunea care pe hartă arăta ca un loc gol. Zăpada era mai adâncă şi vântul mai aspru, dar Blitzen se dovedea zdravăn. Picioarele sale lungi şi trupul robust înaintau prin zăpada adâncă. Era tot mai greu de văzut în faţă prin tot acest alb, dar ceva se înălţa la orizont. Un vârf imens, larg şi râpos.

În sfârşit, când pe cer a apărut suspendată în josul cerului aşchia infimă a lunii ca o seceră, zăpada a încetat să mai cadă, iar ei au ajuns la Muntele Foarte Mare.

Nikolas i-a dat lui Blitzen penultima ciupercă, iar pe ultima lui Miika. El nu a mâncat nimic, deşi maţele îi chiorăiau ca o furtună îndepărtată. Muntele părea să fie nesfârşit. Cu cât urcau mai sus, cu atât părea mai înalt.

Blitzen începea să încetinească, de parcă îl ajunsese în sfârşit oboseala.

— Băiat bun, Blitzen, îi tot spunea Nikolas, grijuliu. Băiat bun.

Ţinea o mână pe Miika, să se asigure că e-n siguranţă la adăpostul buzunarului şi, din când în când, o folosea pe cealaltă ca să mângâie renul pe spinare.

Picioarele lui Blitzen călcau acum doar prin zăpadă, fără să mai atingă pământul, iar stratul era tot mai gros. Era de mirare că mai putea continua.

Nikolas se simţea orbit de tot acel alb, până când în cele din urmă, la jumătatea urcuşului pe munte, în faţă s-a ivit o scânteiere roşie care arăta ca o dâră de sânge, o zgârietură pe zăpadă. Nikolas a sărit de pe ren şi a înaintat cu greu spre ea, prin tot acel ocean alb îngheţat.

Era o treabă dificilă. Se cufunda în zăpadă până la genunchi la fiecare pas. Muntele nu mai părea un munte, ci o grămadă uriaşă de nea.

Până la urmă a ajuns acolo. Dar nu era sânge. Era o căciulă roşie, iar el a recunoscut-o într-o clipită.

Era căciula roşie a tatălui său.

Căciula pe care şi-o făcuse el dintr-o cârpă roşie, cu moţ alb din bumbac pufos.

Era rece, îngheţată şi înţesată de zăpadă fină ca praful, dar nu încăpea nicio îndoială.

Nikolas a simţit cum o disperare profundă, ascuţită, îi cuprinde tot trupul slăbit. Se temea că se întâmplase ce era mai rău.

— Tată! a strigat iar şi iar.

A săpat cu mâinile prin zăpadă.

— Tată! Tată!

Încerca să-şi spună că faptul că găsise căciula tatălui nu însemna nimic. Poate că pur şi simplu îi fusese suflată de pe cap, iar el se grăbea şi nu mai reuşise s-o găsească. Poate. Dar când te dor oasele de frig şi eşti lihnit de foame, e greu să mai vezi partea plină a paharului.

— Tată! Taaată!

A rămas acolo, săpând prin zăpadă cu mâinile goale până când, într-un târziu, tremurând şi îngheţat, a izbucnit în lacrimi.

— Totul e-n zadar! i-a spus Nikolas lui Miika, care se uita din buzunar, înfruntând gerul cu capul lui mic şi tremurând. E zadarnic. Probabil că a murit. Trebuie să ne întoarcem.

Apoi a strigat mai tare, adresându-i-se lui Blitzen:

— Trebuie să mergem spre sud. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te iau cu mine. N-ar fi trebuit să vă iau pe niciunul. E prea dur şi prea periculos chiar şi pentru un ren. Haideţi să ne întoarcem de unde-am venit.

Dar Blitzen nu asculta. Se îndepărta, chinuindu-se prin zăpada groasă, urcând în continuare pe munte.

— Blitzen! Nu încolo trebuie mers! Nu ne aşteaptă nimic în partea aceea.

Dar Blitzen tot continua să meargă. Şi-a întors capul, ca pentru a-i spune lui Nikolas să continue. Pentru o clipă, Nikolas s-a gândit să rămână nemişcat. Să stea aşa pur şi simplu, până-l acoperă zăpada şi

devine şi el – ca şi tatăl lui – parte din acest munte. Părea să n-aibă niciun sens să meargă nici înainte, nici înapoi. Acum îşi dădea seama ce prost fusese să plece de la căsuţa lui. Speranţa îl părăsise, în cele din urmă.

Era aşa de frig, încât îi îngheţau şi lacrimile pe faţă.

Ştia că n-o să-i ia mult până moare.

Tremurând, l-a privit pe Blitzen cum urcă.

— Blitzen!

A închis ochii. A încetat să plângă. A aşteptat să-i dispară răceala din oase şi să apară în sfârşit liniştea. Însă, în doar câteva clipe, a simţit un ghiont moale şi blând în ureche. Deschizând ochii, a văzut ochii lui Blitzen, care îl priveau fără să clipească de dincolo de un nor de răsuflare caldă, într-un fel care l-a făcut să creadă că renul înţelegea tot.

Ce anume l-a făcut pe Nikolas să se urce iarăşi în spinarea renului?

Speranţa să fi fost? Curajul? Sau doar o nevoie de a termina ceea ce începuse?

Un lucru e sigur. Nikolas a simţit cum ceva începe să ardă în interiorul său, aşa slăbit, obosit, înfrigurat, înfometat şi trist cum era. A apucat căciula tatălui, a scuturat-o de zăpadă, şi-a pus-o în cap şi s-a urcat iarăşi pe ren. Iar renul – aşa obosit, înfrigurat şi înfometat cum era *el* – a continuat să urce muntele acela. Fiindcă de asta există munţii pe lume.

Sfârşitul magiei

Când urci întruna pe un munte, în cele din urmă ajungi în vârf. Aşa stau lucrurile cu munţii. Oricât de mari ar fi, întotdeauna există un vârf. Chiar dacă durează toată ziua şi apoi toată noaptea, de obicei ajungi acolo dacă te gândeşti neîncetat la faptul că există un vârf.

Ei, sigur, asta dacă muntele nu e Himalaya, în cazul căruia muntele pur şi simplu continuă la nesfârşit şi, chiar dacă ştii tu că există un vârf, îngheţi groaznic şi îţi cad toate degetele de la picioare înainte să ajungi acolo. Dar acesta nu era un munte *atât* de mare. Iar lui Nikolas nu i-au căzut degetele.

El, împreună cu Blitzen şi Miika, a tot urcat, în vreme ce cortine de lumină verde umpleau cerul nopţii.

— Uite, Miika, aurora boreală!

Iar Miika s-a ridicat pe labele din spate în buzunarul lui Nikolas, s-a uitat şi a văzut că întinderea cerului era acoperită de o lumină frumoasă, misterioasă, fantomatică. Ca să fim sinceri, lui Miika nu-i păsa. Frumuseţea nu-i interesează în mod deosebit pe şoareci, decât dacă-i vorba de frumuseţea unui galben cremos sau a unor vinişoare albastre de pe o bucată drăgălaşă de brânză. Aşa că imediat după ce şi-a iţit capul din buzunarul lui Nikolas, s-a cuibărit la loc.

— Nu e minunată? a întrebat Nikolas privind pierdut la aurora care arăta de parcă cineva ar fi presărat praf de sclipici verde în ceruri.

— Căldura e minunată, a zis Miika.

Până la răsărit, au ajuns în vârful muntelui. Şi, deşi cerul era albastru şi aurora dispăruse, tot mai strălucea ceva. Doar că mai jos, în valea de sub munţi. Iar această auroră nu era doar de toate nuanţele de verde, ci din toate culorile curcubeului. Nikolas s-a uitat pe hartă, încercând să identifice peisajul. La poalele muntelui ar fi trebuit să fie satul elfilor, dar la orizont nu era decât o întindere plată acoperită de zăpadă. De fapt, nu. Mai erau şi nişte dealuri în depărtare, spre nord-vest, cu nişte pini înalţi, dar vreun alt semn de viaţă nu părea să mai fie.

Au continuat să meargă drept spre nord, către luminile multicolore, coborând muntele, prin aerul luminos.

Era incredibil cu ce viteză îi scădea moralul lui Nikolas. În vârful muntelui, totul păruse posibil.

Însă acum, când înainta anevoios prin zăpada groasă, îl năpădeau iarăşi grijile.

— Cred c-am înnebunit, a zis Nikolas.

Foamea începea să fie dureroasă, de parcă ar fi avut ceva viu care mârâia şi i se zvârcolea în stomac. Şi-a tras căciula tatălui peste

urechi. Au continuat să meargă, prin stratul de zăpadă care începea să se mai subţieze, dar tot se simţea din plin, şi prin aerul colorat în roşu şi galben, verde şi mov. În plus, lui Nikolas i se părea că era ceva în neregulă cu Blitzen. Încetinea şi îşi ţinea capul atât de plecat, că nici nu-i mai vedea coarnele.

— Ai nevoie să dormi, trebuie să dorm şi eu, a zis Nikolas. Trebuie să ne oprim.

Dar Blitzen nu s-a oprit. Mergea mai departe. Un pas şovăitor după altul, până i s-au împleticit genunchii şi s-a prăbuşit în zăpadă.

Buf

Nikolas s-a pomenit prins sub ren. Iar Blitzen, unul dintre cei mai mari reni din câţi au existat vreodată, era greu. Miika s-a strecurat din buzunarul lui Nikolas, a ţopăit pe pământul acoperit cu zăpadă până la capul lui Blitzen şi a început să-l zgârie pe faţă, încercând să-l trezească.

— Blitzen! Trezeşte-te! Mi-ai prins piciorul! striga Nikolas.

Dar Blitzen nu se trezea.

Nikolas simţea cum i se face zob piciorul. Durerea îi pulsa de la gleznă prin tot corpul, până nu s-a mai putut gândi la nimic altceva. Doar durere. A încercat să se împingă în spinarea lui Blitzen şi să-şi smulgă piciorul prin zăpadă. Poate că Nikolas ar fi reuşit să se elibereze, dacă n-ar fi fost atât de slăbit şi de înfometat. Dar aşa, Blitzen era tot mai greu şi mai rece.

— Blitzen! a strigat Nikolas. Blitzen!

Şi-a dat seama că putea pur şi simplu să moară acolo, fără ca nimeni să ştie sau să-i pese cuiva. Groaza i-a dat fiori noi lui Nikolas, în timp ce luminile ciudate pluteau prin aerul dimprejur. Roşii, galbene, albastre, verzi, violacee.

— Miika, du-te… Cred că sunt blocat aici… Du-te… Mergi…

Miika s-a uitat îngrijorat în jur, dar apoi a văzut ceva. Ceva ce ochii de om ai lui Nikolas nu puteau vedea.

— Ce e, Miika?

Miika a chiţăit un răspuns pe care Nikolas nu-l putea înţelege.

— Brânză, a zis Miika. Miroase a brânză!

Desigur, nu se vedea nici urmă de brânză, dar asta nu l-a oprit pe Miika. Dacă crezi cu adevărat în ceva nu ai voie să-l şi vezi.

Aşa că şoarecele a fugit şi a tot fugit. Zăpada, deşi groasă, era uşoară şi pufoasă, întinsă pe pământ, iar Miika gonea iute, frământând-o cu lăbuţele, îndreptându-se spre nord.

Nikolas şi-a privit prietenul şoarece cum devine un punct şi apoi dispare complet.

— La revedere, prietene. Baftă!

A dat să-i facă cu mâna. Degetele îi îngheţaseră aşa de tare, încât deveniseră de-un violet închis, dens. Le simţea de parcă îi ardeau.

Avea crampe la burtă. Piciorul, captiv între greutatea renului şi greutatea lumii, era cuprins de chinuri. Nikolas a închis ochii şi şi-a imaginat un festin grozav. Şuncă, turtă dulce, ciocolată, prăjituri, plăcintă cu afine.

S-a lăsat pe spate, în zăpadă, şi a simţit o epuizare copleşitoare, de parcă îl părăsea şi viaţa.

Miika dispăruse. Iar atunci Nikolas s-a simţit atât de îngrozitor, încât a spus ceva la fel de îngrozitor. Lucrul cel mai cumplit pe care îl poate spune vreodată cineva. (Închideţi ochii şi urechile, mai ales dacă sunteţi elf.)

— Nu există magie, a şoptit el, delirând.

Iar după aceea totul s-a întunecat

Moş Topo şi Micuţa Noosh

Se auzeau voci în întuneric…

— *Kabeecha loska! Kabeecha tikki!* a zis o voce.

Era o voce ciudata. Slabă, grăbită şi piţigăiată. O voce de fată, probabil.

— *Ta huuure. Ahtauma loska es nouska, Noosh.*

Această a doua voce era mai lentă şi mai groasă, dar tot ciudată. Era aproape ca şi cum ar fi cântat.

Oare murise?

Ei bine, nu. Nu tocmai. Dar nici tocmai viu nu mai era, iar dacă ar fi dat de el şi de Blitzen cu doar un minut mai târziu, n-ar mai fi găsit decât două cadavre.

Primul lucru pe care l-a observat Nikolas a fost căldura.

Era de parcă un fel de sirop cald îi picura din interior. Încă nu simţea mâna cea mică apăsându-i pe inimă, dar auzea vocile, deşi păreau la un milion de mile depărtare.

— Ce e, bunicule? a zis vocea subţire, pe care acum – şi mai ciudat – Nikolas o putea înţelege perfect, de parcă ar fi fost chiar limba lui.

— E un băiat, Noosh, a zis cealaltă voce.

— Un băiat? Dar e mai înalt decât tine, bunicule.

— Din cauză că-i un soi mai special de băiat.

— Un soi special? Ce soi?

— E om, a zis vocea mai groasă, cu grijă.

S-a auzit un oftat.

— Un om? O să ne mănânce?

— Nu.

— Să fugim?

— Sunt sigur că suntem în siguranţă. Şi chiar dacă n-am fi, nu trebuie să lăsăm niciodată teama să ne conducă.

— Ia uite ce urechi ciudate are!

— Da. Urechile de om sunt o chestie cu care nu te obişnuieşti uşor.

— Dar cum rămâne cu ce i s-a-ntâmplat lui…

— Fii serioasă, Micuţă Noosh, nu trebuie să ne gândim la asta. Întotdeauna trebuie să-i ajutăm pe cei aflaţi la necaz… Chiar ducă sunt oameni.

— Arată cumplit.

— Da. Da, aşa e. De asta trebuie să facem tot ce putem, Noosh.

— Crezi că reuşeşti?

— Da, a zis bunicul, însă cu o umbră de îngrijorare în glas. Cred că da. Şi cu renul.

Blitzen s-a trezit şi s-a rostogolit uşor, ridicându-şi greutatea de pe

Nikolas, care acum clipea, trezindu-se.

Nikolas a oftat. Pentru o clipă, n-a ştiut unde se află. Apoi a văzut cele două fiinţe şi iar a oftat, fiindcă aşa faci când vezi elfi.

Elfii erau amândoi destul de scunzi, cum sunt elfii, deşi unul era mai înalt decât celălalt. Nikolas şi-a dat seama că elful mai mic era fată. Avea păr negru şi pielea mai albă ca zăpada, pomeţi înalţi, urechi ascuţite şi ochi mari, un pic prea depărtaţi. Purta o tunică de un verde-pământiu întunecat, care nu arăta foarte călduroasă, dar fetei nu părea să-i fie frig. Elful mai bătrân şi mai mare purta o tunică de aceeaşi culoare şi o curea roşie. Avea o mustaţă albă lungă şi păr cărunt şi un aer serios, dar de treabă. Ochii îi scânteiau precum chiciura dimineţii în lumina soarelui.

— Cine sunteţi? a întrebat Nikolas.

Dar mai degrabă voia să întrebe *ce,* nu *cine.*

— Eu sunt Micuţa Noosh, a zis fetiţa. Pe tine cum te cheamă?

— Eu sunt Nikolas.

— Iar eu sunt Moş Topo, bunicul lui Noosh, a zis celălalt elf, care se uita în jur să vadă dacă nu cumva îi priveşte cineva. Adică, de fapt, ca să fim exacţi, stră-stră-stră-stră-stră-străbunicul. Suntem elfi. *Elfi.*

— Am murit? a întrebat Nikolas.

Întrebare care era cam aiurea, de vreme ce pentru prima oară de câteva săptămâni putea simţi căldura inundându-i venele şi entuziasmul crescându-i în piept.

— Nu. Nu ai murit, a zis Moş Topo. Deşi te-ai străduit cât ai putut! Eşti cât se poate de viu, graţie bunătăţii pe care am găsit-o în tine.

Nikolas era derutat.

— Dar… dar nu mi-e frig. Şi nici slăbit nu mă simt.

— Bunicul a făcut o vrajă mică, a zis Micuţa Noosh.

— Vrajă?

— Un drimwick.

— Drimwick? Ce-i aia?

Micuţa Noosh s-a uitat la Nikolas şi apoi la bunic, iar apoi iarăşi la Nikolas.

— Nu ştii ce-i aia un drimwick? a întrebat.

Moş Topo s-a uitat în jos la fetiţa elf.

— Băiatul vine de pe partea cealaltă a muntelui. Nu prea există magie acolo de unde vin oamenii.

Bunicul le-a zâmbit lui Nikolas şi Blitzen.

— Un drimwick este un descântec al speranţei. Nu faci decât să închizi ochii şi să îţi doreşti ceva, iar dacă îţi doreşti exact aşa cum se cuvine, atunci ţi se poate întâmpla. Este una dintre cele mai vechi vrăji, apare în prima *Carte a speranţei şi minunii.* Asta-i o carte a elfilor despre magie. Mi-am aşezat palma pe tine şi pe prietenul tău ren şi mi-am dorit să fiţi calzi, puternici şi mereu în siguranţă.

— Mereu în siguranţă? a întrebat Nikolas derutat, în timp ce Blitzen îi lingea o ureche. Dar asta e imposibil.

Micuţa Noosh a oftat în timp ce Moş Topo i-a acoperit urechile.

— Elfii nu rostesc absolut niciodată cuvântul acesta, a zis el scuturând din cap. O imposibilitate este o posibilitate pe care încă nu ai înţeles-o… dar acum trebuie să pleci din Elfhelm, a zis Moş Topo. Şi trebuie să pleci repede.

— Elfhelm? Satul elfilor? a întrebat Nikolas. Dar nici n-am ajuns acolo.

Micuţa Noosh a râs prelung, cu râsul ei de elf (care chiar este unul foarte lung). Moş Topo a privit-o sever.

— Ce-i aşa amuzant? a întrebat Nikolas, gândindu-se că şi dacă ai salvat viaţa cuiva, tot e cam nepoliticos să râzi aşa de el.

— Stăm chiar pe Strada celor Şapte Curbe, a chicotit Micuţa Noosh.

— Cum? Dar asta nu e o stradă. Suntem într-un pustiu. E doar zăpadă peste tot. Şi… un fel de… culori.

Micuţa Noosh s-a uitat la Moş Topo.

— Spune-i, bunicule, spune-i.

Moş Topo s-a uitat în jur, să se asigure că nu se uita nimeni la ei, şi i-a explicat repede:

— Asta-i cea mai lungă stradă din Elfhelm. Suntem în colţul de sud-est al satului. Strada şerpuieşte spre vest tocmai până la Dealurile Împădurite, dincolo de periferiile satului.

— Dealurile Împădurite? a întrebat Nikolas. Dar eu nu văd nimic. Doar culori în văzduh.

— Iar acolo sunt Lacul de Argint şi Câmpul Renului, cu toate magazinele de pe Strada Câmpul Renului, a zis Micuţa Noosh, sărind în sus şi-n jos şi arătând spre nord.

— Lac? Ce lac?

— Iar acolo e primăria satului Elfhelm, a zis ea, arătând în direcţia opusă, nu spre ceva anume.

Nikolas nu înţelegea. S-a ridicat în picioare.

— Despre ce vorbeşti?

— E orb? a întrebat Micuţa Noosh.

Moş Topo s-a uitat la Nikolas, apoi la Micuţa Noosh. Şi a zis foarte încet:

— Ca să vezi ceva, trebuie să crezi în acel ceva. Dar să crezi *cu adevărat.* Asta e prima regulă a elfilor. Nu poţi să vezi ceva în ce nu crezi. Acum străduieşte-te foarte tare şi vezi dacă ţi se arată în faţa ochilor ceea ce ai căutat.

Satul elfilor

Nikolas s-a uitat în jurul său în timp ce, lent, sutele de culori plutind prin văzduh deveneau tot mai puţin fantomatice şi din ce în ce mai reale. Mai intense, mai vii, mai materiale. Nikolas privea cum culorile care înainte plutiseră libere ca un gaz prin atmosferă căpătau acum contururi şi forme. Pătrate, triunghiuri, dreptunghiuri. Străzi, clădiri, un sat întreg ivindu-se din aer. Satul elfilor. Stăteau pe o stradă plină de cabane mici şi verzi. Mai era un drum, mai mare, cu care se intersecta dinspre est. Nikolas s-a uitat pe jos. Încă mai era zăpadă. Asta nu se schimbase. Şi-a aruncat privirea spre drumul mai mare, care mergea spre nord, din faţa lui. De fiecare parte a drumului erau clădiri, cu faţade din bârne şi acoperişuri învelite de nea. Nikolas a văzut că una dintre clădiri avea atârnat afară un sabot de lemn uriaş. Alta avea un titirez vopsit pe firmă. Probabil, un magazin de jucării. Dincolo de ele era lacul de care îi spusese Micuţa Noosh, ca o oglindă ovală enormă, chiar lângă un câmp plin cu reni. Şi Blitzen observase asta şi se uita curios într-acolo.

Către vest, înainte de Dealurile Împădurite, un turn mare, rotund şi întunecat străpungea cerul. La nord era locul către care arătase Micuţa Noosh: primăria satului Elfhelm, făcută din buşteni închişi la culoare, aproape negri. Era, de departe, cea mai mare clădire din tot satul. Nu la fel de înaltă ca turnul (avea doar două etaje), dar lată şi cu vreo douăzeci de ferestre care străluceau, luminate. Nikolas auzea cântece şi o mireasmă dulce şi minunată venea din direcţia primăriei. O mireasmă pe care n-o mai simţise de mai mult de un an. Turtă dulce. Ba mirosea încă şi mai bine decât pe-atunci, în faţa brutăriei din Kristiinunkaupunki.

— Ooo, Elfhelm. Tata a avut dreptate, satul este întocmai cum mi l-a descris el.

— Îmi place căciula ta, a zis Micuţa Noosh.

— Mulţumesc, a spus Nikolas.

Şi-a dat-o jos şi s-a uitat la ea.

— A fost a tatălui meu. El a plecat într-o expediţie spre Elfhelm. Aş vrea să ştiu dac-a ajuns. Mai era cu încă şase bărbaţi. Îl chema…

Însă Micuţa Noosh i-a tăiat vorba, entuziasmată:

— Roşu e culoarea mea preferată! După verde. Şi galben. Îmi plac toate culorile, de fapt. În afară de mov. Movul mă întristează. Uite, aici locuim noi, a zis fetiţa.

A arătat spre o cabană cu roşu şi verde, aflată la mică depărtare.

— E minunată, a zis Nikolas, dar mă întrebam şi dacă nu cumva aţi văzut un şoarece?

— Da! a ţipat Micuţa Noosh.
Moş Topo i-a acoperit repede gura cu mâna.
— Bine, copil de om, acum că ai văzut Elfhelm, ai face bine să-ţi iei renul şi să pleci, a zis Moş Topo. Ceea ce cauţi tu nu se află aici.
Blitzen l-a împuns uşurel cu botul pe Nikolas în umăr, de parcă ar fi înţeles graba ivită în glasul lui Moş Topo, dar Nikolas nu s-a clintit.
— Am venit să-mi găsesc tatăl, a spus el. Am călătorit peste o mie de mile. Blitzen şi cu mine n-o să ne întoarcem pur şi simplu acum.
Elful cel bătrân a scuturat din cap.
— Îmi pare rău. Nu e înţelept pentru un om să se afle aici. Trebuie să te întorci în sud. E spre binele tău.
Nikolas l-a privit pe Moş Topo în ochi şi l-a implorat:
— Tatăl meu este tot ce am. Trebuie să ştiu dacă a reuşit să ajungă în Elfhelm.
— Ar putea să fie animalul nostru de companie! a sugerat Micuţa Noosh.
Moş Topo a mângâiat fetiţa elf pe cap.
— Nu cred că oamenilor le place să fie animalele noastre de companie, Micuţă Noosh.
— Vă rog, am venit aici cu gânduri bune. Nu vreau decât să ştiu ce s-a întâmplat cu tata.
Moş Topo s-a gândit.
— Presupun, ţinând cont de perioada din an în care suntem, că ai putea avea o şansă să fii bine primit.
Auzind asta, Micuţa Noosh a fost entuziasmată.
— Hai să-l ducem la primărie!
— Nu voi crea necazuri. Promit, a spus Nikolas.
Moş Topo a aruncat o privire fugară spre turnul înalt şi rotund dinspre apus.
— Necazurile nu trebuie întotdeauna create. Uneori există deja.
Nikolas habar nu avea ce înseamnă asta, dar i-a urmat pe elfi când aceştia au pornit, cu saboţii lor de lemn, spre primăria din clădirea de lemn de dincolo de lac. Au mers pe strada largă, cu magazine, trecând pe lângă un semn pe care scria simplu „Calea Principală”, apoi pe lângă magazinul de saboţi, o cofetărie cu ferestre afumate, un magazin de jucării şi sănii, cu un afiş care făcea reclamă pentru lecţii la Şcoala de Condus Sănii.
A mai trecut şi de o clădire într-o rână, de cărămidă neagră, cu ferestre din gheaţă. „Zăpada Zilei” scria pe firma de afară.
— Cel mai important ziar al elfilor, i-a explicat Moş Topo. Plin de grozăvii şi prostii.
Afară erau grămezi de ziare care se dădeau pe gratis.
„MICUŢUL KIP – TOT DISPĂRUT” era titlul mare de pe prima pagină, iar Nikolas s-a întrebat cine era Micuţul Kip. Tocmai era pe

cale să întrebe, însă, deşi erau mititei, elfii mergeau iute şi deja o luaseră binişor înainte. El şi Blitzen se străduiau să ţină pasul.

— Ce este clădirea aceea? a întrebat Nikolas. Turnul înalt.

— Uite, a zis Moş Topo, schimbând subiectul. Acolo e Polul Nord.

Şi i-a arătat o nuia verde şi subţire care ieşea din pământ.

Atunci a intervenit Micuţa Noosh:

— Crezi că Moş Vodol va fi amabil?

— Cred că totul va fi bine, a spus bătrânul elf. Haide, Micuţă Noosh. Noi, elfii, suntem amabili şi primitori în adâncul sufletului. Adică, cel puţin, aşa am fost dintotdeauna. Până şi Moş Vodol ştie asta…

Nikolas era derutat.

— Ăăă, Moş Tippo?

— Topo, l-a corectat bătrânul elf.

— Moş Topo, scuze. Voiam doar să întreb dacă…

— Ia uite, Blitzen! a exclamat Micuţa Noosh.

Ajunseseră la lacul limpede, de gheaţă. Chiar lângă el era un câmp unde alţi şapte reni mestecau bucuroşi licheni de pe copaci.

— Ştii cumva dacă tatăl meu…

Moş Topo l-a ignorat şi a chemat renii.

— Renilor drăguţilor, ia veniţi aici! Iată un nou prieten.

Între timp, Micuţa Noosh revenise la discuţia despre culorile ei preferate.

— Îmi place mult indigo. E mult mai frumos ca violetul. Şi stacojiul. Şi turcoazul. Şi magenta.

Blitzen stătea în spatele lui Nikolas şi îi morfolea umărul cu botul.

— Nu-i foarte sociabil, i-a explicat Nikolas lui Topo.

Însă unul dintre reni, o femelă, a venit şi i-a dăruit nişte iarbă lui Blitzen. Pentru o clipă, lui Nikolas i s-a părut că vede cum picioarele ei chiar se desprind de pământ – o spărtură între locul unde se termina trupul renului şi de unde îi începea umbra. Dar poate că doar i s-a părut.

— Ah, ea este Donner, cea mai bună dintre toţi, a zis Micuţa Noosh, iar apoi a început să-i arate pe toţi ceilalţi reni. Acolo e Comet, cu dunga lui albă pe spinare, acela e Prancer, e foarte amuzant, ţopăie împreună cu Cupidon. Cupidon îţi linge mâna dacă îl laşi. Şi, ah… şi… şi… aceea întunecată este bătrâna Vixen, e cam morocănoasă, iar acolo sunt Dancer şi Dasher, cel mai iute dintre toţi.[2]

— Te simţi bine, băiete? l-a întrebat Nikolas pe Blitzen, dar Blitzen deja pornise să-şi facă prieteni noi.

Nikolas a observat că cicatricea de pe piciorul lui Blitzen se vindecase complet.

Odată ce Blitzen s-a apucat să pască liniştit, ei şi-au continuat drumul, trecând pe lângă un semn care arăta spre vest, către „Dealurile împădurite unde trăiesc spiriduşii”. Muzica se auzea tot mai

tare, aroma de turtă dulce se înteţea şi un soi de teamă se amesteca cu un entuziasm ciudat, până când au ajuns la poarta vechii primării.

— A, şi ştii în ce zi suntem azi, nu-i aşa? a întrebat Moş Topo cu un zâmbet încordat.

— Nu, nu ştiu nici măcar în ce lună!

— Suntem în douăzeci şi trei decembrie! Mai sunt două zile până la Crăciun. Asta e petrecerea noastră de Crăciun. Singura petrecere care ne mai este permisă acum. Dar nu mai e la fel de reuşită cum era pe vremuri, fiindcă s-a interzis dansul.

Lui Nikolas nu-i venea să creadă că era pe drumuri de-atâta timp, dar existau şi lucruri mai greu de crezut ca acesta, iar el tocmai era pe cale să le afle.

CEI MAI NOI SABOȚI AI SEZONULUI

PREȚ 2 MONEDE DE CIOCOLATĂ

Zăpada Zilei

Cotidianul favorit al tuturor elfilor

MICUȚUL KIP TOT DISPĂRUT

FEBRA RENILOR LOVEȘTE ELFHELM

RĂDĂCINILE DE PIN STÂRNESC PANICĂ LA PRIMĂRIE

Misterul Micuţului Kip

Ar trebui să vă aplecaţi ca să intraţi pe poarta primăriei satului Elfhelm dacă aţi fi un băiat de unsprezece ani potrivit de înalt, ca Nikolas. Însă odată ajuns înăuntru, Nikolas a fost copleşit de ceea ce vedea. Erau şapte mese de lemn foarte lungi, în jurul cărora şedeau elfi. Sute de elfi. Erau elfi micuţi şi elfi ceva mai puţin micuţi. Erau elfi copii şi elfi adulţi. Slabi, graşi şi potriviţi.

Îşi imaginase întotdeauna că vederea elfilor ar fi cel mai fericit moment posibil, însă atmosfera de aici era tare nefericită. Elfii erau separaţi în funcţie de culoarea tunicii.

— Eu sunt o tunică verde, a zis Moş Topo. Asta înseamnă că stăm la masa din capăt. Tunicile verzi sunt purtate de membri ai Consiliului Elfilor. Tunicile albastre înseamnă elfi cu specializare, cum ar fi meşterii de jucării sau fabricanţii de turtă dulce. Iar tunicile maro sunt elfi fără specializare. Pe vremuri nu era aşa. Înainte de Moş Vodol, stăteam cu toţii laolaltă. Asta înseamnă să fii elf. E vorba despre a fi împreună.

— Cine e Moş Vodol?

— Sss! Mai încet. Să nu te-audă.

Când îşi imaginase Crăciunul elfilor, Nikolas crezuse că vor fi cântece şi multe dulciuri de mâncat. Şi erau dulciuri aici – tot locul mirosea a scorţişoară şi turtă dulce – dar elfii nu prea păreau să se bucure de mâncare. Şi erau şi cântece, dar elfii cântau cu nişte voci îngrozitor de triste, deşi versurile erau vesele:

Problemele noastre vin şi dispar,
Ca fulgii din cer se topesc când apar.
Dar câtă vreme zâmbim şi cântăm,
Problemele-n seamă nu le luăm.
Toţi elfii petrec şi versuri compun.
Suntem fericiţi la ceas de Crăciun!

Însă nimeni nu era fericit. Toate chipurile erau triste sau posace. Nikolas se simţea stânjenit. I-a şoptit lui Moş Topo:

— Ce s-a întâmplat? De ce par toţi aşa de supăraţi?

Dar înainte să apuce Topo să-i răspundă, stră-stră-stră-stră-stră-strănepoata lui i-a arătat că nu *toţi* elfii sunt nefericiţi. Ea deja chiţăia de bucurie:

— E aproape *Crăciunul!*

Deodată s-a lăsat liniştea şi totul a încremenit, de parcă întreaga încăpere îşi ţinea răsuflarea. Toţi elfii îi observaseră de-acum şi se

întorseseră ca să se uite la Nikolas.

Moş Topo şi-a dres glasul.

— Bună ziua, elfi! Se pare că avem un oaspete special, la ţanc pentru Crăciun! Acum, fiindcă suntem în perioada Crăciunului, ar trebui să fim buni cu ceilalţi şi să dăm dovadă de ospitalitatea tradiţională a elfilor, chiar dacă e vorba despre un om.

Elfii au oftat la auzul acestui cuvânt.

— Un om! a ţipat unul. Şi cum rămâne cu Noile Reguli?

Acest elf, care purta o tunică albastră, avea o barbă ciudată. Era dungată. Elful arăta spre un afiş prins în pioneze pe perete, o pagină ruptă din ziarul *Zăpada Zilei.* Pe aceasta scria „NOILE REGULI PENTRU ELFI”. Şi urma o listă.

Nikolas s-a străduit să zâmbească şi să le facă cu mâna, dar era o linişte ciudată şi doar un copilaş elf, foarte mic, i-a răspuns făcând şi el cu mâna. Unii dintre elfii bătrâni pufneau şi bombăneau în barbă. Ce bizar! Elfii nu trebuiau să fie prietenoşi? De câte ori îşi imaginase Nikolas un elf, îşi închipuise o fiinţă fericită, zâmbitoare, care dansa, făcea jucării şi oferea turtă dulce în dar.

Cel puţin aşa îi spusese tatăl său. Dar poate că poveştile nu ţineau cont de realitate. Aceşti elfi se întorseseră spre el şi nu ziceau nimic, doar stăteau aşa şi se uitau lung şi chiorâş. Nu crezuse vreodată că privitul chiorâş era o trăsătură aşa de importantă la un elf.

— Ar trebui să plec? a întrebat Nikolas stânjenit.

— Nu. Nu, nu, nu. Nu. *Nu, a* răspuns Micuţa Noosh, repetând, ca să fie limpede: Nu.

Moş Topo a scuturat din cap.

— Nu e cazul. Poţi să stai cu noi. Găsim nişte locuri la masa din capăt.

Toţi cei din încăpere au tăcut, ascultând cum ţăcăne saboţii lui Topo pe dalele pardoselei atunci când ei trei au traversat sala, cât era de lungă. Era destul de întunecat, doar cinci torţe ardeau pe fiecare perete, dar Nikolas şi-ar fi dorit să fie şi mai întuneric, în aşa fel încât să nu poată fi văzut. Şi chiar îşi dorea să nu se fi aflat acolo, deşi gândul mâncării de pe fiecare masă era înnebunitor pentru un băiat care în ultimele săptămâni nu mâncase nimic altceva în afară de ciuperci şi rareori ceva afine sau merişoare.

Turtă dulce.

Supă dulce de prune.

Pateuri cu gem.

Plăcintă cu afine.

Micuţa Noosh îl ţinea de mână pe Nikolas. Fata avea mâna mică, dar degetele lungi şi subţiri, cu unghiuţe ascuţite. Ca mulţi alţi elfi tineri, ea recunoştea bunătatea când o vedea. Nu se îndoia, în sinea sa, de faptul că, deşi Nikolas era om şi avea urechi de om, nu trebuia să te

temi de el. L-a condus la un loc. Jumătate dintre elfii de la masă au plecat îngroziţi când l-au văzut apropiindu-se, ceea ce însemna că acum erau multe locuri libere din care putea să aleagă. Nikolas s-a aşezat chiar lângă Micuţa Noosh şi atunci, văzând atât de multă mâncare delicioasă, a uitat că e privit de atâţia ochi de elf, a luat un bol de supă de prune din mijlocul mesei şi l-a băut dintr-o singură sorbitură pe tot, apoi şi-a îndesat patru pateuri cu gem în gură şi, chiar înainte să apuce o bucată de turtă dulce, a observat cum o elfă din faţa lui face *ţ-ţţ-ţ* către el. Femeia avea păr blond deschis împletit în două cozi ce-i stăteau absolut orizontale, în linii drepte, de-o parte şi de alta a capului.

— Nu vrem de-ăştia ca tine aici, a şuierat ea. Nu după ce s-a-ntâmplat ultima oară.

— Dar e bun la suflet, a zis Micuţa Noosh. Poartă o căciulă roşie. Cineva care poartă căciulă roşie nu poate fi rău! Roşu e culoarea vieţii, a iubirii şi-a apusurilor.

— Ultima oară? a întrebat Nikolas.

— Ia lasă-l în pace, Mamă Ri-Ri, a spus Moş Topo. Nu ne face nimic rău.

— Rău? Rău? Rău! Dar sigur că ne face *rău*. Întreabă-l tu pe Micuţul Kip dacă nu ne face *rău*… E om. Oamenii sunt toţi *răi*.

Atunci a intervenit alt elf – cu o figură serioasă, de la altă masă.

— Moş Vodol n-o să fie încântat.

Moş Topo s-a gândit.

— S-ar putea să fie aşa, Moş Dorin, dar noi suntem elfi buni, a zis Topo şi a oftat.

Nikolas era derutat.

— Cine e Micuţul Kip? a întrebat el, amintindu-şi de titlul mare din *Zăpada Zilei*.

Iar când a rostit „Micuţul Kip”, ceilalţi elfi de la masă s-au oprit din mâncat.

— Poate c-ar fi mai bine să nu mai zici nimic, i-a şoptit Moş Topo.

— Dar pot să te mai întreb un singur lucru? a zis Nikolas.

— Mai bine mănâncă şi apoi poate că ne…

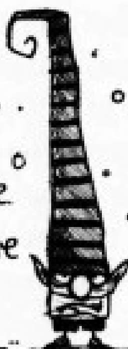
Dar înainte ca Moş Topo să apuce să-şi termine propoziţia, un alt elf a venit înspre masă. Era cel mai înalt dintre elfi, dar tot nu era decât cât era Nikolas aşezat pe scaun. Avea un nas lung şi ascuţit şi-o barbă neagră care îi ajungea aproape până la genunchi, acoperindu-i tunica, şi avea genul acela de chip neplăcut, chinuit, ca al unui om care merge tot timpul cu un vânt puternic şi rece în faţă. Ţinea în mână un toiag negru de lemn. Toţi ceilalţi elfi care încă mai şedeau la masă s-au uitat în altă parte sau au plecat capetele, unii jucându-se nervoşi cu mâncarea.

— Gata cu cântatul! a spus el către întreaga încăpere. Cântatul duce

la bucurie, iar bucuria la prostie. V-am spus. Iar ăsta – a zis arătându-l pe Nikolas – este motivul.

Nikolas s-a oprit şi el din mâncat şi a întâlnit privirea lungă a acestui elf cu mutră posacă şi barbă neagră. Inima a început să-i bată nebuneşte şi l-a cuprins o spaimă rece.

NOILE REGULI PENTRU ELFI

1. Cunoaște-ți locul.
2. Nu mai dansa spickle.
3. Nu te juca cu jucăriile în public.
4. Nu te juca cu titirezii nici acasă, NICI în public.
5. Evită bucuria și distracțiile tot timpul.
6. Fă-ți mai multe griji.
7. Rezistă bunătății.
8. Pune interesele tale mai presus de ale altora.
9. Nu vorbi cu spiriduși, troli sau alte ființe care nu-s elfi.
10. Niciodată, sub nici o formă, nu permite accesul unui om în Elfhelm.

O întâlnire neplăcută

— Aha, Moş Vodol! A zis Moş Topo. Ce petrecere de Crăciun minunată. E foarte bine că tu, ca şef al Consiliului Elfilor, ai făcut-o aşa…

— Lasă Crăciunul! l-a întrerupt Moş Vodol.

În încăpere s-a lăsat o linişte deplină. Iar apoi Moş Vodol a vorbit iarăşi, într-o şoaptă ameninţătoare.

— Moş Topo, vreau să vorbesc cu tine şi cu omul. În Sala de Consiliu. Acum.

— În Sala de Consiliu?

Elful şi-a înălţat toiagul şi a arătat spre stele.

— Acum, Moş Topo. Fără întârziere. Iute ca renul.

Moş Topo a încuviinţat. S-a întors, i-a zis Micuţei Noosh să-l aştepte acolo şi i-a făcut semn lui Nikolas să-l urmeze. Nikolas a făcut ce i s-a zis, dar se simţea un pic caraghios, cum trebuia să se aplece când urca scările din fundul sălii ferindu-se de tavanul foarte scund, cu nişte bârne de lemn care îl făceau încă şi mai scund.

Nikolas a urmat elfii, trecând pe lângă alţi doi îmbrăcaţi în negru. Aceştia erau bărbaţi elfi, dar nu aveau barbă. Păzeau o uşa pe care scria „Sala de Consiliu”. Apoi Nikolas s-a pomenit într-o cameră pentru care era un pic prea înalt. Aici se afla o masă lungă, cu douăzeci de scaune împrejur. Fiecare dintre scaune avea gravat pe spătar un nume.

— Închide uşa! a zis Moş Vodol, iar apoi i s-a adresat lui Moş Topo. Oare n-ai fost la ultima noastră întâlnire, Moş Topo? a întrebat, arătând spre scaunul pe care era gravat numele lui Moş Topo.

— Ba da, da, am fost.

— Înseamnă că ştii de noile reguli pentru elfi. Nu trebuie să aducem oameni aici.

— Păi, nu l-am adus. L-am găsit. Pe el şi renul lui leşinat. Erau aproape morţi, aşa că am… eu am…

În timp ce Moş Topo se agita tot mai tare, Moş Vodol privea fix la saboţii elfului. Într-o clipă, elful cu păr alb s-a desprins de la podea şi a început să plutească în aer.

— Aşa că *ce?* a întrebat Moş Vodol?

Nikolas a observat acum că Moş Topo se cam sufoca, deşi Moş Vodol nu se afla tocmai în preajma lui. Moş Topo se rotise cu capul în jos şi acum se înălţa spre tavan, fiindcă nu avea nimic de care să se prindă. Din buzunare i-au căzut biscuiţi. Mustaţa i s-a răsturnat peste nas.

— Vă rog, a spus Nikolas. Nu este vina lui. El n-a încercat decât

să…

Iar atunci Nikolas a amuţit, fiindcă i s-a închis gura. Nu îşi putea mişca nici buzele, nici fălcile. O fi fost scund Moş Vodol, dar la magie era priceput.

— Am făcut o mică vrajă a speranţei, a bolborosit Moş Topo.

Fruntea lui Moş Vodol s-a înroşit de furie.

— Un drimwick? Pe-un om?

Elful cu capul în jos a încuviinţat.

— Da, Moş Vodol. Îmi pare rău. Dar era singura cale să-l salvez. Iar drimwickurile nu prind decât pe cei buni, aşa că mi s-a părut că e-n regulă. Şi eram cu Micuţa Noosh. Ce exemplu i-aş fi dat dacă îl lăsam să moară acolo, în faţa ei?

Moş Vodol clocotea de furie.

— Ştii ce înseamnă asta? Îţi dai seama că i-ai dat omului daruri pe care n-ar trebui să le aibă. Îmi închipui că i-ai spus Micuţei Noosh ce-a păţit Micuţul Kip!

Nikolas încerca să vorbească, dar încă avea fălcile încleştate şi limba îi stătea ca un peşte mort în gură.

— Nu. Nu vreau s-o sperii. Vreau să creadă în ce e mai bun în lume. Chiar şi în oameni. Ea vede binele din…

Pielea de deasupra bărbii lui Moş Vodol era din ce în ce mai roşie, ca un soare care apune dincolo de un tufiş de mărăcini. Mobila se cutremura, de parcă întreaga cameră împărtăşea furia lui Moş Vodol.

— Puterile noastre *nu* sunt pentru oameni.

— Te rog, a implorat Moş Topo. Hai să ne amintim cum era pe vremuri. Înainte… Suntem elfi. Noi ne folosim puterile pentru bine. Îţi aminteşti când ziarul era plin numai de veşti bune?

Moş Vodol a râs.

— E adevărat. *Zăpada Zilei* era plină odinioară doar de veşti bune. Dar veştile bune nu fac vânzare.

— Dar binele rămâne bine!

Moş Vodol a încuviinţat.

— De acord, Moş Topo. Trebuie, într-adevăr, să ne folosim puterile pentru bine. Şi exact de asta trebuie să transmitem mesajul limpede că nu mai este permis accesul străinilor aici. Trebuie să fim hotărâţi în ceea ce facem şi să fim uniţi. Comunitatea noastră are noroc că nimeni de pe-aici n-are o voinţă mai puternică decât Deţinătorul Sceptrului, care sunt eu. Am fost ales, în chip democratic, să conduc Elfhelm după cum consider eu că e de cuviinţă.

Încă zvârcolindu-se în aer, Moş Topo a oftat:

— Să fim cinstiţi, Moş Vodol, ţi-a fost de mare ajutor că erai proprietarul *Zăpezii Zilei* şi ai folosit ziarul ca să câştigi alegerile.

— Afară! a spus Moş Vodol.

Şi ca prin puterea gândului, Moş Vodol l-a aruncat direct pe

fereastră pe bietul Moş Topo. Nikolas a auzit o plescăitură şi a fugit să vadă dacă elful aterizase în lacul de lângă clădire. A încercat să strige ca să vadă dacă noul său prieten scăpase cu bine, dar gura îi era încă bine închisă.

— Aşadar, omule, spune-mi de ce ai venit aici, a zis Moş Vodol.

Nikolas s-a întors iarăşi spre furiosul elf cu barbă neagră. Şi-a simţit falca încălzindu-se, înmuindu-se şi descleştându-se. Limba i-a revenit la viaţă.

— Voiam să merg în Nordul Îndepărtat. Voiam să găsesc…

— Ce? a întrebat Moş Vodol băgând mâna în buzunar şi scoţând un şoarece. Şoarecele ăsta?

Miika s-a uitat îngrozit la Nikolas.

— Miika, eşti bine?

— Nu te-ngrijora, şoarecii sunt bineveniţi aici. Şoarecii nu ne-au făcut niciodată niciun rău…

Moş Vodol a scos un mic ţipăt de durere. Miika îl muşcase. Apoi a sărit din mâna lui Moş Vodol şi a gonit spre Nikolas. Nikolas l-a ridicat şi l-a pus la adăpost, în buzunar.

— Deci ai primit ceea ce căutai. Acum, du-te. Piei din ochii mei.

— Nu. Nu chiar. Eu am pornit la drum ca să-mi caut tatăl, a zis Nikolas.

Elful a făcut ochii mari.

— Şi de ce-ai crezut că ar fi aici? a întrebat ameninţător.

— Fiindcă mergea spre Nordul Îndepărtat. Mi-a spus mereu că sunteţi adevăraţi. La elfi mă refer. Şi credea în voi. Şi am încercat şi eu să cred în voi. În tot cazul, încoace venea, laolaltă cu alţii, ca să găsească dovada că existaţi…

Nikolas a simţit cum i se frânge glasul. Simţea cum se face fărâme, ca turta dulce.

— Dar nu ştiu dac-a mai reuşit să ajungă până aici.

Elful şi-a mângâiat barba.

— Hmmm. Interesant.

Acum vocea i se mai îmblânzise. A rupt un colţ din acoperişul unei căsuţe de turtă dulce care se afla în mijlocul mesei şi a muşcat o bucăţică. S-a apropiat. Ba chiar a zâmbit curios.

— Descrie-mi-l pe tatăl tău. Cum arăta?

— Este înalt. Aproape de două ori cât mine. Şi e puternic, fiindcă e tăietor de lemne. Şi are haine colorate care sunt un pic ponosite, o sanie, un topor şi…

Moş Vodol a făcut ochii mari.

— Spune-mi, doar de curiozitate, câte degete are tatăl tău?

— Nouă şi jumătate, a răspuns Nikolas.

Moş Vodol a zâmbit.

— L-aţi văzut? Mai trăieşte? a întrebat Nikolas disperat.

Moş Vodol a înălţat mâna în care avea toiagul. Nikolas a văzut cum masa se ridică de la pământ, cu tot cu scaune, doar ca să se prăbuşească la loc şi să spargă podeaua, căzând în sala mare de dedesubt, unde elfii încă mai mâncau la petrecerea de Crăciun. Masa şi scaunele au ratat la mustaţă să lovească pe careva şi s-au zdrobit de podeaua de jos.

Elfii au oftat deodată şi acum se uitau la Nikolas şi Moş Vodol – care a ridicat glasul ca să-l poată auzi cu toţii – stând încă în Sala de Consiliu.

— Deci stai să înţeleg bine. TATĂL TĂU ESTE JOEL, TĂIETORUL DE LEMNE?

Nikolas nu ştia să spună decât adevărul.

— Da.

Elfii de jos au oftat din nou, dar mai tare, şi au început să vorbească deodată.

— Tatăl lui e Joel, Tăietorul de lemne!

— Tatăl lui e Joel, Tăietorul de lemne!

— Tatăl lui e Joel, Tăietorul de lemne!

Pentru o clipă, Nikolas a uitat că era posibil să se afle într-o mare belea.

— A ajuns până aici tata? Chiar a ajuns în Nordul Îndepărtat? În Elfhelm? L-aţi întâlnit? Este… e încă aici?

Moş Vodol a dat ocol găurii pe care o făcuse în podea şi s-a apropiat suficient încât Nikolas să-i simtă aroma de lemn dulce din răsuflare şi să-i vadă cicatricea lungă şi subţire de sub barbă.

— A, da, sigur că a ajuns aici. Era unul dintre ei.

— Cum adică, unul dintre ei? Ce i-aţi făcut?

Moş Vodol a inspirat profund. A închis ochii. Fruntea i se umpluse de broboane şi valuri ca o apă în furtună. Iar apoi a făcut unul dintre lucrurile lui preferate. A ţinut un Mare Discurs. Şi iată cum a sunat acesta:

— Ah, am făcut ceva în privinţa lui, a spus el. Am avut *încredere* în el. Asta a fost cea mai mare greşeală a mea ca şef al Consiliului Elfilor. Am ascultat de bunăvoinţa elfilor care trăiesc aici. Dar am cam ştiut tot timpul că bunăvoinţa este doar o dovadă de slăbiciune. Iar bunăvoinţa vine din fericire, aşa că m-am străduit din greu în aceste ultime săptămâni să sporesc nefericirea. Nefericirea este mult subestimată, mai ales la elfi. Vreme de o mie de ani, elfii au fost fericiţi şi bucuroşi. Au fabricat daruri pentru vizitatori care n-ajungeau niciodată pe-aici. Au construit chiar şi un Turn de Întâmpinare. Ce proşti am fost! Şi-n fiecare zi de marţi, cel care era şeful Consiliului stătea şi discuta Strategii de Întâmpinare. NU ERA NIMENI DE ÎNTÂMPINAT!

Moş Vodol s-a oprit pentru o clipă. A arătat spre unul dintre

portretele de elfi de pe perete. Un tablou cu o elfă cu coc mare şi auriu în vârful capului şi-un zâmbet larg şi bun.

— Mama Ivy, a zis el. A fost şefa Consiliului Elfilor înaintea mea. A fost şefă vreme de o sută şapte ani. Sloganul ei era „Bucurie şi Bunăvoinţă pentru Toată Lumea!” Îmi făcea greaţă. Şi nu numai mie... Treptat, de-a lungul anilor, elfii au început să-şi dea seama că era greşit să trăieşti pentru alţii. Aşa că m-am înscris în cursa electorală. „Elfii pentru elfi”. Asta mi-a fost deviza. Şi mi-a mers. Floare la ureche. Mama Ivy mi-a urat noroc, desigur, m-a servit cu prăjitură cu fructe şi mi-a făcut şi nişte ciorapi de lână. Am desemnat-o Ambasador al Păcii în Pădurea Trolului şi într-o săptămână era mâncată. Au halit totul din ea, cu excepţia piciorului stâng, la care-avea nişte monturi urâte. Privind în urmă, cred că n-a fost persoana potrivită pentru treaba asta. Cam prea prietenoasă.

A oftat prelung, privind portretul.

— Biata Mamă Ivy. Însă problema ei a fost că n-a priceput că celelalte fiinţe nu sunt ca noi. Vezi tu, elfii ştiu în adâncul inimii lor că ei sunt cea mai bună specie din câte există. Doar c-au avut nevoie să le-o reamintească cineva. Dar nici măcar eu n-am putut să merg până la capăt. Nu înainte de răpirea Micuţului Kip. După asta, am schimbat macazul – şi l-am schimbat repede. Am încercat de îndată să-i fac pe elfi mai nefericiţi, spre binele lor. I-am obligat să poarte tunici de culori diferite şi să stea la mese separate. Am interzis să se mai danseze spickle, am scăzut salariul minim la trei monede de ciocolată pe săptămână şi am interzis folosirea nesupravegheată a titirezilor. Am petrecut fiecare zi încercând să găsesc cele mai înspăimântătoare titluri pentru ziarul meu, *Zăpada Zilei.* Am schimbat chiar şi sloganul Mamei Ivy în: „Rezistaţi Bunăvoinţei, Rezistaţi Cauzelor Bunăvoinţei”. Am fost mândru de asta.

L-a privit mânios pe Nikolas, în timp ce zâmbetul i s-a curbat precum coada unei pisici.

— Şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să interzic accesul străinilor şi să transform Turnul de Întâmpinare în închisoare... Străjerii a strigat. Duceţi omul în turn!

REGULI PENTRU

PRIZONIERI

1. Stați închiși până muriți.
2. Încercați să nu vă omorâți între voi (dar nu vă faceți prea multe griji în privința asta).
3. Asta-i tot.

Trolul şi Spiriduşa Adevărului

Nikolas văzuse turnul. Era construcţia înaltă, subţire şi rotundă din vestul satului. Părea să devină şi mai înaltă pe măsură ce se apropia împins de gărzi, mergând pe potecă, prin zăpadă. Îl simţea pe Miika tremurându-i la piept.

— E doar vina mea, a şoptit Nikolas. Trebuie să evadezi. Uite. Acolo. Dealurile acelea cu copaci, de după turn. Fugi într-acolo. Ascunde-te. O să fii în siguranţă acolo.

Iar Miika s-a uitat, a adulmecat prin aer şi a simţit că din acea direcţie mirosea vag a ceva delicios – ceva ce parcă aducea a brânză.

Paznicul elf care se afla cel mai aproape de ei şi-a ridicat micul topor spre băiat:

— Nu mai vorbi!

Când cei doi paznici s-au uitat în altă parte, Nikolas l-a scos pe Miika din buzunar şi l-a pus pe jos.

— Fugi, Miika. Acum!

Animăluţul a gonit spre Dealurile Împădurite şi spre căsuţele mici şi frumoase, cu miresme de brânză.

— Hei, a strigat un paznic, începând să alerge după rozătoare.

— Lasă-l! a poruncit Moş Vodol. Putem pierde un şoarece, dar nu şi un om.

— La revedere, prietene.

— Linişte! a tunat Moş Vodol.

Iar de această dată teama, mai degrabă decât magia, l-a făcut pe Nikolas să-şi ţină gura închisă. Nikolas nu se mai simţise vreodată atât de singur.

Turnul – închisoarea – era un loc înfricoşător. Şi totuşi, deşi era groaznic, avea nişte lucruri foarte drăguţe şi încurajatoare scrise pe pereţii de piatră care împrejmuiau scările, din timpurile în care locul fusese Turn de Întâmpinare. Lucruri precum „Bine aţi venit", „Străinii sunt doar prieteni cu chipuri mai ciudate" şi „Îmbrăţişează un om".

Unul dintre elfii care purtau tunică albastră l-a văzut pe Nikolas citind aceste înscrisuri.

— Pe vremea Mamei Ivy aş fi fost obligat să vă coc turtă dulce şi să vă arăt cum dansez spickle, însă acum am permisiunea să vă tai în bucăţele. Eu personal plâng seară de seară şi simt cum am murit pe dinăuntru, dar societatea se îmbunătăţeşte în mod clar.

— Îmi place mai mult cum era societatea voastră pe vremuri.

— A fost o greşeală. Era plină de prietenie, fericire şi dans. Nu de lucruri importante, cum ar fi teama şi dezgustul faţă de străini. Moş

Vodol ne-a făcut să vedem greşelile din tradiţiile noastre.

După ce au urcat mult pe o scară spiralată întunecată, Nikolas a fost aruncat în cea mai de sus celulă. Din nefericire, turnul era făcut din piatră, nu din lemn. Nu avea ferestre, iar pereţii erau înnegriţi cu dâre de funingine. Mica aură aruncată de o torţă de pe perete l-a ajutat pe Nikolas să înceapă să vadă câte ceva în întuneric. O formă enormă sforăia sub o pătură, într-un pat mititel, iar Nikolas a putut vedea cu coada ochiului o gaură mică şi neagră în mijlocul tavanului. Paznicii au trântit uşa şi au încuiat-o, iar ecoul prelung a reverberat cumplit şi în Nikolas.

— Hei! Lăsaţi-mă să ies! N-am făcut nimic rău! a strigat Nikolas.

— Şşş! s-a auzit o voce făcându-l să sară-n sus.

S-a întors şi acolo, învăluită în umbra tremurătoare, era o fiinţă cu aspect sprinten, îmbrăcată în haine galbene şi cu un zâmbet nevinovat. Această fiinţă nu era mai înaltă de un metru, avea urechi ascuţite, păr lung şi o feţişoară angelică, ce părea pură şi delicată ca un fulg de nea, deşi obrajii îi erau un pic murdari.

— Eşti elfă? a şoptit Nikolas, îndoindu-se însă de asta.

— Nu. Sunt spiriduşă. Un Spiriduş al Adevărului.

— Spiriduş al Adevărului? Ce înseamnă asta?

— Adică aşa ca mine. Dar te rog să nu faci gălăgie, ca să nu-l trezeşti pe Sebastian.

— Cine e Sebastian?

— Trolul, a zis ea, arătând cu degetul palid de spiriduş spre creatura diformă care se scărpina pe spinare în timp ce picotea în patul cel mic.

Sebastian părea un nume ciudat pentru un trol, dar Nikolas nu a comentat. Era prea îngrijorat că nu va putea niciodată să scape din încăperea asta umedă, rece şi plină de mucegai.

— Când ne vor da drumul de-aici? a întrebat-o Nikolas pe spiriduşă.

— Niciodată, a zis Spiriduşa Adevărului.

— Minţi!

— Eu nu pot să mint. Sunt Spiriduş al Adevărului. Eu trebuie să spun adevărul. Şi asta mă bagă în bucluc. Adică, asta şi faptul că fac să le explodeze altora capul.

Fetiţa şi-a acoperit iute gura cu mâna, ruşinată de cuvintele pe care tocmai le scăpase.

Nikolas s-a uitat la ea. Nu-şi putea imagina pe cineva care să pară mai inofensiv.

— Cum adică, să le explodeze capul?

Ea a încercat să se oprească, dar nu s-a putut abţine şi a scos o frunzuliţă aurie din buzunar.

— Hewlip.

— Hewlip?

— I-am dat unui elf nişte supă de hewlip şi i-a explodat capul. A fost

aşa de amuzant, încât mai c-a meritat pedeapsa cu închisoare pe viaţă. Păstrez ultima frunză pentru cineva cu totul special. Ador să văd capete explodând. Nu mă pot abţine!

Nikolas a simţit cum i se zburleşte pielea de teamă. Dacă până şi spiriduşul cu cea mai dulce înfăţişare se putea transforma în ucigaş, chiar că nu mai era nicio speranţă.

— Ţi-ar plăcea să vezi capul meu explodând? a întrebat-o Nikolas, deşi era îngrozit de răspuns.

Spiriduşa Adevărului a încercat cu disperare să mintă.

— Nnnnnnnnn… *da!* Mi-ar plăcea tare mult!

Apoi, cu un aer vinovat, a adăugat uşurel:

— Scuze…

Îngrijorat că Spiriduşa Adevărului i-ar putea pune hewlip în gură când dormea, Nikolas s-a jurat să facă tot posibilul ca să stea treaz cât mai mult, chiar şi pentru totdeauna dacă trebuie.

Trolul s-a rotit în pat şi a deschis ochii.

— Tu ce fieşti? a întrebat trolul.

Şi, deşi era mare, nu era deloc lent, aşa că peste o clipă Nikolas se chinuia să respire în timp ce o mână aspră, acoperită de negi, îl ţinea de gât şi-l strângea tare.

— Eu fiesc… eu… eu *sunt* Nikolas. Un băiat. Un om.

— Un o-om? Ce fieşte un o-om?

Nikolas a încercat să-i explice, dar nu putea respira şi nu-i ieşea decât un bolborosit sugrumat.

— Oamenii trăiesc dincolo de munţi, a explicat Spiriduşa Adevărului. Vin din sud. Sunt foarte periculoşi. Strânge-l de gât până-i cade capul.

Nikolas s-a uitat la Spiriduşa Adevărului, care i-a zâmbit dulce:

— Scuze, i-a zis ea. Nu m-am putut abţine.

Trolul s-a gândit să-l omoare pe Nikolas, dar până la urmă a hotărât să n-o facă.

— Fieşte ziua de Crăciun, şi-a zis. Aduce ghinion să omori de Crăciun.

— Suntem în douăzeci şi trei decembrie, i-a sărit în ajutor Spiriduşa Adevărului. Dacă vrei să-l omori, eu zic să-i dai înainte.

— Asta fieşte ziua de Crăciunul Trolilor. Crăciunul Trolilor fie mai devreme. Nu poţi omori de Crăciun…

Şi i-a dat drumul lui Nikolas.

— Ce absurd, a oftat Spiriduşa Adevărului. Ziua de Crăciun este pe douăzeci şi cinci decembrie.

Sebastian s-a uitat în jos, la Nikolas.

— Te fi voi omorî mâine.

— Bine, a zis Nikolas masându-şi gâtul. Măcar aşa o să am şi eu ceva interesant de aşteptat.

Sebastian a râs.

— Amuzant o-om! Amuzant o-om! Ca Tomtegubb!

— Tomte… cum? a întrebat Nikolas.

— Tomtegubbii sunt foarte amuzanţi, a confirmat Spiriduşa Adevărului. Şi nişte muzicieni desăvârşiţi. Dar gătesc oribil.

Era limpede că Sebastian se hotărâse să devină prietenos. În fond, era Crăciunul.

— Eu fiesc Sebastian. Trol. Fiu încântat să te cunosc, o-omule!

Nikolas a zâmbit şi i-a privit faţa, care era şi mai înşelătoare decât felul lui de a vorbi. Sebastian era urât. Avea un singur dinte (galben), piele verde-cenuşie şi haine zdrenţuite şi rău mirositoare, făcute din piele de capră. Şi era foarte, foarte mare. Răsuflarea îi duhnea a varză stricată.

— De ce te afli aici? a întrebat Nikolas cu glasul tremurându-i de teamă.

— Eu fiit încercat furat ren. Dar fiesc şi reni care zboară ca pasărea. Şi ei fiit zburat în cer.

— Renii nu zboară, a zis Nikolas, dar chiar când a zis asta şi-a amintit cum Donner se ridicase de la sol şi se desprinsese de umbra ei pe Câmpul Renilor.

— Evident că renii elfilor pot zbura, a intervenit Spiriduşa Adevărului. Li s-a făcut drimwick.

— Drimwick? s-a întrebat Nikolas.

Şi şi-a amintit de îndată. *Drimwick.* Acesta era cuvântul pe care Moş Topo şi Micuţa Noosh îl folosiseră când îi readuseseră la viaţă pe el şi pe Blitzen. Era un cuvânt magic. Şi numai rostirea sa cu voce tare te încălzea un pic, de parcă mintea ţi-ar fi fost învăluită de o miere încălzită la soare.

— Un drimwick este o vrajă a speranţei. Dacă ţi s-a făcut un drimwick, asta îţi dă anumite puteri şi dacă eşti numai un ren, a spus Spiriduşa Adevărului.

— Ce fel de puteri?

— Ia tot ce e mai bun în tine şi îl face şi mai puternic. Îl face magic. Dacă îţi doreşti ceva bun, magia va fi de ajutor. E un soi de magie foarte *plictisitoare.* Fiindcă e foarte plictisitor să fii bun.

Nikolas şi-a amintit cum mătuşa Carlotta l-a aruncat pe Miika pe uşă.

— Nu, i-a spus el spiriduşei cu faţa murdară. Greşeşti. Întreaga lume – sau cel puţin lumea din care vin eu, lumea oamenilor, e plină de lucruri rele. Există nefericire, lăcomie, tristeţe, foamete şi răutate la tot pasul. Există mulţi, mulţi copii care nu primesc niciodată vreun cadou şi care sunt norocoşi dacă primesc mai mult de câteva linguri de supă de ciuperci la cină. Nu au jucării cu care să se joace şi se duc flămânzi la culcare. Copii care nu au părinţi. Copii care locuiesc cu

oameni îngrozitori, ca mătuşa mea, Carlotta. Într-o lume ca aceea e foarte uşor să fii rău. Aşa că atunci când cineva e bun sau generos, e de-a dreptul magic. Asta le dă oamenilor speranţă. Iar speranţa este cel mai minunat lucru cu putinţă.

Sebastian şi Spiriduşa Adevărului au ascultat toate acestea în tăcere. Ba trolul chiar a vărsat şi o lacrimă, o lacrimă care i s-a rostogolit pe chipul cenuşiu şi ridat şi a zăcut pe podeaua de piatră prăfuită, transformându-se într-o pietricică.

— Mi-aş fi dorit să fiu bună, a spus Spiriduşa Adevărului, privind cu tristeţe în jos, la frunza ei de hewlip. Dacă aş fi fost bună, acum aş fi fost acasă şi-aş fi mâncat prăjitură cu scorţişoară.

— Îmi pare bine că fiesc trol şi nu o-om, a zis Sebastian scuturând din cap şi oftând. Mai ales unul ca tine. Că mâine tu o să fieşti mort.

Cel mai înfricoşător gând

Nikolas a încercat să ignore ameninţarea cu moartea şi mâinile uriaşe ale trolului, cenuşii, pline de negi şi numai bune pentru strangulat, şi s-a întors spre Spiriduşa Adevărului. Încă îi era un pic teamă de ea, dar ştia că teama nu era un lucru de mare ajutor. Mai ştia şi că dacă voia răspunsuri, probabil nu exista loc mai potrivit decât această celulă.

— Dacă îţi pun întrebări, eşti nevoită să îmi spui adevărul?

Ea a încuviinţat dând din cap cu entuziasm.

— Da, sunt o Spiriduşă a Adevărului.

— Sigur. Bun. Bine. În regulă. Aşa, stai să mă gândesc… Ştii dacă tata mai e în viaţă? Este om – evident – şi îl cheamă Joel.

— Joel şi mai cum?

— Joci Tăietorul de lemne.

— Hmmm. Joel Tăietorul de lemne. Nu-mi sună cunoscut, a zis Spiriduşa Adevărului.

— Dar Micuţul Kip?

— Micuţul Kip! Da. Băieţelul elf. Am auzit de el. Era pe prima pagină în *Zăpada Zilei.* E ziarul elfilor, dar ne place şi nouă, unora dintre spiriduşii din Dealurile Împădurite, că poate mai citim de vreun elf care a mâncat hewlip şi i-a explodat capul. Ah, şi pentru reţete. Plus bârfe.

— I-a explodat capul şi Micuţului Kip? a întrebat Nikolas.

— A, nu. El a fost răpit.

— Răpit?

— Şi nu de spiriduşi, nici de troli. Nu cred c-ar fi fost mare scofală dacă îl răpeau spiriduşii, trolii sau chiar vreun Tomtegubb. Dar, nu. El a fost răpit de oameni.

Nikolas a simţit un fior subit.

— Care oameni?

— Nu ştiu. Un grup de bărbaţi. Acum patruzeci şi una de nopţi. Au venit aici şi toată lumea i-a întâmpinat cu drag. Vodol a dat poruncă să se facă o petrecere specială în cinstea lor la primărie, iar ei au fost invitaţi să stea cât poftesc, însă în toiul nopţii au răpit un copil de elf şi duşi au fost cu o sanie înainte de răsăritul soarelui.

Lui Nikolas i-a stat inima.

— O sanie?

Acum se simţea de-a dreptul îngrozit. Era de parcă s-ar fi prăbuşit în gol, deşi stătea locului. Şi-a dat jos din cap căciula tatălui şi s-a uitat lung la ea. Şi mai înfricoşător decât gândul că va fi ucis de un trol, şi mai înfricoşător decât gândul că este închis în puşcăria elfilor era

gândul că propriul său tată ar putea fi unul dintre bărbaţii care l-au răpit pe Micuţul Kip. Nu voia să o spună cu voce tare, dar în mintea lui asta devenise o realitate şi voia să îndrepte lucrurile.

Voia să îndrepte *toate* lucrurile.

Nikolas a privit în sus, la gaura mititică şi neagră.

— Spiriduşă a Adevărului, ştii ce este gaura aceea din tavan?

— Da, sigur. Ştii, asta n-a fost întotdeauna închisoare. Cândva era un Turn de Întâmpinare, pe vremea când pe elfi îi conducea Mama Ivy.

— Ştiu. Mi-a spus Moş Vodol.

— Elfii au fost întotdeauna nişte fiinţe foarte primitoare. Locul ăsta era plin de elfi prietenoşi, care împărţeau vin de prune pe gratis oricui ajungea pe-aici. Adică nimănui, dar gândul în sine exista. Încăperea asta era cuptorul. Aici se făcea un foc, care putea fi văzut de la mile depărtare, aşa încât acei vizitatori care credeau în elfi, în spiriduşi şi-n magie să se orienteze uşor şi să ajungă aici.

— Îmi place fumul, a adăugat Sebastian gânditor.

— Deci gaura pe care o vezi în tavan… a zis Spiriduşa Adevărului.

— Era hornul? a întrebat Nikolas.

— Întocmai.

Nikolas s-a uitat lung în sus, la gaura întunecată. Dacă ridica o mână deasupra capului şi sărea, probabil că reuşea să atingă pereţii hornului. Dar era imposibil de evadat. Hornul era mai îngust ca el. Nici măcar Spiriduşa Adevărului n-ar fi reuşit să se strecoare pe acolo.

Dar stai, ce-i spusese Moş Topo?

— „O imposibilitate este o posibilitate pe care încă nu ai înţeles-o", a zis el cu voce tare.

— Da, a zis Spiriduşa Adevărului. Ăsta-i *adevărul*.

Arta căţăratului prin hornuri

Sebastian şi-a reluat sforăitul. Sunetul semăna cu al unei motociclete, dar nu se inventaseră încă motocicletele, aşa că Nikolas nu-l putea compara cu asta. Iar la puţin timp după aceea a adormit şi Spiriduşa Adevărului. Trolul acapara şi acum tot patul, aşa că Spiriduşa Adevărului s-a ghemuit pe podea, ţinându-şi bine frunza de hewlip. Nikolas era extrem de obosit. Nu se mai simţise atât de obosit niciodată. Nici măcar înainte de Crăciun, în perioada aia când nu putea dormi de nerăbdare. Ştia că trebuia să doarmă, dar nu avea încredere în Spiriduşa Adevărului. Şedea sprijinindu-se cu spatele de zidul rece şi tare, uitându-se lung la horn. Afară, dincolo de uşa groasă de lemn, printre sforăiturile lui Sebastian, nu putea auzi decât mormăitul neclar al paznicilor elfi.

Trebuia să iasă de-aici. Şi nu doar fiindcă stătea cu două fiinţe care, fiecare din alt motiv, voiau să-l omoare. Nu. Trebuia să evadeze şi să-şi găsească tatăl. Avea o bănuială că era încă în viaţă şi mai ştia şi că probabil era împreună cu bărbaţii care se presupunea că l-au răpit pe Micuţul Kip. Pesemne că la mijloc era o confuzie. Tatăl lui era un om bun.

Trebuia să-l găsească.

Trebuia să-l aducă înapoi pe Micuţul Kip.

Trebuia să pună lucrurile în ordine. Dar cum?

Şi-a amintit de ziua în care îi murise mama. Se ascunsese de ursul brun în fântână, ţinându-se de lanţul găleţii, apoi îl scăpase din mână. Vaietul ei prelung, în cădere, în timp ce Nikolas se uita îngrozit din căsuţă.

În acea zi, şi vreme de multe alte zile apoi (să spunem o mie nouăzeci şi opt), crezuse că totul va fi din ce în ce mai rău şi că pentru tot restul vieţii se va trezi în lacrimi, simţindu-se vinovat că nu rămăsese cu ea, deşi crezuse că şi ea fugise.

Se rugase să se întâmple ceva şi ea să se întoarcă.

Joel îi tot spunea că seamănă cu mama sa, doar că nu-i la fel de rumen în obraji, aşa că uneori Nikolas lua nişte fructe de pădure, se freca cu ele pe obraji, apoi îşi privea chipul reflectat în lac. Iar în apa cu vălurele, aproape că i se părea că e ea, privindu-l ca dintr-un vis.

„E ciudat, tată”, i-a zis într-o zi tatălui care tăia un copac. „Dar probabil c-aş fi putut umple fântâna aceea cu lacrimi, la cât de mult am plâns.”

„Ea n-ar fi vrut să plângi. Mama ta ar vrea să fii fericit. Vesel. Era cea mai veselă fiinţă din câte-am cunoscut.”

Aşa că, în dimineaţa următoare, Nikolas s-a trezit şi nu a mai plâns.

Era hotărât să n-o mai facă. Şi nici n-a mai avut coşmarul deja obişnuit, cu mama căzând, căzând, tot căzând în acea fântână. Deci ştia că lucrurile îngrozitoare – nici măcar *cele mai* îngrozitoare lucruri – nu puteau opri lumea-n loc. Viaţa mergea înainte. Şi şi-a promis ca, atunci când va fi mare, să încerce să fie ca mama lui. Plin de vioiciune, fericit, bun şi voios.

În acest fel avea să îşi păstreze mama vie.

Turnul nu avea ferestre.

Uşa era de lemn gros şi fier masiv. În plus, mai erau şi paznicii. Era captiv aici, în încăperea asta umedă de piatră, circulară, ca o osie într-o roată. Exista o lume afară, o lume cu păduri, lacuri, munţi şi speranţă, dar lumea aceea le aparţinea acum altor oameni. Nu lui. Pur şi simplu nu exista cale de scăpare. Şi totuşi, ciudat lucru, nu se simţea nefericit. Poate speriat, asta, da, un pic, dar în acelaşi timp, în adâncul sufletului, avea o speranţă. A început să chicotească.

Imposibil.

La asta se referise Moş Topo, acum înţelegea.

Asta era toată esenţa magiei, nu-i aşa? Să faci imposibilul.

Oare el – Nikolas – chiar putea să facă ceva magic?

S-a uitat la coş, la cercul mic de întuneric. Şi a încercat să se concentreze puternic asupra acelui horn, a tunelului întunecat, gândindu-se cum să treacă prin el. Era o beznă adâncă, la fel ca aceea din fântână. S-a gândit la mama lui căzând, la toate acele dăţi când îşi imaginase totul în sens invers. Când îşi imagina că o readuce la viaţă. S-a gândit că se uită ţintă la ursul acela brun din pădure, de ultima dată, nu chiar aşa de speriat cum fusese, iar ursul pleacă.

Mintea lui continua să-i spună că este imposibil, dar s-a tot uitat şi, încet-încet, a început să spere. Să îşi dorească. S-a gândit la toţi acei elfi nefericiţi din sala de la primărie. S-a gândit la faţa tristă a tatălui său în ziua când plecase de acasă pentru a călători înspre nord. S-a gândit la Mătuşa Carlotta care l-a pus să doarmă afară în frig. S-a gândit la nefericirea oamenilor. Dar s-a mai gândit şi că nu trebuia neapărat ca totul să fie aşa. S-a gândit că, de fapt, oamenii şi probabil chiar şi elfii erau buni pe dinăuntru, dar îşi pierduseră un pic din felul lor de a fi. Dar cel mai mult s-a gândit cum ar putea să evadeze din turn. Iar apoi s-a gândit la mama lui, zâmbind şi râzând, fericită indiferent ce i se întâmpla.

A început să simtă senzaţia aceea bizară, de parcă un sirop cald îi picura înăuntru, ca atunci când îi întâlnise pe Moş Topo şi Micuţa Noosh. Era o senzaţie de bucurie neţărmurită. De speranţă, acolo unde nu putea exista speranţă. Iar apoi, înainte să apuce să se dezmeticească, a început să se înalţe.

Plutea desprins de sol şi, foarte încet şi sigur, urca prin aer,

deasupra Spiriduşei Adevărului şi a lui Sebastian. Se simţea uşor ca o pană, până când a lovit cu capul de tavan, chiar lângă gaura prea strâmtă a hornului, înnegrită de fum. A căzut şi a aterizat pe Sebastian.

— Acum nu mai fieşte zi de Crăciun. Fieşte ziua de după Crăciun, a zis Sebastian, trezindu-se. Aşa că te fi voi omorî.

În toată agitaţia, s-a trezit şi Spiriduşa Adevărului.

— Ura! a chiţăit ea. Adică, tehnic vorbind, e Ajunul Crăciunului. Dar altfel – ura!

Nikolas a apucat iute frunza galbenă de hewlip din mâna Spiriduşei Adevărului şi a întins-o spre Sebastian. Însă nu frunza a fost cea care l-a făcut pe trolul cu un singur dinte să dea înapoi. Ci faptul că Nikolas plutea iarăşi în aer.

— Fieşti magic. De ce fieşti tu închis, dacă fieşti magic?

— Încep şi eu să mă întreb acelaşi lucru, a zis Nikolas.

— Hei! a strigat Spiriduşa Adevărului. Dă-te jos imediat şi dă-mi înapoi frunza.

— Ţine-te departe de mine! a zis Nikolas, încercând să sune cât putea de ameninţător.

— Hmmm, asta o să fie destul de greu, că doar suntem captivi într-o *celulă de puşcărie*, a zis Spiriduşa Adevărului.

Sebastian l-a apucat pe Nikolas de un picior şi a încercat să-l readucă pe podea.

— Vai, ce palpitant, a zis Spiriduşa Adevărului, zâmbind larg şi bătând din palme. Ador spectacolele!

Sebastian îl strângea tot mai puternic, cu mâinile aspre şi puternice ca piatra.

— Dă-mi drumul, a zis Nikolas, dar zadarnic.

S-a gândit la mama lui căzând, nu înălţându-se, iar asta – împreună cu puterea trolului – interfera cu magia. Apoi a simţit ceva aspru în jurul gâtului, strângând puternic. Mâna liberă a lui Sebastian. Nikolas a oftat:

— Nu… pot… să respir…

Iar apoi mâna i-a dat drumul.

— M-am fost gândit, a zis Sebastian, de fapt. Mai bine te mănânc, decât să te strâng de gât. Oi fi fiind eu doar cu un dinte, dar ăla o să-mi fiască de ajuns.

Şi a deschis gura pregătindu-se să muşte, când Nikolas i-a îndesat frunza de hewlip în gură. Spiriduşa Adevărului bătea din palme entuziasmată.

— Hei! s-a auzit o voce groasă de elf de dincolo de uşă. Ce se-ntâmplă acolo?

— Nimic! a zis Nikolas.

— Nimic! a zis Sebastian.

Spiriduşa Adevărului şi-a acoperit gura, dar tot nu s-a putut abţine şi a tutuit:

— Băiatul de om pluteşte prin aer, iar Sebastian încearcă să-l mănânce, dar acum băiatul i-a îndesat o frunză de hewlip în gură, aşa c-abia aştept să-i explodeze capul lui Sebastian.

— Urgenţă! a strigat paznicul elf dincolo de uşă. Criză în camera cuptorului!

Sebastian a dat înapoi împleticindu-se, în timp ce paşii elfilor încălţaţi în saboţi se auzeau cu ecou, urcând pe scara în spirală a turnului. Apoi faţa trolului a început să tremure.

— Ce fieşte a se-ntâmpla?

Nikolas a auzit cum trolului îi chiorăie maţele. Era mai mult decât un chiorăit. Era şi mai mult decât un mârâit.

Suna ca un tunet.

Acum Nikolas era iarăşi pe podea.

— Îmi pare rău, a zis Nikolas.

— O să explodeze! a ţipat Spiriduşa Adevărului. Un Ajun de Crăciun de-a dreptul spectaculos!

Sunetul mai puternic ca un mârâit creştea întruna înăuntrul trolului, iar acum îi ieşea din cap. Obrajii i se vălureau. Fruntea începea să-i huruie. Buzele să i se umfle. Ochii i s-au bulbucat. Capul, deja mare dinainte, i se făcea tot mai mare, acum era mai lat decât umerii şi trolul se chinuia să şi-l ţină în sus, iar în tot acest timp Spiriduşa Adevărului bătea încântată din palme.

— O să fie mişto de tot. Presimt eu!

Paznicii ajunseseră la uşă şi se străduiau să găsească cheia potrivită.

Sebastian a încercat să spună ceva, dar nu putea, fiindcă acum avea limba cât un papuc.

— Bu-bu-bubububu-ba-bababa, a făcut, ţinându-se de cap.

Acum avea ochii aşa de mari, că aproape îi ieşeau din cap. Adică, unul *chiar* i-a ieşit din cap şi s-a rostogolit pe podea spre Nikolas. Stătea acolo, uitându-se în sus la Nikolas, şi era destul de scârbos.

Iar Spiriduşa Adevărului a luat-o razna de tot privind ochiul.

— Vai, ce bine e! N-ar trebui să râd. Spiriduş rău. Rău! Vai, dar e aşa de…

Nikolas a văzut cum faţa Spiriduşei Adevărului încremeneşte.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat-o.

— Tocmai am făcut pipi pe mine, a zis ea, iar apoi a continuat să chicotească.

— Ce se-ntâmplă acolo? au strigat paznicii.

— N-aş deschide uşa tocmai acum, a zis Spiriduşa Adevărului. O să aibă loc o explo…

Iar în acel moment capul lui Sebastian a devenit aşa de mare, încât a explodat, cu un bubuit puternic şi umed. Sânge violet de trol şi

creier cenuşiu de trol s-au împrăştiat peste tot. Pe pereţi, pe Spiriduşa Adevărului şi pe Nikolas.

— U-lu-i-tor! a zis Spiriduşa Adevărului, aplaudând. Bravo, Sebastian!

Sebastian nu i-a răspuns Spiriduşei Adevărului. Nu fiindcă ar fi fost necioplit, ci fiindcă nu mai avea cap. Era doar un corp mare de trol fără cap. Iar corpul se prăbuşea acum în faţă, spre Spiriduşa Adevărului, care, fiindcă încă se prăpădea de râs, nici nu a observat. Aşa că Nikolas a sărit iute spre spiriduşă, trăgând-o deoparte, în timp ce Sebastian s-a făcut zob de podea, strivindu-şi orbitele goale.

— Mi-ai salvat viaţa, a zis Spiriduşa Adevărului un pic îndrăgostită.

— Ei, n-a fost mare lucru.

Şi atunci, sunetul cheilor în uşă.

Nikolas a închis ochii şi şi-a înfruntat panica. Era hotărât.

— Poţi s-o faci, a zis Spiriduşa Adevărului.

— Pot?

— Sigur că poţi.

Când s-a deschis uşa, Nikolas plutea iarăşi.

— Hei! a strigat un paznic elf.

Nikolas şi-a reamintit cuvintele lui Moş Topo. *Închizi ochii şi pur şi simplu îţi doreşti să se întâmple ceva.* Poate că o dorinţă era doar o speranţă înzestrată cu un scop mai clar.

Poate că dacă îţi doreşti îndeajuns de tare, se pot întâmpla tot felul de lucruri. S-a gândit cum făcuse Moş Vodol să se mişte mobila. Pesemne că, cu suficientă hotărâre, se poate muta şi un horn.

— Pot s-o fac, a zis Nikolas.

— Da, poţi, l-a aprobat Spiriduşa.

Nikolas a închis ochii şi şi-a dorit să poată. Nimic. Neclintire. Apoi căldura, pe măsură ce dorinţa îi umplea întregul corp. A simţit deodată un gol în stomac, de parcă ar fi căzut. Sau s-ar fi înălţat.

Apoi inima a început să-i bată nebuneşte.

Când a deschis în sfârşit ochii, a văzut numai beznă. Era în *interiorul* hornului.

Putea auzi vocea mamei: „Băiatul meu! Scumpul meu băiat de Crăciun!”

„Voi fi ca tine, mamă! Voi face oamenii fericiţi!”

Coşul s-a înclinat, s-a răsucit şi s-a lărgit în aşa fel încât el să încapă perfect, în timp ce urca cu o viteză măricică. Putea auzi vocea Spiriduşei Adevărului undeva sub el spunând:

— Ţi-am zis eu!

Iar apoi, cât ai zice peşte, Nikolas a ţâşnit pe horn, a simţit răcoarea aerului şi a aterizat dur, dar fără nicio durere, pe acoperişul abrupt al turnului.

Blitzen în ajutor!

Se înălţa soarele. Nuanţe crude de roz şi portocaliu umpleau cerul. Era Ajunul Crăciunului. Nikolas a privit în jos, către Elfhelm, care părea mic şi inofensiv ca un sat de jucărie.

A încercat să-şi ridice piciorul de pe acoperişul învelit cu ţiglă. Dar nu. Nimic. Poate că era prea speriat. A auzit un paznic elf strigând de la o fereastră a turnului către alt elf care stătea pe aleea de dedesubt.

— Ajutor! a strigat paznicul. A evadat băiatul om!

— E pe acoperiş! a strigat elful de jos.

Era o femeie, cea în faţa căreia stătuse Nikolas la petrecerea din sala primăriei. Cea cu codiţe. Ri-Ri.

Nikolas a încercat să se concentreze. S-a uitat la satul elfilor de jos. A văzut renii pe câmp. Iar apoi l-a zărit pe Blitzen, foarte mic, în depărtare, ronţăind la iarba de lângă lacul îngheţat.

— Blitzen! a strigat cât l-au ţinut puterile, trezind întregul sat. Blitzen! Aici! Sunt eu, Nikolas!

Şi atunci a văzut o sută de paznici elfi, cu pantaloni şi tunici negre, ieşind în fugă din primărie, ca nişte insecte care se răspândesc peste zăpezi. L-a văzut şi pe Moş Vodol care le striga porunci de la fereastra lui de la etaj. Deşi erau mici, îşi dădea seama că alergau repede. Nu avea mult timp la dispoziţie.

— Blitzen!

I s-a părut că-l vede pe Blitzen cum se opreşte din mâncat şi ridică privirea spre el.

— Blitzen! Ajută-mă! Trebuie să mă ajuţi! Poţi să zbori, Blitzen! Poţi să zbori! Magia care ne-a salvat face renii să zboare. Şi pe tine. Poţi. Zboară!

Era zadarnic. De fapt, era destul de chinuitor să vadă acel munte, să ştie că restul lumii exista chiar acolo, dincolo de el. L-a cuprins disperarea. Chiar şi dacă Blitzen l-ar fi înţeles, şi chiar dacă renul ar fi avut într-adevăr capacitatea să zboare, era puţin probabil să poată chiar zbura fără să creadă în magie.

Nikolas a văzut vreo zece paznici fugind pe câmp şi încălecând renii. Unul câte unul, paznicii au dat pinteni animalelor încălecate, făcându-i să pornească şi dirijându-i în sus, către acoperişul turnului. În câteva clipe galopau iute prin aerul alb ca zăpada.

— Blitzen! a strigat iarăşi, dar nu-l mai putea vedea.

Unde era?

Renii cu paznicii călare se apropiau de turn. Umbre prin văzduh. Nikolas a simţit o prezenţă întunecată şi ameninţătoare. O putea simţi, ca un nor care acoperă soarele, intrându-i în cap, blocându-i mintea.

Încercând să-l împingă pe Nikolas de pe acoperiş. Iar apoi Moş Vodol a apărut chiar acolo, pe un ren, conducând atacul, cu barba presărată cu fulgi de nea şi cu faţa vânătă de furie. Era înarmat cu un topor pe care Nikolas l-a recunoscut de îndată. Un mâner lung şi închis la culoare şi o lamă strălucitoare.

— Iubitul tău tată a lăsat asta în urmă! a strigat Moş Vodol, aruncând cu toporul direct spre Nikolas, care s-a ferit la timp.

Toporul a făcut roată şi a aterizat înapoi în mâna lui Moş Vodol, gata să atace din nou, în timp ce Donner – renul pe care-l călărea – dădea roată acoperişului turnului.

— Pleacă, a zis Nikolas. Pe mine nu mă poţi domina.

A închis ochii – căldura şi lumina au împins deoparte norul întunecat – şi atunci s-a întâmplat. Plutea în aer, se înălţa. Pentru o clipă i s-a părut că zăpada cădea şi mai iute. A clipit şi s-a trezit în faţa ochilor cu Vodol. Într-o clipă, Nikolas s-a pomenit prăbuşit iarăşi pe acoperiş, făcând nişte ţigle să se desprindă, să alunece şi să cadă pe pământ. A alunecat şi el, până când a ajuns atârnat de margine. A privit în jos. Putea vedea o mulţime de elfi micuţi, mici de tot, adunaţi pe o potecă pentru a privi agitaţia de sus.

— Prindeţi-l pe fiul lui Joel, Tăietorul de lemne, a strigat unul, de fapt o fetiţă elf pe nume Fulg-de-nea, cu păr alb şi strălucitor.

— Omorâţi-l pe fiul lui Joel, Tăietorul de lemne! a strigat un altul, pe nume Picklewick, care urmărea scena printr-un telescop făcut cu mâna lui şi era surprins de propria furie. Zdrobiţi-i oasele şi aromaţi cu ele turta dulce! Fără străini!

— Fără străini! a strigat Fulg-de-nea.

— Fără străini! a strigat toată lumea.

— Fără străini! Fără străini! Fără străini!

De fapt, nu chiar toată lumea striga asta. Mai exista o voce a raţiunii, dar era o voce foarte slabă şi subţirică, şi totuşi aşa de clară, cu un clopot, încât cuvintele au reuşit să se înalţe prin aer până la Nikolas.

— Lăsaţi-l în pace!

Vorbele acestea au sunat minunat în urechile lui Nikolas şi i-au dat speranţă, astfel că pentru o secundă nu s-a mai simţit singur. Era vocea Micuţei Noosh.

— Lăsaţi-l! Suntem elfi! striga acum şi Moş Topo. Unde ne-a dispărut bunătatea? Haideţi, suntem elfi. Noi nu eram aşa.

Nikolas simţea că îi iau foc umerii de durere când s-a tras iarăşi sus, pe turnul rece acoperit cu ţiglă, la ţanc ca să vadă cel mai mare dintre reni gonind către el, tot mai aproape, depăşindu-i pe ceilalţi. Privirea renului era aţintită asupra acoperişului cu aceeaşi hotărâre care cândva îl ajutase să urce muntele.

— Blitzen!

Dar îl văzuse şi Moş Vodol.

— Trageţi! a strigat.

Un paznic a îngenuncheat în zăpadă şi şi-a îndreptat arcul lung meşterit cu grijă – sau *arcul scurt*, de vreme ce era unul mai mic, de elf – către ei. A tras de coardă în spate, cu dinţii, în timp ce a apucat o săgeată, a aşezat-o şi a tras. O linie neagră a gonit prin văzduh şi a şuierat pe lângă urechea lui Nikolas. Moş Vodol, urlând de furie, a aruncat toporul spre Blitzen. Toporul s-a rotit prin aer, dar renul s-a ferit lăsându-se în jos iute şi plecându-şi capul, aşa încât şi-a ratat la limită ţinta, retezând însă vârful unui corn. Nikolas a luat-o la fugă, cu ochii pe Blitzen şi sperând cât de mult se poate spera, iar apoi a făcut un salt în aer. A închis ochii, sperând în continuare. Iar speranţei i s-a răspuns pe măsură. A aterizat în spinarea lui Blitzen.

— Opriţi-i! ţipa Moş Vodol.

— Hai, hai, hai! striga Nikolas, în timp ce Blitzen galopa cu o viteză incredibilă prin văzduh. La sud! Către munte!

Şi au zburat tot înainte, ferindu-se de topoare zburătoare şi de şuvoaie de săgeţi, până când pura speranţă şi hotărârea i-au purtat spre răsăritul soarelui.

Căutarea

Au zburat prin aerul vijelios, peste păduri pline de molizi acoperiţi de nea şi lacuri îngheţate. Un peisaj al pământurilor albe şi al apelor argintii. Nu era nici urmă de oameni. Nici urmă de agitaţia obişnuită în Ajun de Crăciun. De acolo, de sus, pământul părea neclintit şi plat ca o hartă. Călătoreau atât de iute, încât ceea ce le-ar fi luat o zi la pas, pe pământ, aşa le lua doar câteva minute. Vântul rece sufla cu putere, dar Nikolas abia dacă-l simţea. De când i se făcuse drimwickul, abia de băga frigul de seamă. Nu, de fapt nu era chiar aşa. Era *conştient* de frig, dar nu îl mai deranja. Pur şi simplu, *era* frig şi atât.

Nikolas se simţea atât de uşurat că scăpase şi că era posibil ca tatăl lui să fie în viaţă, atât de încântat şi uluit că putea face lucruri magice, încât deodată, chiar acolo, la o jumătate de milă deasupra unui lac, a izbucnit în cel mai puternic râs din viaţa lui. Era un râs care izvora din adâncul lui, chiar din burtă. Suna mai puţin a „ha, ha, ha”, şi mai degrabă a „ho, ho, ho!”

Genul de râs plin de veselie al mamei.

S-a aplecat înainte şi l-a înconjurat cu braţele pe Blitzen.

— Eşti un prieten adevărat! i-a spus. Şi îmi pare rău de ce ai păţit la corn.

Blitzen a înălţat scurt din cap, ca pentru a spune „nu-i nimic”, şi a continuat să galopeze.

Se îndreptau drept spre sud, urmând singurul drum, cea mai clară rută spre casă. Nikolas se întreba dacă nu cumva tatăl lui ajunsese deja acolo şi acum tăia lemne prin pădure.

Înainte de amiază, au fost învăluiţi de o ceaţă cenuşie şi îndoiala începea să i se strecoare în suflet lui Nikolas. Dacă tatăl lui *chiar* îl răpise pe Micuţul Kip? A alungat acest gând. Nu, dragul lui tată n-ar face niciodată una ca asta. Ar fi imposibil. Nu-i aşa?

Cu inima grea, Nikolas şi-a dat seama ce trebuia să facă înainte să se poată întoarce acasă. Trebuia să-l găsească pe Micuţul Kip. Trebuia să descopere adevărul. Trebuia să le dovedească elfilor că tatăl lui era un om bun. Trebuia să existe o explicaţie.

Probabil că Micuţul Kip fugise pur şi simplu de acasă, exact cum făcuse şi Nikolas. Şi tot ce avea el acum de făcut era să-l găsească pe băiatul elf şi atunci totul se limpezea.

Aşa că au tot zburat, mai departe şi mai departe. Renul plana pe deasupra pădurilor la mică înălţime şi mai sus peste dealurile şi şesurile largi, pământii, care păreau să se întindă la nesfârşit, în speranţa că l-ar putea zări pe Micuţul Kip.

Singurul lucru pe care nu l-au făcut a fost să zboare chiar deasupra

oraşelor, fiindcă Nikolas nu ştia cum ar reacţiona oamenii dacă ar vedea un băiat călare pe-un ren trecându-le peste capete. Însă, chiar şi aşa, uneori *au văzut* oameni. Ceea ce îl bucura pe Blitzen.

Ştiţi, Nikolas mai pricepuse un lucru despre Blitzen, şi anume că renul avea simţul umorului. Iar ceea ce i se părea lui foarte amuzant era să facă pipi pe oameni. Se tot ţinea, cât putea el de mult, iar apoi, când vedea pe cineva jos, departe, pur şi simplu, hm, îşi dădea drumul, *pşşş, pşsş*. Iar oamenii respectivi credeau pur şi simplu că plouă.

— Nu-i un dar de Crăciun prea frumos, Blitzen! zicea Nikolas, dar nu se putea abţine din râs.

Şi astfel au tot călătorit, iute şi lent, mai jos şi mai sus, la nord şi la sud şi la vest, dar fără succes. Nikolas era tot mai disperat. Poate că, până la urmă, trebuia pur şi simplu să meargă acasă. Începea să se simtă tare obosit şi îşi dădea seama că Blitzen trebuia să fie şi mai obosit. Începuse iarăşi să ningă.

— Haide, a zis Nikolas, trebuie să ne odihnim peste noapte.

Zărise o pădure de pini aproape, înspre apus.

— Hai să poposim acolo şi să ne găsim un adăpost.

Aşa că Blitzen, foarte receptiv la comenzile lui Nikolas, a virat spre vest şi a zburat tot mai jos, şerpuind printre pinii acoperiţi cu zăpadă, până când au văzut o zonă mai liberă printre ramuri, chiar dincolo de o viroagă.

„Ăsta o să fie un Crăciun ciudat”, s-a gândit Nikolas.

Au poposit, printre copacii înalţi şi fantomatici, sub un baldachin de ramuri. Nikolas şi Blitzen stăteau întinşi spate în spate, şi tocmai când să înceapă să alunece într-un somn fără vise, Nikolas a auzit ceva.

Trosnetul unei crenguţe.

Voci.

Voci de bărbaţi.

Nikolas s-a ridicat în capul oaselor şi a ascultat cu atenţie. Era beznă totală, dar omul care vorbea – cu o voce puternică, lentă – îi părea cunoscut. Nikolas a oftat.

Era vocea bărbatului care îl vizitase pe tatăl lui. Vânătorul Anders.

— Blitzen, a şoptit Nikolas. Cred că ei sunt. Aşteaptă aici.

Şi s-a ridicat în picioare şi a mers tiptil pe pământul uscat.

A văzut o strălucire auriu-portocalie care creştea tot mai mult. Un foc de tabără. Umbre se mişcau ca nişte fantome întunecate. Apropiindu-se, a văzut un grup de siluete mari stând la taifas în jurul focului. Vocile erau mai clare acum.

— Suntem la doar câteva zile depărtare de Turku, a zis o voce. Ajungem acolo până la Anul Nou!

— Mai e o săptămână până îi ducem micul nostru dar regelui, a zis alta.

— Am crezut că mai întâi trecem pe-acasă, a zis altă voce.

Iar pe aceasta Nikolas o cunoştea mai bine ca pe orice altă voce din lume. La auzul ei i-a stat inima o clipă în loc. Teama şi iubirea i-au inundat tot trupul. Era cât pe ce să strige „Tată”, însă ceva l-a oprit şi a stat aşa, aşteptând, tăcut în neclintirea nopţii.

— Nu, am promis. Regele vrea să-l aibă înainte de Anul Nou.

Nikolas abia de putea respira. Inima îi bubuia în piept, dar ştia că trebuie să se străduiască să-şi păstreze calmul. *Fii pădurea.*

— Păi, i-am promis fiului meu, trebuia să ajung acasă deja.

— Depinde care dintre promisiuni vrei să ţi-o respecţi! Pe aia făcută regelui sau pe aia făcută fiului!

Râsul a umplut pădurea, iar ecoul se întorcea dinspre copaci aşa încât părea să vină de pretutindeni. Păsările au fâlfâit părăsindu-şi ramurile, cârâind de spaimă.

— Mai uşor cu gălăgia, a zis unul dintre bărbaţi, să nu-l trezim.

— Ei, a zis altul, nu te-ngrijora. Elfii dorm buştean!

Nikolas a simţit un gol în stomac, de parcă ar fi căzut. A crezut că o să i se facă rău. Sau o să leşine.

— Ce contează? a spus Anders. E în cuşcă. Doar nu poate să plece unde pofteşte.

Era adevărat!

Nikolas s-a străduit să vadă dincolo de copaci. Acolo, de cealaltă parte a focului şi dincolo de bărbaţi, era un obiect ciudat, ca un fel de cutie. Nu putea vedea bine şi băiatul elf, dar era sigur că se află acolo. Bărbaţii au continuat să vorbească.

— Gândeşte-te şi tu la bani, Joel. N-o să-ţi mai faci griji legate de Crăciun niciodată.

— Atâta bănet.

— Ce-ai face cu ei? Ce-ai lua de Crăciun?

— Aş lua o fermă.

— Eu aş sta şi m-aş uita la ei, a zis altul, pe nume Aatu, deşi Nikolas nu ştia asta deocamdată.

Aatu avea un cap foarte mare, cu un creier foarte mic. Avea părul răvăşit şi o barbă sălbatică, arăta de parcă se holba dintr-un tufiş.

— Şi după ce m-aş uita, mi-aş lua o toaletă.

— O toaletă? Ce-i aia toaletă?

— E o invenţie nouă. Am auzit eu. Are regele una. E o oală de noapte magică. Cu maţe ca ale mele, trebuie să fie o investiţie bună. Şi aş lua o lumânare foarte frumoasă. Îmi plac lumânările. Aş lua una mare şi roşie.

Bărbaţii au început să şuşotească între ei, iar Nikolas a profitat de ocazie. A început să se furişeze în patru labe, ocolind conurile de pin, respirând cu grijă în timp ce se strecura printre copaci, ţinându-se mereu la o distanţă sigură de bărbaţi.

În cele din urmă, a ajuns la cuşcă. Era făcută din lemn şi legată zdravăn cu funie de cadrul solid al unei sănii. O sanie pictată. Sania gravată cu cuvântul „Crăciun”. Sania lui. În cuşcă, ghemuit, stătea un băieţel elf. Purta o tunică verde la fel ca a Micuţei Noosh şi părea cam de-o seamă cu ea. Avea un păr şaten foarte lins şi urechi mari, chiar şi pentru un elf, iar nasul foarte mititel. Şi deşi ochişorii îndepărtaţi îi erau închişi, gura îi stătea cu colţurile în jos, iar faţa îi era brăzdată de îngrijorare.

Nikolas şi-a amintit de scurta şi îngrozitoarea perioadă pe care o petrecuse el ca prizonier. Stătea acolo întrebându-se ce să facă. Nu era nicio potecă. Doar copaci de o parte şi luminişul în cealaltă. Tremura de teamă, dar ştia că trebuie să aştepte ca tatăl său şi ceilalţi bărbaţi să adoarmă.

Micuţul Kip a deschis ochii şi s-a uitat direct la Nikolas. Pentru o clipă a arătat de parcă urma să ţipe.

— Şşş, i-a zis Nikolas încet, cu degetul la buze. Am venit să te ajut.

Micuţul Kip era încă un elf foarte tânăr şi, deşi nu îl cunoştea pe Nikolas, se pricepea să detecteze bunătatea dintr-o persoană, aşa că a văzut în ochii lui Nikolas că era de încredere. Părea să înţeleagă.

— Mi-e frică, a zis elful în limba elfă.

Dar Nikolas a priceput.

— E-n regulă.

— Da?

— Pai, nu. Nu chiar. Dar o să fie…

Însă atunci s-a auzit din senin o voce aspră şi feroce:

— Crăciun fericit.

Nikolas s-a întors şi a văzut unul dintre bărbaţi, un bărbat înalt şi foarte slab, cu o faţă strâmbă şi purtând o căciulă de lână cu urechi. Ţinea îndreptată spre el o arbaletă, cu săgeata pregătită.

— Cine eşti? Zi-mi. Sau eşti mort.

Băiatul elf

— Nimeni, m-am rătăcit prin pădure, a bâiguit Nikolas. Nu fac nimic rău.

— Hei! a strigat bărbatul. Te-am întrebat cine eşti. E miezul nopţii. Faci tu ceva. Spune-mi sau trag o săgeată în tine.

Nikolas i-a auzit pe unii dintre bărbaţi trezindu-se şi vorbind derutaţi.

— Sunt Nikolas. Sunt doar… un băiat.

— Un băiat hoinărind în toiul nopţii prin pădure!

— Ah nu, ah nu, ah nu, a zis Micuţul Kip.

Sau poate că a fost:

— Ah nu, ah nu, ah nu, ah nu.

În tot cazul, pentru toate urechile de om în afară de-ale lui Nikolas s-a auzit „kibum, kibum, kibum”.

Apoi nişte paşi şi o voce cunoscută.

— Ştiu cine este, a zis Anders, aplecându-se ameninţător spre Nikolas. E fiul lui Joel. Lasă arbaleta, Toivo. N-a venit să ne facă necazuri. Nu-i aşa, băiete?

Alte umbre. Ceilalţi bărbaţi – cinci la număr – veneau spre el.

Tatăl lui l-a întrebat:

— Nikolas? Tu eşti?

Nu-i venea să creadă.

Nikolas s-a uitat în ochii tatălui său şi i s-a făcut frică. Poate fiindcă tatălui îi crescuse barba. Sau poate că era altceva. Ochii, acei ochi cunoscuţi, păreau acum mai întunecaţi şi reci, ca ai unui străin. Nikolas era atât de copleşit, încât abia de-a putut vorbi.

— Tată. Da, eu sunt.

Joel a fugit şi şi-a luat fiul în braţe. L-a îmbrăţişat pe Nikolas până s-a temut că îi va rupe coastele. L-a îmbrăţişat şi Nikolas, străduindu-se să creadă că încă mai era tatăl cel bun pe care îl crezuse mereu. Simţea cum barba tatălui îl înţeapă pe obraz. Şi îi plăcea, simţea o alinare.

— Ce faci tu aici?

Nikolas a simţit presiunea reţinută din întrebarea tatălui.

Nu ştia ce să spună, dar a hotărât să facă ce-l învăţase mama lui pentru situaţiile când dă de necaz. A tras aer în piept şi a zis adevărul.

— Nu mă înţelegeam cu mătuşa Carlotta. Aşa că am pornit după tine. Şi-am mers spre Nordul Îndepărtat, am găsit Elfhelm… Iar apoi elfii m-au aruncat în închisoare.

Chipul tatălui s-a îmblânzit, la ochi i-au reapărut ridurile şi acum arăta iarăşi aşa cum îl ştia.

— Ah, Nikolas, bietul meu băiat! Ce s-a întâmplat?
— M-au închis în turn fiindcă n-au încredere în oameni.

Nikolas s-a uitat la elful din cuşcă, înlănţuit la mâini şi picioare, şi apoi la ceilalţi şase bărbaţi care stăteau în lumina lunii, în spatele lui. Nikolas îşi dorea cu disperare ca tatăl să le spună să plece. Voia să creadă în tatăl său şi continua să spere că toate astea nu erau decât o încurcătură, o neînţelegere.

— Ei, fiule, a zis tatăl, ridicându-se iar în picioare, cu un aer solemn. Trebuie să spun că toate acele poveşti pe care ţi le-am spus despre cât de fericiţi şi buni sunt elfii erau doar atât – nişte poveşti. Am descoperit că elfii nu sunt cine credeam noi c-ar fi.

Nikolas s-a uitat la Micuţul Kip, care îl privea lung din cuşcă, implorând. Elful era prea speriat ca să vorbească. Iar Nikolas s-a simţit trădat, n-avea încotro, de parcă tot ce ştiuse de-o viaţă era o minciună.

— Dar nu mi-ai spus că te duci să răpeşti un elf. Ai zis că te duci să găseşti dovada că Elfhelm există.

— Da, a zis tatăl, aparent sincer şi înflăcărat. Şi care ar putea fi dovada mai bună decât un elf adevărat?

— Dar m-ai *minţit*.

— Nu am minţit. N-am ştiut nici eu exact ce fel de dovadă vom găsi. Nu ţi-am spus întregul adevăr, asta-i tot.

Nikolas s-a uitat la grupul mare şi ameninţător de bărbaţi din pădurea întunecată şi tăcută.

— Ei te-au forţat, tată?

Anders a început să râdă şi ceilalţi la fel, făcând pădurea să răsune de hohote.

Joel a tresărit.

— Nu. Nu m-a forţat nimeni.

— Spune-i, Joel, a zis Anders. De ce nu-i spui ce s-a întâmplat de fapt?

Joel a dat din cap, privindu-şi agitat fiul. A înghiţit în gol.

— De fapt, Nikolas, a fost ideea mea. Când Anders a venit la noi în seara aceea, eu i-am sugerat. Am zis că cea mai bună dovadă ar fi dacă am prinde un elf adevărat şi i l-am duce regelui.

Lui Nikolas nu-i venea să creadă ce aude. Cuvintele îl usturau ca oţetul picurat pe o rană. Propriul lui tată era un răpitor. Majoritatea oamenilor cresc treptat, de-a lungul multor ani, dar stând acolo, în pădurea neclintită, Nikolas şi-a pierdut copilăria într-o clipă. Nimic nu te face să creşti mai repede decât descoperirea faptului că tatăl tău nu este aşa cum credeai.

— Cum ai putut să faci asta?

Tatăl a oftat. Prelung.

— E vorba de mulţi bani, Nikolas. Trei mii de ruble. Ne-am putea lua o vacă. Sau… sau un porc. O să putem avea un Crăciun foarte

frumos anul viitor. Genul de Crăciun de care eu şi Carlotta n-am avut parte. Ţi-aş putea lua jucării.

— Sau o toaletă! a zis Aartu de undeva de dincolo de barbă.

Joel şi-a ignorat amicul prostănac şi a continuat.

— Ţi-aş putea lua un cal şi o trăsură nouă. Am merge la oraş, iar oamenii s-ar uita la noi, ne-ar admira şi ar fi invidioşi că avem atâţia bani.

Furia clocotea în Nikolas.

— Dar de ce? Eu nu vreau ca oamenii să fie invidioşi! Vreau să fie fericiţi!

Joel s-a uitat în spate, spre ceilalţi bărbaţi, care erau în mod limpede amuzaţi de această discuţie. S-a încruntat, nemulţumit, şi a revenit spre Nikolas.

— Păi, trebuie să mai înveţi despre cum stau lucrurile în lume, fiule. Eşti un copil, iar eu nu, şi eu ştiu cum e treaba cu lumea. E un loc egoist. Nimeni n-o să aibă grijă de tine. Trebuie să-ţi porţi tu singur de grijă. Şi eu asta fac, înţelegi? Cu mine nimeni n-a fost bun niciodată. Nimeni nu mi-a dat vreun cadou. Eu plângeam la fiecare Crăciun, fiindcă nu primeam niciodată nimic. Ceilalţi copii aveau cel puţin un cadou mic, de la părinţii lor. Dar eu şi Carlotta, nimic. Dar data viitoare, de ziua ta, de Crăciun, poţi să-ţi cumpăr tot ce vrei…

Nikolas s-a uitat iarăşi la cuşcă şi la frânghii.

— Eu eram mulţumit cu sania. Eram fericit cu tine şi Miika. Eram mulţumit până şi cu păpuşa din nap!

— La Crăciunul următor o să-mi mulţumeşti. Nu acum. E prea târziu pentru asta. Dar la următorul. O să vezi. Îţi promit.

— *Nu,* a zis Nikolas.

Şi doar rostitul acelui cuvânt a avut efectul unei chei rotite în minte, încuind orice slăbiciune.

— Despre ce vorbeşti?

Nikolas a inspirat profund, de parcă ar fi inhalat curaj.

— Nu. O să-l duc pe Micuţul Kip înapoi în Elfhelm. Înapoi acasă la el.

Bărbaţii au râs iarăşi. Sunetul a răsunat puternic în Nikolas, făcându-l să se simtă speriat şi furios în acelaşi timp. Unul dintre ei – un bărbat cu glas ursuz îmbrăcat într-o haină din piele de ren – a rânjit:

— Ba n-o să-l duci. Spune-i, Toivo.

Toivo a înălţat iarăşi arbaleta şi a scuipat pe jos.

Joel s-a întors şi s-a uitat la armă.

— Îmi pare rău, Nikolas, dar nu-l duci înapoi. E o miză prea mare la mijloc.

— Dacă m-ai iubi mai mult decât iubeşti banii, ai fi de acord. Te rog, tată. Jucăriile sunt minunate. Dar sa fii bun e mai bine decât să fii

bogat. Ca răpitor nu poţi fi niciodată fericit.

— Dar nici ca tăietor de lemne n-am fost fericit niciodată, a zis Joel, cu chipul contorsionat de parcă ar fi fost cuprins de durere. Acum, dacă totul merge conform planului, voi avea şansa să aflu ce are viaţa de oferit.

Nikolas a scuturat din cap. A început să plângă. Nu se putea abţine. Avea prea multe de dus. Furie, teamă, dezamăgire. Îşi iubea tatăl, şi totuşi acest bărbat pe care îl iubea furase un băieţel elf de la el de acasă şi-l încuiase într-o cuşcă.

Nikolas s-a şters la ochi cu dosul palmei. S-a gândit la cuvintele lui Moş Topo către Micuţa Noosh. *Nu trebuie să lăsăm niciodată teama să ne conducă.*

— Haideţi să ducem elful înapoi, a zis Nikolas cu o voce mai puternică, privind în jur la toţi acei bărbaţi. Elfii ar fi bucuroşi. Poate ne-ar da şi o recompensă. Trebuie să-l ducem pe Micuţul Kip înapoi la familia lui.

— Ne-ar omorî, a zis Anders sigur pe el.

Anders avea arcul, cu săgeţile sale cu pene gri, atârnat la spate.

— Ascultă, băiete, dar de ce nu vii tu cu noi? Ar putea să fie o aventură. O să-l cunoşti pe rege.

— Nici gând, o să ne strice toată treaba, a zis bărbatul cu voce ursuză şi haină de ren.

— Linişte, Tomas, a spus Anders. E fiul lui Joel… Hai, băiete, ce zici?

Pentru o clipă, Nikolas s-a gândit cum ar fi să ajungă la palatul regal şi să-l întâlnească pe Regele Frederick. Şi-a imaginat faţa lui aşa cum i-o ştia de pe o monedă şi jucăria drăgălaşă pe care o tot văzuse în vitrina magazinului de jucării. Cu nasul lung şi bărbia mare, coroana şi hainele splendide. Totul ar fi făcut din aur. Poate că tot palatul lui era din aur. Ar fi fost minunat să meargă acolo. Dar nimic nu era mai minunat decât să facă ceea ce se cuvenea.

— Hai cu noi, fiule, a zis Joel acum încet. Nu fi prostuţ. Anders are dreptate. O să fie o aventură. O aventură de Crăciun. Anders te-ar învăţa să tragi cu arcul şi săgeata – n-ar fi amuzant?

— Da, a zis Anders. M-ai putea ajuta să prind un cerb. Şi apoi l-ai putea găti la foc. Noi am mâncat carne proaspătă în fiecare seară. Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine o masă bună, şi nu există masă mai bună decât ce-ai prins tu cu mâna ta. Într-o zi am rănit chiar şi un ren, dar a scăpat înainte să apuc să-l omor. A dispărut în pădure.

Nikolas s-a gândit la săgeata cu pene gri înfiptă în piciorul lui Blitzen. Ştia că în curând Blitzen va veni să-l caute. Iar atunci, aceşti bărbaţi înalţi probabil aveau să încerce din nou să-l omoare şi să-l transforme într-o tocană de ren. S-a uitat în ochii mari şi ciudaţi ai Micuţului Kip, care erau plini de teamă. Micuţul Kip tot nu rostise o

vorbă, iar în acea clipă, pentru prima oară în viaţă, Nikolas şi-a urât tatăl.

S-a întors către toţi ceilalţi bărbaţi care stăteau în picioare acolo, în pădurea îngheţată, nişte umbre vânjoase în bezna albastră a nopţii. Răpitori. Ucigaşi de reni. Era speriat, dar şi hotărât.

— E-n regulă, Micuţule Kip, o să te scot de-aici şi-o să te duc acasă.

— Stăpâneşte-ţi băiatul! a strigat unul dintre bărbaţi.

Nikolas l-a ignorat. Se concentra din greu pe lanţurile de fier care îl ţineau captiv pe Micuţul Kip în cuşca de pe sanie.

A simţit mâna tatălui cum îl apucă de braţ şi a încercat să-l împingă la o parte.

— Haide, Nikolas, ne faci de râs pe amândoi.

— Bagă-l şi pe el în cuşcă! a sugerat Toivo.

— Nu poţi să bagi un băiat într-o cuşcă, a zis Anders.

— Aţi făcut-o deja, a spus Nikolas. Sau elfii nu se pun?

— Nu, fiule, a zis Joel. Sigur că nu se pun. Sunt elfi! Elfii te-au închis cu mare bucurie pe tine la puşcărie. Ai uitat?

Nikolas s-a gândit la Moş Vodol, şi-a amintit furia din glasul lui şi cât de înspăimântat fusese.

— Da, dar…

Dar ce? Pentru o clipă, Nikolas s-a întrebat ce făcea. Ce-i păsa lui? Apoi s-a uitat în cuşcă.

Micuţul Kip se frământa, faţa îi era cuprinsă de tresăriri.

— Eşti elf! a şoptit Nikolas febril. Tu stăpâneşti magia! Foloseşte-ţi puterile.

Micuţul Kip a început iarăşi să plângă.

— Nu pot! E imposibil!

— Nu spune asta! Eşti prea mic ca să înjuri!

Micuţul Kip s-a uitat la el, înclinându-şi capul într-o parte.

Nikolas ştia că îi cerea multe unui elf aşa de mic. Micuţul Kip chiar era, ei bine, *mic*. Era greu să îţi dai seama de vârstele elfilor, dar băieţelul nu părea să aibă mai mult de cinci ani. Poate că încă nu i se dezvoltase capacitatea de a face magie. Şi chiar dacă i se dezvoltase, Nikolas ştia că nu era uşor fără să ai încredere într-o unică dorinţă clară. Magia în sine nu folosea la nimic. Era mai greu decât părea să transformi imposibilităţile în posibilităţi.

Elful a închis ochii, străduindu-se. Bărbaţii au început să-şi bată joc.

— E Ajunul Crăciunului, l-a implorat Nikolas. Simţi? Magia pluteşte în aer. Haide, Micuţule Kip. Foloseşte-ţi puterea dată de drimwick. Poţi.

— Nu, s-a auzit o vocişoară. Nu pot.

— Ba da. Ştiu că poţi. Eşti elf. Poţi s-o faci.

Micuţul Kip s-a încruntat rău.

— Vino-ncoace, Nikolas, vorbesc serios, a zis Joel, apucându-l de mână.

Deodată s-a auzit un clinchet bizar. Micul elf se schimba la culoare

din cauza efortului, chipul îi devenea violet ca o prună. Apoi: *clic*.

Nikolas a văzut cum unul dintre lanţurile cu care era încătuşat elful a pocnit pur şi simplu.

Apoi altul.

Şi apoi altul.

Mai era doar unul.

— Da, Micuţule Kip. Reuşeşti.

— Priviţi, evadează!

— Ia termină cu vrăjitoria, măi ciudatule urecheat! a zis Toivo scuipând înspre elf. Sau trag şi te las lat.

Toivo a ridicat arbaleta şi a îndreptat-o spre Micuţul Kip.

— Ba nu mă opresc, a zis elful.

Dar asta pentru bărbaţi a sunat aşa: „Kalabaş animbo".

— Şi gata cu bolboroseala, a adăugat Toivo.

Undeva sus, o pasăre s-a desprins fâlfâind dintr-un copac.

— Un elf mort nu ne-ajută cu nimic, a zis Joel.

— Un elf mort e mai bun decât un elf care-a evadat, a zis Toivo şi iarăşi a scuipat. Dacă mai face o mişcare, trag.

Nikolas şi-a smucit mana din strânsoarea tatălui. Nicicând nu se simţise atât de străin, ca fiu, de tatăl său. A ţâşnit în faţa cuştii. Abia îşi mai stăpânea respiraţia. Era cuprins de o teamă puternică. S-a uitat în sus, la Toivo şi la ochii lui întunecaţi şi disperaţi, în care părea să sălăşluiască noaptea.

— N-o să vă las.

— Nu mă-ncerca, băiete. Te-aş putea omorî şi pe tine, i-a zis bărbatul fără nicio ezitare în glas.

Tomas a oftat.

— Ia uite!

Nikolas s-a întors şi a văzut un vârtej de zăpadă, copite şi o răsuflare fierbinte. Pădurea huruia de parcă ar fi fost cuprinsă de tunete. Un ren uriaş năvălea către ei.

— Blitzen! a strigat Nikolas, temându-se pentru viaţa animalului.

— Lăsaţi-mi-l mie! a urlat Anders.

A tras o săgeată, iar aceasta a şuierat prin aer iute şi drept. Blitzen a galopat în continuare, chiar şi mai repede, din câte se părea chiar spre săgeată, dar în ultima clipă şi-a înălţat capul şi odată cu acesta tot corpul, părăsind pământul într-un unghi abrupt. Urcând prin aer de parcă ar fi fost pe un deal invizibil, periind ramurile pinilor acoperite de nea în timp ce se înălţa.

Nikolas s-a uitat cum arcul şi săgeata lui Anders ţintesc mai sus, în timp ce renul păşea pe cer, cu coarnele proiectate pe lună.

— Nu-l răni! Te rog! E singurul meu prieten! l-a implorat Nikolas.

Joel s-a uitat la faţa albă şi slabă a fiului său. Apoi s-a uitat la mâna sa stângă. La jumătatea de deget.

— Viaţa înseamnă durere, a zis cu tristeţe.
— Dar şi magie, tată.
Joel l-a ignorat.
— Trebuie să-l linişteşti, Nikolas. O să fie mai în siguranţă dacă îl chemi iarăşi jos, unde-l putem vedea. Nu o să-l rănim, da, băieţi? O să îl capturăm şi i-l ducem regelui. Sigur i-ar plăcea să vadă un ren care zboară.
Anders şi-a coborât arcul.
— Da. Cheamă-l jos.
— Blitzen! a strigat Nikolas, întrebându-se dacă poate avea încredere în vreunul dintre ei. Vino jos! Eşti în siguranţă.
Iar renul a părut să înţeleagă, fiindcă peste un minut aterizase în micul luminiş, cu pieptul tresăltându-i şi ochii scânteindu-i de osteneală.
— El este Blitzen. Vă rog să nu-i faceţi rău, a spus Nikolas.
Renul l-a amuşinat cu botul pe la gât.
— Lacul Blitzen, a zis Tomas, netezindu-şi haina din piele de ren.
Nikolas a mângâiat gâtul animalului, iar Blitzen s-a uitat lung la Anders, scoţând un sunet între mârâit şi geamăt.
— E-n regulă, Blitzen. N-o să te rănească din nou, a zis Nikolas, dorindu-şi să creadă şi el cu adevărat în ceea ce spunea.
Dar chiar când el zicea asta, Toivo îşi înălţa arbaleta.
— Nu, Toivo! a strigat Joel.
Nikolas a încercat să se concentreze, privind în jur, de parcă ar fi putut găsi răspunsul în bezna înspăimântătoare a pădurii.
Era o singură cale.
— Bine. O să venim cu voi în aventură. Mi-ar plăcea mult să-l întâlnesc pe rege.
— Minte, a zis Toivo.
Joel şi-a privit fiul în ochi, iar în clipa aceea Nikolas şi-a dat seama că-l înţelesese, aşa cum numai un tată este capabil.
— Nu. Nu minte. Nu-i aşa, Nikolas? Fiindcă dacă *cumva* minţi, vei fi omorât, iar eu nu voi putea să te ajut cu nimic.
— Nu, tată, a zis Nikolas inspirând profund. Nu mint. M-am răzgândit. Eram un prost. Elfii m-au închis în închisoare laolaltă cu un trol ucigaş. Nu le datorez nimic.
Au urmat câteva clipe în care nimeni n-a zis nimic. Singurul sunet era şoapta vântului rece printre copaci.
Apoi Anders l-a bătut pe Nikolas pe umăr.
— Bravo, băiete. Ai făcut ce trebuia. Nu-i aşa, Joel?
— Da, a zis Joel. Mereu face ce trebuie.
— Bine, atunci. Aşa rămâne. Acum am face bine să ne odihnim, a zis Anders. Mâine e o zi mare.
I-a luat de gât pe Tomas şi Toivo.

— Băiatul şi renul trebuie să doarmă departe de elful ăsta. Aşa, ca să fim siguri, a zis Tomas.

— Sigur, nu-i nicio problemă, a zis Nikolas.

Joel nu era pe deplin mulţumit.

— Dar staţi, cum rămâne cu elful? Dacă îşi foloseşte puterile magice? Unul dintre noi trebuie să stea de pază, să fim siguri că nu evadează.

— Corect, a zis Toivo, frecându-se la ochi. Stau eu.

— Toivo, eşti prea obosit, a zis Anders. Ca de obicei, ai băut prea mult vin de mur pitic. Ne trebuie altcineva.

— Eu sunt complet treaz, a zis Joel. Stau eu. În fond, fiul meu e cel care ne-a făcut necazuri. Mă simt vinovat.

— Bine, atunci. Cam aşa e. Trezeşte-mă când se crapă de ziuă şi preiau eu.

Anders a arătat către pinii aflaţi de cealaltă parte a focului, dincolo de luminiş, spre viroagă.

— Tu poţi să dormi acolo.

Şi l-a mângâiat un pic pe Blitzen pe spinare, netezindu-i blana umedă de la zăpadă.

— Îmi pare rău, amice. Uităm de povestea cu săgeata, da?

Blitzen s-a gândit la asta şi s-a uşurat pe izmenele lui Anders.

— Hei! a ţipat Anders, iar Tomas a izbucnit în râs.

Anders nu s-a putut abţine şi a început să râdă şi el, iar asta i-a făcut şi pe ceilalţi să li se alăture.

Şi astfel bărbaţii s-au dus cu toţii la culcare, lângă focul de tabără care încă dogorea, iar Nikolas şi Blitzen s-au întins printre copacii din spatele lor, în timp ce Joel a rămas aşezat în faţa cuştii în care era Micuţul Kip. Greu de zis dacă Micuţul Kip renunţase să mai încerce să evadeze, dar e limpede că Nikolas n-a încetat să viseze că-l ajută. Stătea cuibărit strâns lângă Blitzen, îşi încălzeau trupul unul altuia, în vreme ce vocile bărbaţilor se stingeau.

— Crăciun fericit, Blitzen, a zis el posac, dar renul deja adormise.

Ceva bun

Nikolas a stat aşa, treaz, privind la luna plină pentru mult timp. Când să adoarmă, a auzit un sunet. Nu mai mult ca o şoaptă purtată die vânt. S-a uitat în sus şi şi-a văzut tatăl împingând uşor sania spre el, îndepărtând-o de tabără. Pesemne că elful nu era prea greu, fiindcă sania aluneca uşor. Micuţul Kip stătea în cuşcă, tăcut, cu ochii mari, ţinându-se de gratii.

— Ce faci? a întrebat în şoaptă Nikolas.

Joel a dus un deget la buze, apoi şi-a dat jos de pe umeri hamurile din funie pe care le folosise să tragă sania, s-a dus la Blitzen şi i le-a trecut peste cap.

Lui Nikolas nu-i venea să creadă.

— Eram sigur c-o să încerci să eliberezi elful, a zis Joel. Ceea ce, apropo, este o idee îngrozitoare. Cumplit de îngrozitoare. Dar e Crăciunul. Şi ziua ta. Şi încă eşti fiul meu. Şi vreau să rămâi în viaţă. Aşa că ajută-mă.

Nikolas s-a aplecat spre Blitzen.

— Stai liniştit, i-a zis cu o voce atât de înceată, încât e de mirare că renul l-a auzit.

Blitzen s-a ridicat uşurel în picioare şi a stat neclintit cât timp i-au pus ei hamul. Focul se stinsese acum, iar bărbaţii încă dormeau, ameţiţi de băutură. Nikolas era agitat, dar şi ciudat de fericit şi uşurat. Până la urmă, în tatăl lui încă exista bunătate.

Unul dintre bărbaţi – probabil Toivo, deşi era prea întuneric şi distanţa prea mare ca să fii sigur – s-a întors pe partea cealaltă şi a mormăit un pic. Nikolas şi Joel şi-au ţinut respiraţia şi au aşteptat să adoarmă.

Hamul era pus.

— Bine, suntem gata, a şoptit Joel.

Vântul s-a domolit chiar atunci. Era de parcă şi pădurea se străduia să le asculte planurile.

— Acum suie-te pe ren şi luaţi-vă zborul.

— Hai cu noi, tată, te rog.

— Nu. V-aş trage înapoi.

— Blitzen e puternic. Şi iute. Ai putea să stai în sanie şi să ai grijă de Micuţul Kip. Nu poţi rămâne aici. Te vor ucide.

Toivo – da, era limpede Toivo – cu trupul lui lung şi slab mişcându-se cum stătea întins în întuneric, era foarte vizibil acum.

Nikolas nu-şi mai văzuse niciodată tatăl înspăimântat. Nici măcar când înfruntase ursul. Iar frica pe care i-o observa acum pe chip i-a făcut inima s-o ia la goană.

— Bine, a zis Joel. Mă urc în sanie. Trebuie să plecăm. Repede.

Nikolas s-a suit în spinarea lui Blitzen. Apoi s-a aplecat şoptind în urechea renului:

— Hai, băiete, cât de iute poţi tu. Hai să scăpăm de aici.

Acum Toivo era treaz de-a binelea. Îi lovea în cizme pe ceilalţi bărbaţi, strigându-le să se trezească.

— Evadează!

Blitzen trăgea din greu înspre un loc mai gol dintre copaci, luptându-se să treacă de la pas la trap.

— Haide, Blitzen. Poţi, băiete. Haide! E ziua de Crăciun! Foloseşte-ţi magia!

Nikolas a auzit un fluierat bizar, fâsâit, îngrozit, a văzut o săgeată gonind în aer. S-a ferit, salvându-şi capul în ultimul moment. Blitzen avea dificultăţi în trecerea la galop – cu greutatea saniei, a cuştii, plus Micuţul Kip, Joel şi Nikolas. O a doua săgeata a trecut foşnind.

Blitzen a câştigat viteză, dar nu suficient. Copacii erau prea apropiaţi. Şerpuia periculos printre ei. Nikolas, ţinându-se de ren pe viaţă şi pe moarte, s-a întors şi a văzut cum sania se înclină la stânga, aproape doborându-l pe Joel.

Abia de-şi putea aduna gândurile, în mintea lui era un haos de copaci, viteză şi teamă.

Acum zburau prin aer săgeţi şi pietre.

Iar atunci s-a întâmplat cel mai rău lucru cu putinţă.

Nikolas a auzit un ţipăt în spatele său – un urlet de durere care a sfâşiat noaptea. S-a întors şi a văzut cum din umărul tatălui, care stătea în picioare chiar pe marginea saniei, se iţea o bucată subţire de lemn, cu pene în capăt. Sângele şiroia deja pe cămaşa din petice.

— Tată! a strigat Nikolas chiar când altă săgeată i-a şuierat pe la ureche.

Atunci Nikolas a simţit cum greutatea lui Blitzen apasă în sus. Se întâmpla.

Dar când începeau să părăsească pământul, o piatră din catapultă l-a lovit pe Blitzen în piept. Probabil din cauza şocului sau a durerii, renul a încetinit pe moment. A încercat să-şi ia avânt şi să se ridice mai sus când treceau peste capetele oamenilor. Dar Nikolas îşi dădea seama că aveau probleme, se îndreptau *spre* copaci, şi nu peste ei. Ramurile pline de zăpadă îl biciuiau pe faţă şi înghiţea ace de pin, în timp ce în jur vâjâiau săgeţile, trasând linii negre prin beznă.

— Haide, Blitzen! a strigat Nikolas, cerându-i renului să sfideze gravitaţia.

Dar bietul Blitzen se chinuia. S-a prăbuşit iar la pământ şi a continuat să galopeze, străduindu-se să se ridice din nou.

— E prea… greu, a gemut Joel, cuprins de chinuri, ţinându-şi strâns umărul cu mâna.

Nikolas ştia că tatăl are dreptate, dar vedea că pomii din faţă se răreau.

— O să fie bine! a strigat Nikolas. Haide, Blitzen!

Nikolas a simţit picioarele lui Blitzen tropăind doar prin aer, o înălţare blândă, dar tot nu era în regulă. Întregul trup îi era încordat de efort, iar sania îi trăgea iarăşi în jos. Nikolas a încercat să-şi folosească şi el puterile magice. Teama îi transformase mintea într-un ciclon de gânduri, aşa că nu putea menţine o dorinţă suficient de mult, că aceasta îi şi zbura, ca o hârtie în vânt.

— Nu înţelegi! a strigat Joel. Viroaga! Râul!

Iar atunci Nikolas a priceput. Nu doar copacii le stăteau înainte, ca o piedică, ci şi pământul. Aceasta avea să dispară, să nu mai fie nimic, ca un orizont care era prea aproape, prea jos. Erau la doar câţiva metri depărtare de o cădere foarte, foarte adâncă şi întunecată în râu.

— Nu vei putea trece! Singura cale e zborul! a strigat Joel. E prea greu.

Dar Nikolas nu renunţa. Cu fiecare fărâmă din el, cu fiecare nerv din corp, cu fiecare moleculă, a sperat, s-a rugat şi a implorat magia – a lui şi a lui Blitzen – să funcţioneze.

— Haide, Blitzen! Hai, băiete, poţi! Zboară!

Renul s-a înălţat iarăşi în aer, dar foarte puţin.

S-au lovit de alte ramuri. Acum Joel se ţinea bine de cuşcă. Nikolas l-a auzit pe Micuţul Kip scâncind de teamă.

— Ah, nu! a zis elful. Ah nu, ah nu, ah nu, ah nu!

— Vă trag în jos! a zis Joel. O să sar.

Cuvintele au muşcat ca nişte dinţi din Nikolas.

— Nu, nu, tată! Nu sări!

S-a întors. Chipul lui Joel era acum străbătut de un alt soi de durere. Durerea de rămas-bun.

— *Nu!*

— Te iubesc, Nikolas! a strigat tatăl. Vreau să mă ţii minte prin ceva bun.

— Nu, tată! O să fie…

Acum erau chiar pe buza prăpastiei. Nikolas a simţit-o, înainte s-o vadă. Uşurarea subită, iuţirea pasului lui Blitzen, în clipa când Joel a dat drumul cuştii şi a căzut spre pământ. Nikolas – izbucnind în lacrimi – şi-a văzut tatăl ghemuit în zăpadă, micşorându-se tot mai mult şi, în cele din urmă, dispărând în întuneric.

Exact aşa cum dispăruse şi mama în bezna fântânii. Nikolas s-a simţit îngrozit când şi-a dat seama. Acum era singur pe lume.

Cu o povară mai uşoară şi hotărât să-şi ducă încărcătura în siguranţă, Blitzen s-a înălţat mult deasupra viroagei, iute şi puternic, dispărând departe, în ceruri.

Călărind prin aer

Tristeţea pe care o simţea Nikolas era incredibilă. Să pierzi pe cineva iubit e cel mai cumplit lucru din lume. Se face o gaură invizibilă prin care simţi cum cazi şi care pare interminabilă. Oamenii pe care-i iubeşti fac lumea reală şi durabilă, iar când ei dispar odată pentru totdeauna, nimic nu mai pare durabil. N-avea să mai audă niciodată vocea tatălui. N-avea să-i mai strângă niciodată mâinile puternice. N-avea să-l mai vadă niciodată purtând căciula roşie.

Lui Nikolas îi îngheţau lacrimile pe faţă în timp ce zbura prin aerul rece. Era cea mai tristă aniversare, cel mai trist Crăciun dintotdeauna. Se ţinea strâns de spinarea lui Blitzen, simţindu-i căldura şi privind doar din când în când înapoi, ca să fie sigur că sania şi cuşca mai erau acolo.

Cu urechea lipită de blana renului, putea auzi sângele pompând în trupul lui Blitzen. Acest sunet părea să-l fi înlocuit pe cel al galopului.

Plângea întruna de când tatăl sărise de pe sanie. Oare murise în cădere? Sau mai întâi au ajuns Anders şi Toivo la el? Oricum, se temea că rezultatul era acelaşi. N-avea să-şi mai revadă tatăl niciodată. Simţea asta, avea în inimă un gol ca un urlet.

Treptat, cerul s-a luminat.

— Îmi pare rău, a zis o vocişoară din spatele lui. E doar vina mea.

Nikolas nu prea-l auzise pe Micuţul Kip zicând mare lucru (în afară de „ah, nu”) până acum.

— Nu trebuie! a strigat Nikolas, ştergându-şi o lacrimă de la ochi. Nimic din toate astea nu-s din vina ta!

A trecut un pic de timp.

— Mulţumesc că m-ai salvat, s-a auzit iarăşi vocişoara.

— Ascultă, ştiu că tu crezi că tata a fost un om rău. Şi n-a fost frumos ce a făcut. Dar a făcut şi bine. Doar că a avut o slăbiciune. Noi nu aveam bani… Oamenii sunt complicaţi.

— Şi elfii, a zis Micuţul Kip.

Nikolas a privit lung în albul norilor de zăpadă din jur. Până şi căţăratul prin hornurile înguste sau zburatul prin văzduh păreau treburi mai uşoare decât încrederea în viaţă.

Şi totuşi, în timp ce Blitzen continua să galopeze, Nikolas ştia că trebuia să continue şi să-l ducă acasă pe Micuţul Kip. Pur şi simplu, trebuia să facă asta.

— Îmi eşti prieten, a zis Micuţul Kip.

Au zburat peste munte şi, de data asta, Nikolas a putut vedea imediat Elfhelm – Strada celor Şapte Curbe, turnul, primăria, Dealurile Împădurite şi lacul.

Până când Blitzen a aterizat chiar în mijlocul Câmpului Renilor, se adunase deja o mulţime. Nikolas nu era speriat, fiindcă acum nu-l mai putea speria absolut nimic. Îşi pierduse tatăl. Ce putea să existe mai înfricoşător pe lume? Nici măcar atunci când, coborând de pe ren, a văzut mulţimea despărţindu-se în două pentru a-i face loc lui Moş Vodol, care venea ţanţoş înspre ei, n-a simţit frică. Doar gol.

— Aşadar, s-a întors fiul lui Joel, Tăietorul de lemne, a zis Moş Vodol.

Nikolas a făcut semn cu capul spre cuşca de lemn.

— Ce se-ntâmplă aici?

— L-am adus înapoi în Elfhelm pe Micuţul Kip, a anunţat Nikolas, suficient de tare încât să-l audă toată lumea.

— Aşa este, Moş Vodol, a zis un elf zâmbitor, cu mustăţi albe, care venea înspre ei.

Era Moş Topo, urmat îndeaproape de Micuţa Noosh.

— Nikolas l-a salvat pe Micuţul Kip! Este vestea pe care o aşteptam cu toţii.

— Da, a zis Moş Vodol, zâmbindu-i fără chef lui Nikolas. Da, se pare că aşa este. Dar acum omul trebuie să se întoarcă în turn.

Mulţimea a vuit, nefiind de acord.

— Dar e ziua de Crăciun!

— Lăsaţi-l în pace!

Moş Topo a scuturat din cap.

— Nu. Nu şi de data asta.

— Gata cu toată bunăvoinţa asta! Moş Topo, să nu mai aud o vorbă de la tine. Omul trebuie să se întoarcă în turn. Şi cu asta, basta. Gata.

Însă mulţimea de elfi era tot mai furioasă, iar câţiva chiar i-au aruncat în cap lui Moş Vodol cu bucăţi foarte tari de turtă dulce.

Moş Topo şi-a luat o figură severă, pentru prima oară în viaţă.

— O să te pomeneşti cu o răzmeriţă. Băiatul de om e un erou.

Iar elfii au început să scandeze:

— Erou! Erou! Erou!

— Ah, elfi nerecunoscători! a urlat Moş Vodol cât l-au ţinut rărunchii, adică foarte, foarte tare. Chiar nu vă daţi seama câte-am făcut eu pentru voi? Cum v-am ajutat să trăiţi în siguranţă, punând capăt bunăvoinţei şi veseliei?

— Dacă stau să mă gândesc, mie-mi cam plăcea bunăvoinţa, a zis un elf.

— Şi nici veselia nu era tocmai de lepădat, a zis altul.

— Iar mie-mi lipseşte dansul spickle.

— Şi mie!

— Şi plata pe măsură! Cu trei monede de ciocolată nu se poate trăi.

— Şi să ne purtăm frumos cu cei care nu-s elfi.

Şi uite-aşa a tot continuat lista de plângeri, iar Moş Vodol, ales în

mod democratic conducător în Elfhem, şi-a dat seama că nu avea încotro.

— Bine, a spus. Înainte să hotărâm ce facem cu băiatul de om, haideţi să-l ducem acasă pe Micuţul Kip.

Un vuiet atotputernic s-a înălţat din mulţime şi mulţi elfi au început să danseze spickle, ceea ce era ilegal. Nikolas s-a uitat împrejur şi iarăşi a plâns, dar de astă dată lacrimile erau un pic şi de fericire. Acel soi de fericire pe care-l poţi simţi numai când te afli în preajma veseliei şi bunăvoinţei elfilor.

Un băiat pe nume Crăciun

Tatăl Micuţului Kip se numea Moodon, iar mama, Loka. Erau nişte bieţi muncitori, dar cu specializare, aşa că purtau tunici albastre. Moodon făcea turtă dulce, iar Loka făcea jucării, fiind specializată în titirezi, care traversau o perioadă grea în ultima vreme, de vreme ce elfii îşi pierduseră interesul pentru joc. Trăiau într-o căsuţă de la marginea satului, făcută din lemn, dar cu scaune, mese şi dulapuri din turtă dulce, nu departe de Dealurile Împădurite.

În tot cazul, nu asta este important. Important e că Nikolas nu mai văzuse niciodată pe cineva care să arate aşa de fericit ca Moodon şi Loka atunci când l-a adus pe Micuţul Kip în pragul casei lor.

— Incredibil! E un miracol! a spus Loka izbucnind în lacrimi. Mulţumesc foarte mult. Este cel mai frumos dar de Crăciun primit vreodată!

— Lui Nikolas ar trebui să-i mulţumiţi, a spus Moş Topo, împingându-l pe băiat în faţă.

— Ah, mulţumim, mulţumim, mulţumim, Nikolas.

Loka a îmbrăţişat genunchii lui Nikolas aşa de tare, de era să-l doboare.

— Cum te-aş putea recompensa vreodată? O să-ţi dau nişte jucării! Am multe făcute de mine – mai ales titirezi. Aşteaptă un pic.

— Iar eu o să-ţi fac *cea mai bună* turtă dulce! a zis Moodon.

Tatăl elf avea părul şi barba de un roşcat ca turta dulce. Arăta aproape ca şi cum ar fi fost făcut din turtă dulce.

Moş Vodol nu s-a putut abţine şi s-a încruntat văzând că i se mulţumeşte unei fiinţe umane.

— Să ştiţi că totuşi este un evadat, aşa c-ar trebui să se întoarcă în turn.

Lacrimi uriaşe au început să înceţoşeze ochii albaştri precum cerul ai Micuţului Kip.

Nikolas şi-a amintit de micuţa cameră a cuptorului, rece şi întunecoasă, în care fusese închis, şi şi-a dat seama – chiar atunci, pe loc – că oricât de sumbră i s-ar fi părut viaţa fără tatăl său, ar fi şi mai sumbră dacă şi-ar petrece-o încuiat într-un turn.

— După cum ai văzut, ar fi o decizie foarte nepopulară, a spus cu hotărâre Moş Topo.

— Ştiu că nu prea contează părerea mea, fiindcă nu fac parte din consiliu, dar cred că acest om este un erou fiindcă mi-a salvat fiul. Un adevărat erou de Crăciun! a spus Loka.

Şi până şi Mama Ri-Ri a fost de acord că Nikolas n-ar trebui să se întoarcă în turn.

— Cred că e cazul să rescriem unele dintre legile elfilor, a propus ea.

Moş Vodol nu era încântat. A mormăit. S-a fâţâit pe acolo. Un sabot din preajma lui s-a desprins din raftul pentru saboţi, a căzut şi a pocnit de podea. Toată lumea s-a holbat la sabot. Ştiau că asta s-a întâmplat din cauză că Moş Vodol era prost dispus.

— Moş Vodol! a zis Mama Ri-Ri consternată.

— Îmi pare rău. Dar e *om.* Ştim de ce-s în stare oamenii. Nu putem să ne înmuiem poziţia faţă de oameni, aşa, numai din cauza unui copil.

Moş Topo a plescăit din limbă gânditor.

— Dar îţi dai seama că omul ăsta o să te ajute să vinzi o grămadă de ziare…

Moş Vodol s-a oprit. Nikolas înţelegea că se frământa fiindcă ştia că era adevărat ce i se spusese. În cele din urmă, cu cea mai stinsă voce posibil, un cuvânt s-a strecurat pe la un colţ al gurii lui Moş Vodol:

— Poate.

Moş Topo a pus o mână pe umărul lui Nikolas. Sau a încercat. Trebuia să se întindă prea mult, aşa că l-a bătut uşurel pe braţ.

— Deci primeşte nişte scuze?

A urmat o pauză foarte lunga. Una mult mai lunga decât aceste două fraze, dar până la urmă pauza a luat sfârşit.

Moş Vodol a încuviinţat dând din cap puţin, cel mai puţin din cât a dat vreodată un elf sau un om care vrea să încuviinţeze ceva.

— Da.

— Ura! au strigat toţi cei care nu erau Moş Vodol.

— Cred c-ar trebui să facem o petrecere de Crăciun ca să sărbătorim, a zis Mama Ri-Ri.

Moş Vodol a ţâţâit:

— Dar *am avut* deja o petrecere de Crăciun, acum două zile.

— A fost o petrecere *groaznică*, s-a burzuluit Mama Ri-Ri. Haide. Merită şi el una!

— Aş fi foarte onorat, a spus Nikolas. Dar cred că eu şi Blitzen am vrea doar să ne odihnim diseară.

Loka s-a întors în încăpere ţinând în braţe şapte titirezi, un glob de nea, un ursuleţ de pluş şi o cutie cu creioane colorate. Titirezii, mai ales, erau foarte frumoşi. Toţi erau viu coloraţi – mai ales roşii şi verzi, pictaţi de mână. Erau cele mai frumoase jucării pe care le văzuse Nikolas vreodată. Abia puteau fi ţinute toate în braţe. Doi titirezi au căzut şi au început să se rotească pe podea.

Moş Topo a scos un biscuit din buzunar şi a ronţăit din el gânditor.

— Nu e minunat? Simplul act de a face daruri.

— Nu tocmai, a zis Moş Vodol.

— Sincer, a spus Nikolas, în timp ce Loka încerca să ridice jucăriile

de pe podea, doar un titirez îmi ajunge!

Loka a scuturat din cap, făcându-şi cozile lungi să se legene dintr-o parte în alta, aşa că au mai căzut şi alţi titirezi pe podea.

— Nu. Ai nevoie de mai mult de-un titirez. Titirezii sunt foarte importanţi. Te relaxează. Îţi mai alungă gândurile grele. Numai că trebuie să găsesc ceva în ce să îţi pun toate darurile.

Loka se uita în jur. Micuţul Kip a arătat înspre ciorapii tatălui său.

— Bună idee! a fost de acord Loka. Moodon, dă-ţi jos ciorapii.

— Ce?

— Sunt tocmai buni pentru toţi titirezii ăştia. Hai. Dă-i jos. Mai ai o grămadă.

Aşa că Moodon şi-a dat jos ciorapii de lână, în faţa tuturor. Nikolas a fost surprins să vadă ce picioare păroase au elfii. Mă rog, cel puţin aşa erau ale lui Moodon.

Odată ce ciorapii au fost scoşi, Loka a pus toate jucăriile în ei.

— Ia uite! Numai buni. Poate c-ar trebui să folosim mereu ciorapii când transportăm jucării. Poftim! Crăciun fericit!

Şi, deşi ciorapii plini de jucării nu îmbunătăţeau cu nimic situaţia, Nikolas s-a simţit un pic mai fericit ştiind că îi făcuse pe alţii fericiţi. Iar apoi şi-a luat la revedere de la Micuţul Kip şi a ieşit împreună cu Moş Topo afară, în seara rece, unde îi aştepta Blitzen, privindu-l cu nişte ochi iubitori care scânteiau ca zăpada.

Marea hotărâre

Blitzen s-a reîntors în Câmpul Renilor împreună cu Donner, Dasher, Vixen şi toţi ceilalţi, iar în următoarele câteva săptămâni Nikolas a observat că renilor părea să le placă simţul umorului cam năzdrăvan al lui Blitzen. Râdeau întotdeauna de ce făcea el. Ei, sigur, era imposibil de zis dacă renii chiar râdeau, fiindcă râsul de ren e greu de depistat, dar ochii le străluceau mai puternic atunci când se afla şi el prin preajmă.

Iar Nikolas locuia în căsuţa lui Moş Topo. A rămas acolo multe săptămâni. Mânca turta dulce delicioasă pe care i-o făcea Moodon şi-i plăcea să joace cărţi (toate fiind pictate de mână de Loka) cu Micuţa Noosh. Aceasta, ca toţi elfii, era uimitor de bună la jocurile de cărţi, dar din când în când îl mai lăsa şi pe el să câştige. Nikolas s-a adaptat bine şi s-a împrietenit cu elfii, nefiind niciodată cu nasul pe sus, indiferent de culoarea tunicii vreunui elf.

Dar tristeţea dinăuntrul său era grea. Încerca să-şi amintească de latura bună a tatălui său. Fusese întotdeauna acolo, dedesubt, precum culoarea roşie foarte aprinsă de sub murdăria de pe căciulă. Nikolas a spălat căciula şi o purta, fiind hotărât să păstreze vie acea latură bună înăuntrul său, să n-o piardă niciodată.

— M-am gândit, a spus Nikolas după o lună petrecută în Elfhelm. E vremea să mă întorc în lumea oamenilor.

— Păi, i-a răspuns Moş Topo, dacă asta e ceea ce îţi doreşti, atunci aşa ar trebui să faci.

Iar într-o bună zi chiar l-a pus pe Blitzen să-l ducă în zbor până în Kristiinankaupunki. În timp ce zbura, se mai uita din când în când după tatăl său, aşa cum îl căutase şi înainte. Dar sigur că nu era nici urmă de tată. Au aterizat pe acoperişul bisericii, iar Nikolas a coborât din turn. Şi-a petrecut ziua printre oameni. S-a uitat lung în vitrina magazinului de jucării, la păpuşile care reprezentau elfi, dar păreau mult prea rudimentare şi simple faţă de cum arătau elfii în realitate. A văzut păpuşa de pluş care-l reprezenta pe Regele Frederick. A văzut un băiat ieşind cu un ren de lemn. Şi-a amintit acea dorinţă arzătoare dinăuntrul său, atunci când se tot uita în vitrină împreună cu tatăl, când tânjea să aibă jucăriile pe care le-aveau alţi copii. Acum tot ce-şi dorea era să-l aibă alături pe tatăl său.

Intenţionase să se întoarcă la căsuţa lor, dar îşi dăduse seama că n-avea niciun rost. De ce ar alege să trăiască împreună cu o mătuşă răutăcioasă, când putea trăi într-un loc plin de bucurie şi magie? De ce să trăiască într-un loc atât de plin de lucruri care-i amintesc de un trecut care nu poate fi adus înapoi? Aşa că a luat o hotărâre. Avea să

trăiască pentru totdeauna cu elfii.

Însă, fiindcă se tot lovea cu capul de grinzile acoperişului din căbănuţa lui Moş Topo, s-a luat hotărârea ca Nikolas să aibă propria lui casă. Aşa că elfii i-au construit o casă din lemn de pin, cu mobilier din turtă dulce şi acadele. Singurul lucru pe care Nikolas ştiuse să-l ceară cu precizie de la arhitecţi era ca locuinţa să aibă vedere spre Câmpul Renilor. Aşa că au construit casa chiar la marginea porţiunii de iarbă acoperită cu nea, ceea ce însemna că-l putea vedea oricând pe Blitzen de la toate ferestrele ce dădeau spre sud.

Uneori, când Blitzen era binedispus, zbura în cercuri deasupra casei lui Nikolas, galopând iute prin aer pe la toate ferestrele de la etaj. Uneori i se alăturau şi ceilalţi reni – de obicei Prancer şi Comet, uneori şi Dasher, dar niciodată Donner, fiindcă ea era mult prea sensibilă. Nikolas se simţea norocos. Se gândea la mătuşa Carlotta şi la cum dormise afară, în frig. Existau multe feluri mai grele de trăit, ca băiat de unsprezece ani, decât înconjurat de magie, de elfi şi de reni.

Când a împlinit doisprezece ani, Nikolas a fost ales în Consiliul Elfilor după ce a fost nominalizat de Moş Topo. Până şi Moş Vodol a sprijinit această propunere, fiindcă ştia că ştirea va fi foarte bună pentru prima pagină a ziarului *Zăpada Zilei.* Mai cu seamă că Nikolas era cea mai tânără persoană numită vreodată într-o asemenea funcţie.

Apoi, când Moş Vodol s-a retras de la şefie pentru a se întoarce la munca sa în presă, s-au organizat alte alegeri. Pentru conducerea Elfhelm.

Nikolas a câştigat alegerile cu şapte mii nouă sute optzeci şi trei de voturi, cu un singur elf votând împotrivă.

Aşa că Nikolas a fost numit Moş Nikolas, ceea ce lui i se părea grozav de amuzant, căci nu avea decât doisprezece ani şi în mod evident nu era moş, dar aşa era obiceiul în Elfhelm. Mama Vodol, sora mai tânără şi mult mai veselă a lui Moş Vodol, a propus ca el să aibă un nume de elf, fiindcă Nikolas suna un pic asemănător cu nikalis, un soi de brânză făcută de troli, foarte dezgustătoare.

— Da, de acord, a spus Mama Ri-Ri. Nu vreau să mă gândesc la brânza cu mucegai ori de câte ori îţi spun numele!

— Ah, d-d-da, a zis Mama Breer, fabricanta de curele cam agitată.

Ea fusese numită de curând membră în consiliu, ca urmare a unui vot dat din simpatie după ce fusese tâlhărită de o bandă de spiriduşi.

— A-a-aşa este, a făcut ea. „Nikalis” e un cuvânt foarte urât. E a-ap-p-proape la fel de urât ca şi cum ai zice „pute ca o norociupă”. Sau „imposibil”. Trebuie să ne gândim la a-a-altceva.

Moment în care Moş Topo i-a întrerupt:

— Dar ce-ar fi să-l întrebăm chiar pe Nikolas? Iar lui nu i-a venit decât un singur nume în gând.

— Crăciun, a zis Nikolas.

— Ce-i cu Crăciunul? a bombănit Moş Vodol. Mai sunt şapte luni până atunci.

— Nu, adică ce-ar fi să-mi spuneţi Crăciun? Moş Crăciun.

Toţi elfii din sala de consiliu au încuviinţat din cap.

— Dar de ce acest nume? a întrebat Moş Topo, jucându-se cu un biscuit.

— Aşa îmi spuneau mama şi tata. Când eram mic. Fiindcă m-am născut în ziua de Crăciun. Era porecla mea.

— Moş Crăciun? a zis Moş Vodol cam neîncrezător. Nu sună prea memorabil.

— Mie-mi place, a zis Moş Topo. Molfăia la biscuit, cu firimituri în mustaţă. În fond, pe Micuţul Kip l-ai adus înapoi în ziua de Crăciun, nu-i aşa? Se potriveşte. Moş Crăciun.

— De Crăciun se fac daruri, a zis Mama Ri-Ri. Iar tu însuţi ai fost un dar. Un dar uman.

Nikolas simţea cum îl podidesc amintirile. O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz.

Moş Crăciun.

Şi-a amintit de acele Crăciunuri de demult, când trăiau ambii lui părinţi şi mergeau să cânte colinde în piaţa centrală din Kristiinankaupunki. Şi-a amintit de bucuria acelui ultim Crăciun când tatăl său îi arătase sania pe care i-o construise şi o ascunsese în pădure. Chiar şi păpuşa făcută dintr-un nap fusese deosebită pe atunci.

A zâmbit, ştergându-şi lacrima de bucurie, repetându-şi numele în gând.

— Eu cred că Moş Crăciun e perfect!

— Ura! a strigat Moş Topo, înghiţindu-şi ultima îmbucătură de biscuit. Să ne cinstim cu turtă dulce!

O ultimă vizită la Mătuşa Carlotta

Cel dintâi lucru pe care l-a făcut Moş Crăciun a fost să dea dezlegare la toate lucrurile pe care le interzisese Moş Vodol.

— Elfii trebuie să poată purta orice fel de tunică poftesc, a zis el. Fără tunici verzi, albastre şi toată povestea asta. Ah, şi pot sta la ce masă vor ei. Iar dansul spickle ar trebui încurajat. Şi cântatul are voie să fie din nou plin de veselie, iar mâncarea să fie savurată cu plăcere…

Elfii din Consiliul Elfilor au fost cu toţii de acord.

— Şi să fie veselie şi bunăvoinţă…

— Veselie şi bunăvoinţă! a spus Mama Ri-Ri. Serios? Asta poate fi un pic discutabil.

— Da. Poate că este. Dar elfii erau cândva fericiţi, iar acum pot să fie din nou.

Iar atunci s-a auzit un strigăt:

— Veselie şi bunăvoinţă!

Toată lumea o spunea. Ei, nu chiar toată lumea. De exemplu, nu şi Moş Vodol cel cu figură serioasă. Dar până şi el a reuşit să schiţeze un zâmbet firav.

Da, era limpede. Băiatul de om adusese fericirea înapoi în Elfhelm. Şi această fericire avea să rămână aici.

În seara aceea, Nikolas s-a suit în spinarea lui Blitzen şi a pornit într-o ultimă călătorie. Voia să vadă casa pe care o lăsase în urmă. Aşa că au zburat în linie dreaptă, iute ca gândul, înapoi spre cabana unde crescuse. Au aterizat lângă fântâna în care căzuse mama lui şi s-a aşezat pe ciotul unui copac care fusese tăiat de tatăl său. A intrat în căsuţa care încă mai mirosea vag a nap putred şi a văzut că mătuşa Carlotta nu era acolo. S-a aşezat şi a respirat încă o dată acel aer, ştiind că probabil era ultima dată când se întorcea aici.

Mai târziu, când zburau înapoi, a văzut-o pe mătuşa Carlotta mergând spre Kristiinankaupunki. Când treceau pe deasupra ei, ea s-a uitat în sus, iar Nikolas s-a gândit ce mult i-ar ajuta mătuşii în viaţă dacă ar crede şi ea în magie. Aşa că i-a strigat de acolo, de la mare înălţime.

— Mătuşă Carlotta! Eu sunt! Zbor pe-un ren! Sunt bine, dar n-o să mă mai întorc acasă!

Iar mătuşa Carlotta s-a uitat în sus, la ţanc ca să-l vadă pe Nikolas făcându-i cu mâna din cer, din spinarea unui ren. Dar şi ca să vadă ceva maro şuierând în viteză spre ea.

Fiindcă, vedeţi voi, în timp ce Nikolas voia ca mătuşa Carlotta să creadă în magie, Blitzen… ei bine, Blitzen avea alte gânduri. Şi a ţintit

la fix. Balega de ren i-a picat femeii drept în cap şi i-a murdărit cele mai bune haine de oraş.

— Animale nenorocite ce sunteţi! a strigat ea spre cer, curăţându-se furioasă de mizeria puturoasă şi închisă la culoare de pe faţă.

Însă până atunci Blitzen şi Nikolas dispăruseră iarăşi printre nori.

Cum să dansați spickle...

Cum şi-a petrecut Moş Crăciun următorii zece ani

1. Mâncând turtă dulce

După ce şi-a petrecut primii unsprezece ani doar cu supă de ciuperci, pe următorii zece i-a petrecut mâncând feluri de mâncare de-ale elfilor. Nu doar turtă dulce, dar şi gem de mur pitic, brioşe cu afine, supă dulce de prune, ciocolată, jeleu, dulciuri. Toate categoriile importante de hrană a elfilor. Era mereu de mâncare, la orice oră din zi.

2. Crescând

S-a făcut foarte înalt, de două ori cât cel mai înalt dintre elfi, adică Moş Vodol.

3. Vorbind cu renii

A început să-şi dea seama că renii au limba lor. Nu era o limbă pentru care să-şi folosească gura, dar era o limbă. Iar lui îi plăcea mai mult ca orice să se ducă şi să stea de vorbă cu ei. Vorbeau *mult* despre vreme, aveau şaptesprezece mii cinci sute şaizeci şi trei de cuvinte diferite pentru muşchi (dar numai unul pentru iarbă), considerau că coarnele explică universul, adorau să zboare şi credeau că oamenii erau doar nişte elfi care-au păţit ceva. Prancer era cel mai vorbăreţ şi spunea mereu glume, Donner era mereu darnică cu complimentele, Cupidon vorbea despre dragoste, Vixen era incredibil de posacă şi adora să pună întrebări profunde („Dacă un copac cade în pădure şi nu e nimeni să-l vadă, atunci cade el cu adevărat?”), Comet spunea doar aiureli, iar Blitzen era mereu destul de tăcut, dar lui Nikolas compania lui îi plăcea cel mai mult.

4. Aranjându-şi imaginea

Fireşte, Nikolas avea nevoie de haine speciale, fiindcă nu existau costume de elf care să i se potrivească. Aşa că Mama Breer i-a făcut o curea (de piele neagră, cu o cataramă argintie foarte elegantă), un elf pe nume Încălţător (da, pe bune!) i-a făcut cizme, iar croitorul satului, Moş Loopin, i-a făcut hainele, care erau de cel mai aprins roşu.

5. Purtând căciulă

Căciula tatălui său, mai exact. Curată, proaspătă şi având iarăşi acea culoare aprinsă.

6. Fiind vesel

În fiecare zi, nu doar că îşi purta costumul său roşu şi alb, la care îşi

asorta cureaua neagră lucitoare şi ghetele, dar era hotărât să fie cât de vesel putea, fiindcă cea mai uşoară cale să-i faci pe alţii fericiţi este să fii tu însuţi fericit, sau măcar să te porţi de parcă ai fi. Aşa procedase mama lui. Şi chiar şi tatăl lui, odată ca niciodată.

7. Scriind

A scris cele trei cărţi cel mai bine vândute ale acelui deceniu în Elfhelm, vânzând peste douăzeci şi şapte de exemplare din fiecare. *Cum să fii vesel: Ghidul lui Moş Crăciun pentru fericire*, *Mersul săniilor pentru To(n)ţi* şi *Vorbind cu renii.*

8. Lucrând

Muncea din greu ca şef al Consiliului Elfilor. A înfiinţat grădiniţe şi parcuri de joacă. A participat la toate şedinţele plicticoase. A negociat un pact de pace cu trolii. Şi a transformat iarăşi Elfhelm într-un loc fericit, cu jucării şi dans spickle.

9. Amintindu-şi

Se gândea adesea la tatăl lui. Se gândea şi la lumea oamenilor pe care o lăsase în urmă şi se întrista din cauză că semenii lui, oamenii, nu se puteau bucura de minunăţiile din Elfhelm. A început să se gândească, treptat, de-a lungul anilor, despre cum ar putea să ia ceva din bunătatea de aici – ceva din magie – şi s-o răspândească şi prin lumea oamenilor.

10. Făcându-şi prieteni

Nikolas nu avusese niciodată prieteni înainte. Acum avea şapte mii nouă sute optzeci şi trei de prieteni. Erau în mare parte elfi, dar nu-l deranja, fiindcă elfii sunt cei mai buni prieteni cu putinţă.

Răi şi drăguţi

Aşadar, Nikolas şi-a făcut o mulţime de prieteni fantastici printre elfi şi era un fel de model pentru Micuţul Kip şi Micuţa Noosh (care acum nu mai erau aşa mici şi li se zicea pur şi simplu Kip şi Noosh).

— De ce crezi că sunt unii oameni răi? l-a întrebat Kip într-o zi.

Nikolas îi luase, pe el şi pe Noosh, la o lecţie de condus sania. Mergeau împreună în aceeaşi sanie, care avea o banchetă comodă făcută de Moş Topo. Kip era frumos, pentru un elf, cu păr negru ca pana corbului şi gropiţă în bărbie, în timp ce Noosh încă mai avea un aer de sălbăticiune fericită. Ea îl făcea mereu pe Nikolas să se gândească la un foc care împrăştie o căldură prietenoasă, transformat în elf.

Se aflau undeva pe deasupra Norvegiei. Deşi erau în toiul zilei, pe deasupra Norvegiei puteai întotdeauna zbura în siguranţă, fiindcă tot numai opt oameni locuiau acolo.

Noosh ţinea hăţurile, privind înainte, în vreme ce Blitzen, Donner şi toţi ceilalţi reni despicau văzduhul.

— Majoritatea oamenilor sunt pur şi simplu un amestec de lucruri bune cu câteva lucruri rele, a spus Nikolas.

— La fel ca renii, a zis Noosh.

— Bănuiesc că da.

— Dar cu renii e uşor, a zis Kip, scoţând din buzunar o bucată de hârtie şifonată.

I-a dat-o lui Nikolas. Kip trăsese o linie în mijloc şi scrisese pe o parte „Răi” şi de alta „Drăguţi”.

— Biata Vixen, a zis Nikolas, văzând că ea era singura dintre reni care apărea pe lista cu cei răi.

— Păi, alaltăieri a muşcat-o pe Dancer.

— Zău?

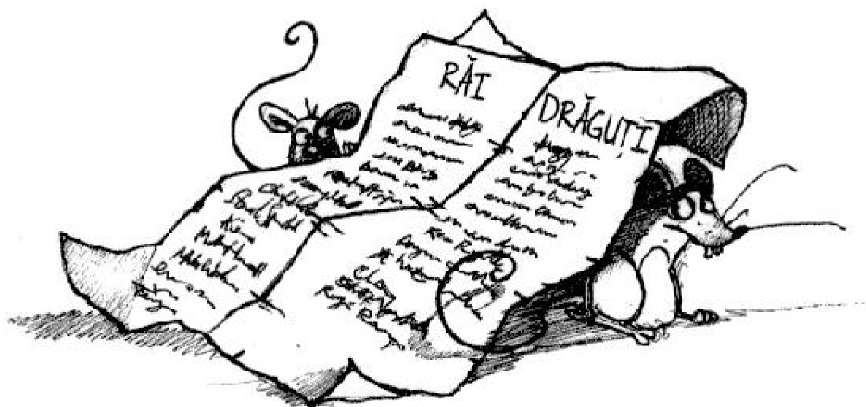
— Dar şi Prancer a fost pe listă, săptămâna trecută. Şi atunci i-am zis că-i voi da un biscuit dacă se poartă frumos.

Nikolas s-a gândit la asta un pic, dar gândul i s-a topit de îndată, întocmai ca zăpada la soare.

Noosh a virat uşor sania, cu grijă, ca să evite un nor de ploaie ce se ivea în faţă. Era cea mai bună conducătoare de sănii din Elfhelm în acel moment, nu încăpea nicio îndoială.

— De ce nu le faci vreo magie? La oameni mă refer, a zis Noosh.

— Ho, ho, Noosh! Nu-i chiar aşa uşor. Haide, am face bine să ne-ntoarcem la Elfhelm. Te aşteaptă bunicul, iar pe tine părinţii, Kip. Şi renilor o să li se facă foame.

— Săptămâna viitoare fac douăzeci şi doi de ani, i-a spus Nikolas lui Moş Topo, la câteva minute după ce aterizaseră.

Dădeau renilor de mâncare, în timp ce Noosh şi Kip exersau mişcările dansului spickle. Moş Topo s-a uitat la Nikolas. Şi trebuia să se uite cam departe acum, fiindcă Nikolas avea peste un metru şi optzeci de centimetri înălţime. Era mai înalt decât fusese tatăl lui. Da, Nikolas era un om înalt, puternic, zâmbitor şi frumos, care – în ciuda zâmbetului – avea mereu o uşoară încruntare. De parcă ar fi fost mereu derutat de ceva, de un mister pe care încă nu-l descifrase întru totul.

— Da, ştiu, a zis Moş Topo, în vreme ce o adiere îi gâdila mustăţile albe.

— Ce zici, oare la vârsta asta voi găsi ce mi-este menit să fiu?

— Poate. Dar o să-ţi dai seama când anume te vei descoperi, fiindcă din acel moment nu vei mai înainta în vârstă.

Nikolas ştia asta. Ştia că toţi cei care aveau magia elfilor nu mai îmbătrâneau dincolo de vârsta la care erau cu adevărat mulţumiţi de ceea ce deveniseră.

— Dar ţie ţi-a luat nouăzeci şi nouă de ani, nu-i aşa?

Moş Topo a oftat.

— Da, dar asta-i ceva foarte neobişnuit, a zis el dându-i Vulpii un biscuit. Uite, morocănoasă dragă.

— Dar…

— Nu te gândi la asta. Uită-te la Blitzen. Uită-te la coarnele lui. Nu s-au mai schimbat de doi ani. El şi-a găsit vârsta perfectă fără ca măcar să se gândească la asta.

Nikolas s-a uitat în spate, spre Calea Principală care ducea la Strada celor Şapte Curbe. S-a uitat la sabotul uriaş atârnat pe faţada meşteşugarilor de saboţi şi la titirezul mic pictat pe firma fabricanţilor de jucării. A văzut-o pe Minmin la chioşcul ei de ziare, vânzând *Zăpada Zilei.* Fiecare elf avea un ţel. Apoi şi-a întors iarăşi privirea

spre câmp, la reni şi la lacul oval – care astăzi nu prea mai semăna cu o oglindă, căci apa era vălurită de o adiere.

— Trebuie să fac ceva. Ceva important. Ceva bun. N-are sens să fiu conducătorul elfilor dacă nu îi conduc *undeva.*

— Păi, a zis Moş Topo uşurel, indiferent ce vei decide să faci, ştii că noi toţi te vom susţine. Toată lumea te iubeşte. Toată lumea e nespus de fericită, cum n-am mai fost de la domnia Mamei Ivy, demult. Până şi Moş Vodol a ajuns să te placă mult…

Nikolas a râs zgomotos.

— Asta nu prea-mi vine să cred.

— A, ba da, a zis Moş Topo. Bunătatea a învins în el. Iar bunătatea se răspândeşte departe şi mult, dincolo de sat. Ai auzit că spiriduşii nu mai cultivă hewlip? Şi n-au mai fost tâlhării de când i s-au furat curelele Mamei Breer… Turnul stă gol deja de un an, iar trolii nu ne mai deranjează, deşi cred că asta-i mai degrabă din cauză că ştiu că stai tu aici şi circulă o legendă. Moş Crăciun – Ucigaş de Troli, ha, ha!

Nikolas a dat din cap şi şi-a amintit, cu vinovăţie, de acea zi din turn.

— O să găseşti tu ceva. Şi o să fie ceva bun. Ei te admiră. Toţi te admirăm. Şi nu doar fiindcă eşti de două ori mai înalt ca noi!

Lui Nikolas şi lui Blitzen asta li s-a părut foarte amuzant.

— Ho, ho, ho! a făcut el, dându-i un morcov renului.

Apoi Nikolas s-a gândit la ceva:

— Hmmm, de unde pot să fac rost de-un telescop?

Cum să fii vesel chiar și atunci când ți-e greu

1. Mănâncă mai multă turtă dulce, ciocolată, gem și tort.

2. Spune cuvântul „Crăciun".

3. Fă-i cuiva un cadou. Cum ar fi o jucărie, o carte, o vorbă bună sau o îmbrățișare.

4. Râzi, chiar dacă nu-i nimic de râs. Mai ales atunci.

5. Gândește-te la o amintire fericită sau la un viitor fericit.

6. Poartă ceva roșu.

7. Crede.

(extras din *Cum să fii vesel: Ghidul lui Moș Crăciun pentru fericire*)

Moş Crăciun caută adevărul

Apoi, în ziua următoare, Nikolas s-a îndreptat spre Dealurile Împădurite cu un dar. Ori de câte ori mergea în vizită la cineva cu care nu se mai văzuse de mult, îi ducea un dar. Nimic nu-l făcea să se simtă mai bine ca gestul de a dărui. Iar astăzi darul pe care-l ţinea în mână era un telescop făcut de Picklewick, elful care strigase la el demult, când era pe acoperiş. Elfului îi părea încă rău pentru asta, indiferent de câte ori îi spusese Nikolas că nu este cazul.

Oricum, Moş Topo avusese dreptate. Pe dealuri nu mai creşteau plante de hewlip. Mai erau încă nişte petice pustii de pământ unde nu se plantase nimic în loc, dar în rest erau doar muri pitici şi pruni.

A mers până a ajuns la o căsuţă galbenă cu acoperiş de paie. Era foarte, foarte mică. A ciocănit la uşă şi a aşteptat. În curând, a apărut un spiriduş mic, cu păr lung şi chip de înger.

— Bună, Spiriduşă a Adevărului, a zis el.

Fiinţa i-a răspuns cu un zâmbet larg de spiriduş.

— Bună, Nikolas, a zis ea. Sau ar trebui să-ţi spun Moş Crăciun? Sau ar trebui să îţi spun… *Santa Claus?*

— Santa Claus? s-a mirat Nikolas. Ce înseamnă?

Spiriduşa a chicotit.

— A, e doar un nume pe care ţi l-au pus spiriduşii. Traducerea cuvânt cu cuvânt ar fi „Omul ciudat cu burtă mare”.

— Fermecător!

I-a întins telescopul.

— Asta e pentru tine. M-am gândit că ţi-ar plăcea, mai ales că ai privelişti aşa de frumoase pe-aici.

Nikolas a simţit un fior de bucurie văzând cum i se luminează privirea Spiriduşei Adevărului.

— O baghetă magică de privit! Cum de-ai ştiut că-mi doream una?

— Ah, am ghicit.

Spiriduşa a dus telescopul la ochi şi a privit spre Elfhelm.

— O! Ooo! Totul e la fel, dar mai mare!

Iar apoi l-a întors invers şi a făcut totul să pară mai mic.

— Ha! Ia te uită! Micul Moş Crăciun, spiriduşul.

— Ho, ho, ho!

— În tot cazul, haide, intră! Intră.

Nikolas s-a strecurat în căsuţa mică, într-o cameră galbenă cu pereţii plini de farfurii de spiriduş foarte drăguţe. S-a aşezat pe un scăunel de lemn şi trebuia să îşi ţină capul plecat. Era cald în cameră şi mirosea frumos. A zahăr şi scorţişoară şi parcă era şi-o vagă aromă de brânză.

Spiriduşa a zâmbit.
— De ce zâmbeşti?
— Cred că încă sunt un pic îndrăgostită de tine. După ce mi-ai salvat viaţa atunci.
Spiriduşa s-a înroşit la faţă. Nu voise să spună asta, dar dacă eşti spiriduş al adevărului nu te poţi abţine.
— Adică, ştiu că noi doi nu ne-am fi potrivit. Un spiriduş şi un om. Eşti mult prea înalt şi urechile tale rotunde îmi dau coşmaruri.
Apoi a oftat, privind în jos la podeaua cu dale galbene.
— Tare-aş vrea să nu fi spus asta, a adăugat ea.
— Nu-i nimic. Sunt sigur că lumea e plină de spiriduşi drăguţi.
— Nu. Nu. Spiriduşii sunt surprinzător de plictisitori. Dar adevărul este că-mi place să fiu singură.
Nikolas a aprobat-o dând din cap.
— Şi mie.
A urmat o tăcere un pic stânjenitoare. Nu chiar o tăcere, fiindcă se auzea un mic râcâit, un sunet ca de molfăit – un sunet care îi era cunoscut lui Nikolas, dar nu-şi dădea seama de unde.
— Am citit mereu despre tine în *Zăpada Zilei.* Pari să fii foarte celebru.
— Hm, da.
Nikolas a privit pe ferestruică, spre una dintre cele mai frumoase privelişti a Elfhelmului, cu muntele uriaş în depărtare. S-a uitat spre turnul dezafectat. Apoi a văzut un şoarece bătrân şi firav, mestecând la o bucată puturoasă de brânză de trol. Ăsta era sunetul pe care-l auzise.
Nu era cu putinţă. Şi totuşi, da. Era Miika.
— Miika! Miika! Chiar tu eşti?
Miika a întors capul şi s-a uitat o clipă la Nikolas.
— Miika, tu eşti. Ce minunat.
— De fapt, îl cheamă Glump, a zis Spiriduşa Adevărului. L-am găsit aşteptând acasă la mine când am fost eliberată din turn. Îi place mereu mâncarea pe care i-o dau. Mai ales brânza trolilor.
— E ceva mai bună ca napul, nu? l-a întrebat uşurel Nikolas pe şoarece.
— Brânză, a zis Miika. Brânza e reală. Am brânză.
Privind şoarecele, Nikolas s-a gândit la copilăria lui, aflată de-acum la mai mult de zece ani şi-o ţară întreagă depărtare. S-a gândit la tata, la mama şi la mătuşa Carlotta. Era ciudat. Faptul că vedea pe cineva – chiar şi un şoarece – cu care împărţise aceeaşi cameră îi deschidea o uşă către o sumedenie de amintiri. Dar Miika nu părea emoţionat şi-şi ronţăia în continuare brânza.
— Nu înţeleg, a spus Spiriduşa Adevărului.
Nikolas era cât pe ce să-i spună că Miika îi era de fapt un vechi

prieten, dar privind rozătorul molfăind fericit brânza a hotărât să păstreze informaţia asta doar pentru el. Miika era în mod limpede mulţumit cu noua sa casă din pădure.

— Nu contează… Am auzit că voi, spiriduşii, nu mai sunteţi violenţi.

— Ah, a zis Spiriduşa Adevărului. Încă ne place mult *ideea* de capete explodând. Dar ştii ce se întâmplă? După aceea te simţi foarte pustiit pe dinăuntru. Şi, în tot cazul, am inventat asta…

S-a dus la un sertar şi a scos ceva. Era un soi de tub făcut din hârtie groasă, de un roşu aprins.

— Apucă de capătul ăla şi trage, a zis ea, ţinând de celălalt capăt.

Au tras şi s-a auzit un BUM! foarte puternic.

Miika a scăpat brânza, apoi a ridicat-o iarăşi cu gheruţele lui mititele.

Spiriduşa Adevărului ţipa de încântare.

— Nu ţi se pare minunat?

— Ooo. Nu mă aşteptam la aşa ceva.

— Eu le zic „pocnitori”. Poţi să bagi mici daruri înăuntru. Şi e mai puţin de curăţat decât când explodează un cap de trol. Aşadar, ce te aduce pe-aici?

— Am venit pe la tine fiindcă trebuie să vorbesc cu cineva care poate fi sincer cu mine. Pot să vorbesc cu elfii, dar ei sunt prea preocupaţi să fie buni şi de aceea nu-s mereu foarte pricepuţi la a spune adevărul. Dar tu eşti.

Mica fiinţă a încuviinţat.

— Eu cu adevărul mă ocup.

Nikolas a ezitat. Se simţea uşor stânjenit. Era aşa de mare şi înalt, pe lângă un şoarece şi un spiriduş, şi totuşi şoarecele şi spiriduşa ştiau cu precizie cine sau ce erau. Îşi găsiseră locul în lume.

— Chestia e că… eu sunt om, oarecum, dar am şi puteri magice. Sunt Nikolas. Dar sunt şi Moş Crăciun. Sunt aşa, cu fundul în două luntri. Dar e greu. Mi s-a spus că nu trebuie decât să-mi dau seama ce vreau să fac. Elfii spun că eu fac bine. Dar ce bine fac eu?

— Ai stabilit Ziua Bunăvoinţei, în cinstea Mamei Ivy. Ai permis dansul spickle. Ai dat tuturor elfilor mai mulţi bani de ciocolată. Ai înfiinţat noua grădiniţă pentru elfi. Şi parcul. Şi muzeul saboţilor. Şi ai transformat închisoarea la loc în Turn de Întâmpinare. Cărţile tale încă merg bine. Nu că m-aş da eu în vânt după aiurelile acelea de ghiduri pentru elfi. Ţi-ai luat examenul de condus sania. Le predai tinerilor elfi zburatul cu sania.

— *Toată* lumea trece examenul de condus sania. Şi, da, predau un pic, dar nu ştiu dacă ăsta îmi este destinul.

Spiriduşa Adevărului a încercat să se concentreze.

— L-ai salvat pe Micuţul Kip.

— Acum zece ani.

— Da, poate că trăieşti din vechea glorie, dar numai un pic, a zis Spiriduşa Adevărului, cu un aer solemn. Dar elfii chiar te admiră.

— Ştiu că mă admiră. Dar n-ar trebui. Au nevoie de un ţel. Un ţel adevărat. Iar eu nu le-am oferit asta.

Spiriduşa Adevărului s-a gândit la asta şi a aşteptat să-i vină adevărul. A durat o clipă, două. De fapt, trei clipe. Apoi şi-a dat seama.

— Uneori, a spus ea, cu ochii strălucindu-i, mari şi luminoşi, unele fiinţe le admiră pe altele nu pentru ceea ce sunt, ci pentru ceea ce ar putea deveni. Pentru ceea ce ştiu că ar putea fi. Ei văd în tine ceva special.

Acum Miika îşi terminase brânza şi a traversat masa în goană. I-a sărit în poală lui Nikolas.

— Ah, îi place de tine, a zis Spiriduşa Adevărului. E ceva rar. De obicei e foarte pretenţios. Ia uite ce te-admiră. La fel ca elfii.

— Da, îmi place de tine, a zis Miika, în felul său încet, şoricesc, chiar dacă nu eşti un produs lactat.

— Toată lumea te admiră.

În timp ce Spiriduşa Adevărului vorbea, Nikolas simţea ceva foindu-se în el. Acea senzaţie dulce şi caldă. Senzaţia de magie, speranţă şi bunătate, cea mai plăcută din lume. Din nou, aceasta îi spunea ceea ce ştia deja de zece ani. *Nimic nu era imposibil.* Însă, în plus, acum simţea că se afla în Elfhelm cu un scop. Probabil că n-avea să poată fi niciodată un elf adevărat. Dar acum se afla aici şi, ca în cazul tuturor fiinţelor în viaţă, i se întrezărea un scop.

— Îţi stă în puteri să faci bine, iar tu ştii asta.

Da, *chiar ştia* că-i stă în puteri să facă bine, şi avea să găsească o cale să pună asta în aplicare. O cale să reunească acele faţete ale sale, cea de Nikolas şi cea de Moş Crăciun. Avea să reunească ceea ce însemna om cu ceea ce însemna magie în el şi poate că într-o bună zi va putea schimba nu doar Elfhelm, dar şi vieţile oamenilor.

Spiriduşa Adevărului strâmba din nas. Feţişoara ei triunghiulară era acum căzută pe gânduri. Apoi, din senin, a lansat un cuvânt:

— Dăruitul!

— Cum?

— Dăruitul te face pe tine fericit. Am văzut ce figură aveai când mi-ai dat bagheta de privit. Era tot o faţă mare şi ciudată de om, dar una atât de fericită!

Nikolas a zâmbit şi şi-a frecat bărbia.

— Dăruitul, da. Dăruitul… Îţi mulţumesc, Spiriduşă a Adevărului. Îţi sunt dator câte-n lună şi-n stele.

Spiriduşa Adevărului a zâmbit şi mai tare.

— Această căsuţă modestă şi aceste Dealuri Împădurite îmi sunt de

ajuns.

Atunci Miika a trecut peste genunchiul lui Nikolas şi a vrut să sară pe podea, aşa că Nikolas a întins palma, ca să se suie şoarecele în ea, iar apoi l-a coborât uşor şi l-a pus jos.

— E mai bună brânza ca napul, nu-i aşa? a întrebat Nikolas.

— Bineînţeles că da, a zis Miika.

Iar Nikolas a părut să înţeleagă.

Nikolas s-a ridicat din scăunelul foarte mic şi a ieşit din casă, mergând cocoşat.

Spiriduşa Adevărului s-a gândit la ceva în timp ce Nikolas cobora dealul, mergând spre Elfhelm.

— A, şi-ar trebui să-ţi laşi barbă! Chiar ţi-ar sta bine.

Peste patruzeci de ani.

DEZVĂLUIRI CU MOȘ CRĂCIUN ÎN

PREȚ 2 MONEDE DE CIOCOLATĂ

Zăpada Zilei

Cotidianul favorit al tuturor elfilor

EXCLUSIV: MOȘ CRĂCIUN ÎȘI DEZVĂLUIE NOUA ÎNFĂȚIȘARE

Moș Crăciun a fost zărit pe Câmpul Renilor, în acest sfârșit de săptămână, purtând barbă. În exclusivitate pentru Mama Jingle, corespondenta departamentului Politic al cotidianului Zăpada Zilei, Moș Crăciun a declarat: „Da, este adevărat. Aceasta este o barbă și se află pe fața mea. Dar, sincer, aș prefera să vorbim despre nevoia de mai multă bunăvoință și..." Așadar, iată. Barba lui Moș Crăciun este adevărată.

Vezi în paginile 33–47

CUM SĂ ARĂȚI CA MOȘ CRĂCIUN

Magia dăruitului

Anumitor oameni le ia mult până îşi dau seama cu exactitate care le este menirea în viaţă. În cazul lui Nikolas i-a luat încă patruzeci de ani.

Acum avea şaizeci şi doi de ani. Nu doar că-şi lăsase barbă, aşa cum îi sugerase Spiriduşa Adevărului, dar era şeful Consiliului Elfilor de Foarte Mult Timp.

În tot acel timp, păstrase şi sporise fericirea în Elfhelm. Organizase seri săptămânale de dans spickle (pe melodii cântate de Tomtegubbi) la primărie, dăduse jucării gratuite fiecărui elf nou-născut, transformase turnul în atelier de jucării, înfiinţase o Universitate pentru Fabricanţi de Jucării Moderne, dezvoltase Şcoala de Cursuri de Sănii, stabilise o alianţă Spiriduşi-Elfi, semnase un tratat de pace cu trolii, inventase plăcinta cu carne tocată, vinul de Xeres, omuleţii de turtă dulce şi ridicase venitul minim al elfilor la cinci sute de monede de ciocolată pe săptămână.

Dar tot simţea că trebuia să facă mai multe. Ştia că trebuia să facă mai multe fiindcă încă mai îmbătrânea de pe o zi pe alta. Majoritatea elfilor – cu excepţia lui Moş Topo şi a altor câţiva – se opreau din avansarea în vârstă pe la patruzeci de ani, şi în cazul lui devenea un pic caraghios. Îi lua prea mult să-şi găsească ţelul în viaţă. Adora să ajute elfii, dar era vremea să ajute şi oamenii, încă mai era unul dintre ei şi conta acea latură a lui. Oamenii pe care-i lăsase în urmă, în lumea lor, una care prea adesea era plină de pierderi, durere şi tristeţe. Le putea simţi. Noaptea stătea treaz întins în pat şi auzea vocile lor în gând. Putea simţi întreaga lume acolo. Cu bine şi cu rău. Cu răi şi drăguţi.

Primăvara, într-o noapte de duminică fără lună, l-a luat pe Blitzen de pe câmp şi a zburat peste munte.

Nu exista sentiment mai plăcut decât să zbori pe cer în spinarea unui ren. Chiar şi după ce făcuse asta o viaţă întreagă, Nikolas – care acum era atât de obişnuit cu numele de Moş Crăciun, încât îşi zicea aşa şi singur – iubea senzaţia magică de a vâjâi pe cer. Au tot zburat. Au trecut direct peste Finlanda, peste pădurea unde îşi văzuse ultima oară tatăl, căutându-l, aşa cum îl căuta din priviri ori de câte ori zbura. Era o prostie din partea lui. Tatăl său murise de mult, dar era un obicei vechi. Au zburat mai departe, peste sudul Danemarcei, peste oraşe mai mari şi mai mici, peste micul port de pescari din Helsinki, unde traulerele şi alte feluri de ambarcaţiuni îşi aşteptau pescarii care să le scoată iarăşi în largul mărilor aspre.

Moş Crăciun îşi dorea cu disperare să vorbească cu unul dintre

semenii lui, dar se jurase demult elfilor că le va păstra taina. Ştia că aveau dreptate. Probabil că încă nu se putea avea încredere în oameni când venea vorba de elfi şi magia lor. Dar totul era din cauză că viaţa oamenilor era atât de grea.

Şi astfel au tot zburat, mai departe, peste regatul Hanovrei, peste Olanda şi Franţa. Tărâmurile de jos erau toate întunecate, dar cu scurte izbucniri de lumină venind dinspre toate focurile şi felinarele stradale care străluceau în oraşe. Când, în cele din urmă, i-a cerut lui Blitzen să se îndrepte înspre casă, Moş Crăciun s-a gândit că toată viaţa oamenilor – şi cu siguranţă acea viaţă pe care şi-o amintea el – era asemenea acestui peisaj. Întunecată, cu izbucniri ocazionale de lumină.

În timp ce zbura înapoi către nord, sub cerul lipsit de lună, şi-a dat seama că, deşi probabil nu ar fi fost în stare să trăiască din nou printre oameni, tot îl mai sâcâia întrebarea: cum ar putea să le îmbunătăţească el viaţa? Cum să le-o facă mai fericită?

În ziua următoare, a pus aceeaşi întrebare într-o şedinţă a Consiliului Elfilor.

— Trebuie să găsim o cale pentru a răspândi cât mai multă fericire posibil, a spus el.

Moş Vodol a ajuns un pic mai târziu, ţinând strâns în mâini un teanc de daruri.

— La mulţi ani de ziua ta, Moş Vodol! a zis Moş Crăciun.

I-au cântat cu toţii „Mulţi ani trăiască”. După ce a luat loc, Moş Vodol s-a întors zâmbind către bunul său prieten, Moş Crăciun, şi i-a spus că şi-ar dori să poată da timpul înapoi şi să schimbe ziua când îl azvârlise în închisoare.

— Dar toată lumea este fericită, a spus Mama Noosh, care era acum o jurnalistă de succes, având funcţia de corespondent-şef la departamentul pentru reni de la *Zăpada Zilei.*

— Toată lumea *de aici* e fericită, a corectat-o Moş Crăciun. Dar eu vreau să răspândesc această fericire şi dincolo de munte.

S-a auzit un oftat colectiv, de la toţi cei aflaţi de faţă, deşi nu era prea multă lume, fiindcă jos, în sala primăriei, se desfăşura un concurs de mâncat tort.

— Dincolo de munte? a întrebat Moş Topo. Dar este mult prea periculos. Totul e perfect la noi. O să fie haos dacă află toţi oamenii că suntem aici! Fără supărare, Moş Crăciun.

Moş Crăciun a dat din cap gânditor şi s-a scărpinat în barbă, care acum era la fel de albă ca mustăţile lui Moş Topo. Moş Topo avea mereu păreri pertinente şi nici cea de data asta nu făcea excepţie.

— De acord, Moş Topo, de acord. Dar dacă am face noi ceva care să le aducă doar un strop de magie? Ceva care să le mai lumineze vieţile?

— Dar ce? a întrebat Moş Vodol, care îşi deschidea un cadou primit

de ziua lui. Ah, un ren de pluş! a ţipat bucuros. Seamănă leit cu Blitzen! Mulţumesc, Moş Crăciun.

— Cu plăcere, a zis Moş Crăciun.

Şi a urmărit bucuria de pe chipul lui Moş Vodol, gândindu-se – aşa cum făcea adesea – la magia dăruitului. S-a gândit la ziua în care lui i se dăruise sania. Şi la momentul când, peste câţiva ani, primise păpuşa din nap. Chiar dacă o sanie este ceva mult mai important decât un nap, senzaţia fusese aceeaşi când le primise pe fiecare. Spiriduşul Adevărului avusese dreptate. La dăruit se pricepea el.

Iar ceva mai târziu, la miezul acelei nopţi, i-a venit ideea.

Era cea mai importantă şi mai nebunească idee care-i venise vreodată.

Ideea urma să implice multe lucruri. Înainte de toate, era nevoie de multă muncă susţinută. Dar elfii iubeau munca – dacă era amuzantă – aşa că avea să se asigure că într-adevăr *era* amuzantă. Trebuia să fie astfel, fiindcă, dacă nu se amuzau, totul urma să fie un mare eşec. Avea să transforme turnul dintr-un simplu atelier de jucării în cel mai mare atelier de jucării imaginabil.

Planul îi implica şi pe reni. Da, urma să fie nevoie de toţi renii. Îi trebuia Blitzen ca să deschidă calea, fiindcă nimeni nu era aşa de bun prin aer ca Blitzen. El nu era doar puternic şi iute, dar era ambiţios. Nu lăsa niciodată o călătorie la jumătate, la fel cum nici Nikolas nu lăsa niciodată un munte pe jumătate urcat. Pe lângă Blitzen, urma să aibă nevoie de Donner în partea din faţă, ca să ajute la orientare. Sau poate de renul acela nou pe care îl găsise Mama Noosh rătăcind pe Dealurile Împădurite. Cel cu nasul ciudat, roşu.

Şi o să aibă nevoie de o sanie bună. De cea mai bună sanie făcută vreodată, de fapt. Trebuia să-i recruteze pe cei mai buni meşteri de sănii. Îi trebuia una solidă, aerodinamică şi silenţioasă în zbor.

Dar tot mai era o problemă. Se tot plimba prin dormitor, molfăind la nişte ciocolată. S-a uitat pe fereastră, dincolo de Blitzen şi ceilalţi reni care dormeau în întuneric, spre sala primăriei. S-a uitat la cadranul ceasului nou. Trecuseră deja cincisprezece minute de când îi venise ideea. Ce iute trecea timpul!

Trebuia să facă ceva şi în legătură cu asta.

Cu timpul.

Cum putea el să treacă pe la fiecare copil din lume într-o singură noapte? Era imposibil.

Dar atunci i-au revenit cuvintele de demult ale lui Moş Topo.

O imposibilitate este doar o posibilitate pe care încă nu ai înţeles-o.

S-a uitat la cer şi a văzut coada ceţoasă a unei comete, când aceasta îşi croia drum printre stele, înainte de a păli în noapte ca un vis.

— O stea căzătoare, şi-a zis, amintindu-şi de cea pe care o văzuse împreună cu Miika, cu atât de mulţi ani în urmă. Eu cred în magie,

Miika, a zis, imaginându-şi că şoarecele de mult dispărut se afla încă acolo, cu el. Exact aşa cum crezi tu în brânză.

Iar unde există magie, trebuie întotdeauna să existe şi-o cale.

Şi, de această dată, a ştiut că o va găsi. A stat treaz toată noaptea gândindu-se, iar apoi a încetat să se mai gândească la ea şi a început pur şi simplu să creadă în ea. Credea atât de total, încât deja devenise reală. Nu avea rost să încerce să se *gândească* la o cale, fiindcă era imposibil. Iar singurul fel în care poţi face ceva imposibil să devină adevărat nu este prin logică sau prin gânditul raţional. Nu. Ci prin a *crede* că este realizabil. Credinţa era metoda. Poţi opri timpul în loc, poţi dilata hornuri, poţi chiar să călătoreşti prin întreaga lume într-o singură noapte, cu magia potrivită şi cu credinţă în suflet.

Şi avea să se întâmple de Crăciun.

Iar în acea clipă, când a înţeles toate astea, a simţit o dogoare. I-a pornit dinspre burtă şi i s-a răspândit prin tot corpul. Era acea senzaţie care apare când afli cine eşti cu adevărat şi cine ştii că vei fi. Şi atunci, descoperindu-se pe sine, a încetat să mai îmbătrânească. Chiar atunci, în clipa aceea. Aşa cum te opreşti când ajungi la destinaţie după o călătorie lungă sau după ce ai citit ultima pagină dintr-o carte, când povestea e terminată şi-aşa va rămâne pentru totdeauna. Şi astfel a ştiut că el – bărbatul pe nume Crăciun, care de fapt se simţea mereu tânăr cum fusese cândva, un *băiat* pe nume Crăciun în vârstă de şaizeci şi doi de ani – nu avea să mai îmbătrânească nici măcar cu o singură zi.

A luat căciula roşie a tatălui său. Şi-a afundat faţa în ea şi a simţit limpede mireasma pinilor din vechea pădure unde tatăl lui îşi petrecuse zilele tăind atâţia copaci. Şi-a pus acea căciulă în cap, apoi a auzit sunetul îndepărtat al glasurilor din primărie. Dar bineînţeles! Era luni. Seara de dans. A deschis larg fereastra şi a văzut sute de elfi fericiţi întorcându-se la casele lor. Se simţea aşa de bine dispus, încât s-a aplecat pe fereastră şi a strigat cât de tare a putut:

— Crăciun fericit tuturor şi noapte bună!

Şi toţi au ridicat privirea spre el şi, fără să se mire, i-au răspuns:

— Crăciun fericit!

Şi toată lumea a râs, inclusiv Moş Crăciun.

— Ho, ho, ho!

Aşa că apoi a închis fereastra, şi-a terminat ciocolata şi s-a dus la culcare.

A închis ochii şi a zâmbit nespus de fericit, gândindu-se la toată magia şi minunăţiile pe care urma să le împartă prin lume la Crăciunul viitor.

FACEȚI PRĂJITURI CA UN SPIRIDUȘ

PREȚ 2 MONEDE DE CIOCOLATĂ

Zăpada Zilei

Cotidianul favorit al tuturor elfilor

MARELE PARIU AL LUI MOȘ CRĂCIUN

După luni de pregătiri intense, Moș Crăciun a dezvăluit astăzi, la atelierul de jucării, că totul se desfășoară conform planului.

„Suntem în termen", i-a declarat el Mamei Jingle, corespondenta secției politice a cotidianului Zăpada Zilei.

„Am traversat o mică criză la începutul lunii, când s-au pierdut câteva piese de traforaj, dar s-a rezolvat."

CONTINUAREA ÎN PAGINILE 2-3

Primul copil trezit

Amelia, o fetiţă de opt ani, a fost primul copil trezit vreodată în dimineaţa de Crăciun. Ea locuia într-o căsuţă de la periferia Londrei, în cenuşia şi ploioasa ţară cunoscută drept Anglia.

Amelia a deschis ochii şi s-a întins. Prin perete, a auzit-o pe mama ei tuşind. A zărit ceva prin întunericul camerei. O formă nemişcată la capătul patului. Apariţia a făcut-o curioasă. S-a ridicat în fund. Şi a văzut un ciorap burduşit cu pachete.

A rupt ambalajul primului pachet, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Imposibil, a zis desfăcându-l.

Era un căluţ de lemn. Exact ce-şi dorea dintotdeauna. A deschis următorul pachet. Un titirez minunat pictat de mână cu cele mai vioaie modele în zig-zag. Încă ceva. O portocală mică! Nu mai văzuse niciodată portocale. Şi bani făcuţi din ciocolată!

La fundul ciorapului a observat şi o bucată de hârtie bej, împăturită. A început să citească:

Dragă Amelia,

Sunt încântat să îți spun că anul acesta ai fost o fetiță CUMINTE.

Sper că te bucuri de darurile pe care elfii le-au făcut anume pentru tine.

Numele meu este Moș Crăciun. Când eram de vârsta ta, mă chema Nikolas.

În viața ta vor fi mulți oameni care îți vor spune să „te faci mare" sau vor insista să nu mai crezi în magie. NU îi asculta pe acești oameni.

EXISTĂ magie pe lume.

Iar eu, elfii și niște reni zburători de treabă îți vom dovedi asta, ție și tuturor copiilor din lume, în fiecare dimineață de Crăciun, când veți găsi un ciorap plin cu daruri.

Acum mergi și răspândește vestea!

Crăciun fericit!

Al tău, M.C.

Mulţumiri

Fiecare carte este un efort de echipă şi cea de faţă nu face excepţie. Aşa că iată „Lista bună” a lui *Un băiat numit Crăciun.*

Aş vrea să le mulţumesc lui…

Chris Mould, pentru că mi-a transformat cuvintele în imagini minunate. Lui Francis Bickmore, Căpetenia Elf, pentru că a ajutat cuvintele să sune mai bine. Lui Jamie Byng, acest Moş Crăciun al Editurii Canongate. Lui Jenny Todd, Mama Crăciun. Rafaelei Romaya, lui Sian Gibson şi tuturor elfilor din atelierul Editurii Canongate. Lui Kirsten Grant şi Matthew Railton, pentru că au făcut bulgărele de zăpadă să se tot rostogolească. Lui Clare Conville, pentru că mi-a presărat praf de spiriduş peste tot ce înseamnă viaţa mea de autor. Camillei Young şi lui Nick Marston, pentru înţelepciunea lor de zile mari din film. Tuturor celor de la agenţiile Conville & Marsh şi Curtis Brown. Tuturor celor de la Blueprint Pictures şi Studio Canal, pentru bucuria şi bunăvoinţa lor. Tuturor librarilor minunaţi care îşi petrec viaţa răspândind miracolul cărţilor, şi asta nu doar de Crăciun. Sufletului meu pereche, Andrea Semple, pentru că m-a ajutat în nenumărate feluri la această carte şi pentru că a transformat lumea mea în ceva magic.

Chiar acum veți citi adevărata poveste
a lui MOȘ CRĂCIUN...

„Un nou clasic măreț. Amuzant, un pic trist
și absolut strălucit. Se pare că, de fapt, știam
doar jumătate din poveste."
SIMON MAYO, *BBC*

„Un ren numit Blitzen și o căciulă roșie
puțin cam neobișnuită... această poveste de Crăciun
ar putea să-l emoționeze chiar și pe Scrooge."
The Guardian

„Lectura cărții se aseamănă cu plăcerea de a sta
lângă foc într-o zi friguroasă... E cartea perfectă
pentru Crăciun din toate punctele de vedere."
The Independent

MAGIE
CRACIUN
PRIETENIE
UMOR

8+ ani

nemi.ro

nemira.ro

ISBN 978-606-758-778-4

{1} Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză *fool* înseamnă atât „prost”, cât şi „bufon”. Iar pantofii cu clopoţei sunt unul din atributele vestimentare ale Bufonului (n.tr.).

{2} În limba română, numele renilor s-ar putea traduce prin: Darnica, Cometă, Ţopăitorul, Cupidon, Vulpe, Dansatoarea şi Sprint (n.tr.).

Table of Contents